

H. U. M.

SAVITRI

NEW DRAMA IN TAMIL

P. S. Subramania Aiyar

1ST GRADE PLEADER, MADURA

Author of "Gouri", a N. - Indian Novel in English,

"Tala Vata", a New Tamil Drama.

100 CENTS.

Printed at the Vani Vilasam Press, Ry. Sta. Tanjore

1901

All Rights Reserved.

உ மு க வு னா .

இப்'திவிரதா பாரம்மியம் முக்கியமாய்க் கற்புடைம்கவி
ராம் சாவித்திரி சரிதத்தை நாடக வாயிலாகக்கூறும். சாவி
த்திரி சரிதம் பாரதம் வனபருவத்தின் கண்ணே ஆறு அத்தி
யாயங்களடங்கியுள் உபாக்கியானமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.
ஜயந்திரன் என்னும் அசுரன் உத்தமிகளிலுத்தமியாகிய துரோ
பதையைத் தூக்கிச் சென்றக்கால் அதனை யுணர்ந்த தரும
புத்திரர் ஆற்றொணாத்துயருடன்மிகப்பிரலாபிக்கக்கண்டமார்க்
கண்டேய மகாமுனிவர் அவருக்குத் தேறுதலுண்டாகும் வண்
ணம் பதிவிரதைகளின் சரித்திரங்களை சொல்லக்கருதி இவ்வு
பாக்கியானத்தைக் கூறலுற்றனர். இது காறும் இவ்வுத்தம
சரித்திரத்தை எவரும் வடமொழியிலாவது தென் மொழியி
லாவது நாடகரூபமாகச் செய்யாதது ஒருபெருங்குறைவெனத்
தோற்றுகிறது. பெண்கல்வி ஒருவாறு அபிவிர்த்தியாகிவரும்
இக்காலத்தில் இவ்வுத்தம சரித்திரம் முக்கியமாய்ப் பெண்
பாலார்க்கு மிக்க பயன்படுமெனக்கருதி இதனைத்தென்மொழி
யில் ஒரு நாடகமாகச் செய்யத்தொடங்கினேன்.

இயல்,இசை, நாடகமென்று சொல்லப்பட்ட முத்தமிழும்
தமிழ்ப்பாஷையினிருப்பினும் நாடகத்தமிழ் சம்ஸ்கிருதம் முத
லிய பாஷைகளில் நினைக்கப்பட்டு வருவதுபோல் அவ்வளவு
உயர்வாகத் தமிழில் நினைக்கப்பட்டு வந்ததாகத் தோற்றவில்லை.
குணநூல், செயிற்றியமென்னும் இலக்கணங்கள் நாடகத்தமிழி
ழுக்கென்றே ஏற்பட்டவையாயினும், இலக்கியங்களில் ஒருநாட
கத்தையாயினும் காண்பது அரிதினுமரிது. பஞ்சகாவியங்
களில் ஒன்றாகிய சிலப்பதிகரத்துள் நாடகத்தமிழ் சிறிது
விரவியவந்திருக்கின்றதை எவருமறிவர். இராமநாடகம், அரிச்
சந்திரநாடகம், மார்க்கண்டேயர் நாடகம், இவை மேற்கூறிய
இலக்கணங்களாற் சருதிப நாடகமாகா.

ஆங்கிலேய நாடகங்களை யநுசரித்துத் தற்கால கீதபன
னர்களிற் சிலர் சிலநாடகங்களைத் தமிழில் இயற்றியிருக்கின்ற

னர். ஆங்கிலேயத்துக்கும் தமிழுக்கு முள்ள பொருத்தத்தினும் சமஸ்கிருதத்துக்கும் தமிழுக்கு முள்ள பொருத்தம் விசேஷ முடைத்தாதலால் சமஸ்கிருத நாடகங்களை யறுசரித்தேஇதை எழுதலானேன். இதில் ஏழு அங்களுள்ளன. இவைகளில் 23 வெண்பாக்களும் 10 கலித்துறைகளும் 69 விருத்தங்களும் ஆக 102 செய்யுள்கள் ஆங்காங்குவிவிகிடக்கின்றன. அவைகளிற் சில சீர், தளைமுதலியவை முறைநிறுத்து அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றதை நோக்க மிக்கமனவறுத்த முண்டாகின்றது. இதனை வேற்றாரில் அச்சியற்ற நேரிட்டதாலும், கடைசி புருவைப் பார்க்க சமயம் வாய்க்காமற்போனதினாலும் இக்குறை நேரிட்டது. பெரியோர இப்பிழை பொறுப்பாக.

உலகமுயலுக்கும் நம் நாட்டுக்கற்பு நிலைமையை நம் பெண்கள் பூஷணமாகக் கொண்டு அதனினறும் சிறிதும் எழுவாமல் பிறந்த குலத்துக்கும் புகுந்த குலத்துக்கும் புகழுண்டாம் வண்ணம் நடப்பதற்கு இச்சிறுநூல் சிறிது உதவியுரியுமானால் அதுவே யான் அடையும் பெரும் பேறாகும். எல்லாம் வல்ல உமாபதி நமக்கு என்றும அருள்புரிவாராக.

மதுரை
நவம்பர் 1900

}

இங்ஙனம்

பி. எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயர்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

இவைமதுரை சேதுபதி ஹைஸ்கூல் உபாத்தியாயர்
மக-ரா-ஸ்ரீ சாமிநாதையர் அவர்களாலியற்றப்பட்டன.

அறுசீர்க் கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்.

றைமொழி மாந்தர் போற்றும் நீர்மையான் நேச ரன்பன்
றைமொழி யாததி ரேயன் மரபினி லுதித்த மாண்போன்
றைவிலாத் தேவ பாடை குறுமுனி வகுத்த பாடை
றையுடனங்கி லேயம் முன்றுமே கற்ற சான்றோன்.

ன்றெனா மனமுங் கைபோம் வழியினிற் களித்துச் செல்லப்
ன்றுடை யாமும் பண்பாய்ப் பரிவுடன் பயிலபா வல்லோன்
ண்ணுட னேனை நூலுமெழில்பெற வினிது கற்றோன்
ண்ணினின் மாந்தர் தம்முள் மணியென விளங்கும் வள்ளல்.

ருதுகாற் குளம்பா லெற்றி யிறைக்குவெண் சங்க முத்தங்
ருதுவா ரின்றிச் செந்நெற் கழனியி லொளிசெய் காட்சி
ருதஞ்சூழ் மதுரை சார்ந்த வளந்தரு பழங்கா ஆரன்
ருதிதேர் தந்தை பேர்கொள் சுப்பிர மணிய சன்மா.

ன்னவ னணிசேர் சொல்லா லரியநூல் பலவி யற்றிக்
தன்னவ னுட்டி னுக்கோர் திலகமாய் விளங்கி நிற்போன்
ன்னலும் பா லுந் தேனுங் கண்டருஞ் சுவையுஞ் சேர்ந்த
பான்னலந் தெரிந்து சொல்ல வல்லேனா டானு மம்மா.

ண்ணிய கலியி லேயா யிரந்தனிற் கற்பு மேன்மை
ண்ணிய புகழ்ச்சா வித்திரி நற்கதை யங்க மேழாய்
ண்ணிஞ் டகம தாக மாண்புசேர் தமிழி னுமே
ண்ணிய வறிவா லாய்ந்தே நூல்வலோர விமலகவியத்தொ

௨

அம்ரிசைகதுணை.

பதிவிரதபாரம்மியம்.

வேண்பா.

சோம் பொருள்கல்வி தெள்ளறிவு மெய்ஞ்ஞானம்
சோராத மெய்வலிமை தூயதவம்—பாரதனில்
நம்புவார்க் கென்றும் நயத்தற் புகழொற்றைக்
கொம்புளான் றுளின் குணம்.

விநித்தம்.

தந்தைதாயில்லாணைக் குணமில்லாணைத்
தங்குமிடமற்றாணைத் தனியோன்றன்னை
அந்தமிலாணைத் திசையம்பரணைத் தான்குத்
தாடியை மற்றொர்மாதையணைகுலோணை
சின்தையொடு தேடிமணற் துலகமீன்ற
செல்விசுண வதியுமையைச் சிறந்தென்னாரும்
பந்தமொடு காந்தனுடற் பிரியாநின்ற
பதிவிரதை கண்மணியைப் பகர்வாமென்றும்.

(குதிக்குயின் சூதந்தநான் தேடிநல்).

சபையை தோக்கி வந்தனம் செய்து

வேண்பா.

கற்றவர்கள் மெய்ப்பொருளைக் கண்டோர்கள் நல்விசையைப்
பெற்றவர்கள் நாவலிமைப் பேறுளார் — மற்றுமுயர்
அன்பர்கள் கூடு மரங்கமே தண்டமுனக்
கின்பமுட னிட்டே னிதோ.

சபையைப் பார்த்து ஆச்சரியம் அபிநயித்து.

இச்சபையினிடத்துக் கடல்போலு மளவிறந்த கல்வித்
தமையுந், விரயம், பொறுமை, பிழையகற்றல், குணமகொ

எல், முதலிய உயர்ந்த சாதாரியங்களும் இடைவிடாது குடி கொள்ளும் இடமென நீங்கள் பிரகாசிப்பதால் அநேக வாணிகர்கள் ஒரிடத்தில் ஒன்றுசேரும் சிறப்பினும் அதிக மாட்சிமை உண்டாகின்றது. மேலும் நவரசமென்னும் பயோநிதியின் கண் உதித்த எண்ணிறந்த மலர் மங்கைகளின் சங்கமென நீங்கள் விளங்குவதால் நண்ணுமெம்போல்வர் வறுமை சிறுமை பெற்றது. பின்னும் குளமென்னும் குன்றளித்த கோடி உமையவள் கூடும் குழாமென நீங்கள் இங்கு சேர்ந்து விளங்குவதால் நாம் வேண்டிய எப்பேறும் கைப்பெற்றோம். நாம் புரியத்தொடங்கும் செயலானது உங்கள் அருளின் பெருமையால் நன்குபெற்று நிறைவேறுமாயினும் பலர்கூடியிருக்கும் இரத்தத்தின் முன்னொரியில் நிற்கும் துரகங்கள்போல் நாடகமுறையால் ஒரு செயலுமில்லாத யாம் சூத்திரதாரனெனப் பெயர் கொண்டோம்.

(ஜீனாயை நோக்கி).

ஓய்! மாரிஷ! சபை மிகவும் நன்றாகக் கூடியிருக்கிறது. நமது நாடகத்தைத் தொடங்குவதற்கு இதுவே சமயம்.

சங்கீதம்.

(விதூஷகன் தோன்றல்).

வேண்பா.

விதூஷகன். மண்ணுண்ட வாய்நான் மறையுண்ட வாய்கடுவாற் புண்ணுண்ட வாயாற் பொருளென்னும்—எண்ணிநிதம் போற்றுவோ மன்பினொடு புன்னகையு நீதிநிறை மாற்றமுஞ் சேர்மனையார் வாய்.

ஐய! இதென்ன கூட்டம்? என்ன காரணத்தினால் நீர் என்னை இங்கு அழைத்தீர்?

சூத்திரதாரன். நண்ப! நாம் செய்யத் தொடங்கும் கருமத்திற்கு உன்னுதவியை வேண்டுகின்றோம்.

வி. கருமம் உமது தாய்க்கோ தந்தைக்கோ. உமக்கு உதவிசெய்ய நான் புரோகிதன் அல்லவே.

சூ. (சிரித்து)

கருமமென்பதற்கு வினையென்பது பொருள். அது இங்கு நாம் செய்ய முயலும் நாடகத்தைக் குறிக்கின்றது.

வி. நாடகமென்றாலென்ன? நாடு + அகம் = நாட்டகமென்று டகரத்தை இரட்டித்து உரையாமல் நாடகமென்று பிழையாய்ப் பேசும் நீர்தானா சூத்திரதாரர்?

சூ. அப்படியல்ல. நாடகம் என்பது வடமொழி. அது முன் நடந்த செயலை நிகழ்ந்தவாறு புரிந்து காட்டுதலென்று பொருள் படுகின்றது.

வி. இதென்ன! நீர் கூத்தாடிகளின் தலைவரென்று சொல்லுமே. நாடகமென்பது கீழ்மக்கள் பிழைப்புக்காகப் புரியும் ஈனமான தொழில் அல்லவா? அதற்கு இத்தனை பெருமையென்ன?

சூ. நண்ப! உனது அறிவு மிகவும் புதுமையாயிருக்கின்றது. அப்பியாசம் இல்லாதவர்களுக்குச் சாஸ்திரம் விஷம் என்னும் வசனப்படி கல்லாதவர்களுக்குத்தான் நாடகமென்பது கூத்தாட்டமாகும். நவரதப் பெருக்கினால் சுரோத்திரம், நயனம் என்னும் புலன்களின் வழி மனதைக் களிப்புற முழுக்காட்டி இதன்றிக் கற்றதனாலாய பயன் என்னவென்று அறிவோர் மேலாகக்கொள்வது நாடகமல்லாது பிறிதுண்டோ? அதேதெனினில்

விருத்தம்.

கதைபுகன் றிடிலோ செவியுணர்ந் திடினும்

கண்ணினுக் கிலைபுலப் படுதல்

இதமொடு விழியுங் கண்ணுறின் மனதுக்

கன்பமே லாகுமென் றெண்ணிப்

பதியினின் முன்னர் நிகழ்முறை ஒருகாற்

பார்க்கவுங் கேட்கவு மினிதாம்

விதமியற் றியுமம் முறைதனக் கறிவோர்

அகித்தனர் நாடக மெனப்பேர்.

பிரஸ்தாவனை.

வி. நன்றாக இருக்கின்றது. நாடகமென்பது தொன்று தொட்டு மேலாக வழங்கி அலங்கார சாஸ்திரத்துக்கு உரை கல்லாகவும் நுண்ணறிவுக்குப் பெரும்பயனாகவும் இருக்கின்ற தா? நமது தொழிலுக்கு இனிய வித்தையை நாம் மேலாகச் சொல்லிக்கொள்வது சாதுரியந்தான். உமக்குச் சூத்திரதார ரென யாது காரணத்தால் பேர் கிடைத்தது?

சூ. கயிற்றினால் பாவைகளை யாட்டிவைப்போனுடைய உவ மை பற்றி நாடகசாலையில் காலோசிதப்படி பாத்திரங்களைப் பிரவேசம் செய்து ஈடிப்பிவிக்கின்ற நமக்குச் சூத்திரதாரனென நூலாசிரியர் பெயர் விதித்தனர்.

வி. நீர் மேலாகப் பாத்திரங்களென்றும் இரசமென்றும் சொன்னீர். அன்னமொன்றுதான் சொல்லப்படவில்லை.

சூ. நண்ப ! நீ உணவைத்தவிர மற்றொன்றையும் அறியாத வன்போல் காணப்படுகின்றது. பாத்திரமென்றால் உணவெடுக் கும் கலமல்ல. அது நாடகசாலையில் நிகழ்ந்தவாறு கதையை அனுகரிக்கும் வேஷதாரிகளைக் குறிக்கின்றது. இரசமெ ன்றால் நாம் உணவுடன் அருந்தும் பானமல்ல. ஐம்புலன்களுக் கும் விஷயமான பொருள்களில் குணங்கள் பலவுளவாயினும் அவற்றுள் சாரமானது இதுவென்று கற்றறிந்த மனம் ஆராய் ந்து வியக்கும் அம்சம் இரசம் என்று உரைக்கப்படும். எவ் வாறெனில்.

விருத்தம்.

கண்ணகன் ஞாலமீது கடவுளும் புகலுஞ் சொல்லில்
எண்ணுமார் பொருளுந் தேகத் தினிலுரைந் திடுமான் மாவுந்
தண்ணரு மலர்கள் மீது தழுவுநன் மணமும் போல
மண்ணினிற் கலைக ளின்கண் மருவிடு மிரச மேலாம்.

வி. ஐய ! உம்மால் நன்றாய் உரைக்கப்பட்டது. இரசம் எத்தனை வகைப்படும்.

சூ. அதில் ஒன்பது வகையுண்டு. எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இதமான சிங்காரமும், மனதுக்கு விநோதத்தைச் செய்யும் ஹாஸியமும், அதற்கு எதிரான கருணையும், வியப்பைத்தரும் ரௌத்திரமும், கீர்த்தியைப் பயக்கும் வீரமும், அதிலிருந்து உண்டாகும் பயமும், அதற்குக் காரணமாகிய பீபத்ஸமும், வீரசத்தின் பலனாகிய அற்புதமும், மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகிய சார்தமும், ஆக ஒன்பது இரசங்களால் உலகின்கண் எல்லா நூல்களும் விளங்குகின்றன.

வி. நாடகங்களிலெல்லாம் இவ்வொன்பது இரசங்களும் அனுபவிக்கப்படுகின்றனவா?

சூ. நாடகத்துக்கு அவசியமான ஒன்பது அங்கங்களும் குற்றமின்றிப் பொருந்தியிருக்குமாயின் ஒன்பது இரசங்களும் சற்றேறக்குறைய உதிக்கக்கூடியவைதான்.

வி. அடடா ! மேன்மேலும் வளர்க்கின்றீரோ. அவ்வொன்பது அங்கங்களும் யாவை?

சூ. * நண்ப ! கேள்.

விருந்தம்.

தேடு முயர் நாடிகையாம் மாதினுக்குச்

சென்னி கதையாம் நடனஞ்சிறந்த கண்கள்

நாடிருவு யௌவனம் பாத்திரங் கண்மேனி

நன்குபுரி சூத்திர தாரணமே யாவி

பாடுமுயர் நல்லிசையே மகிழ்ந் கொங்கை

பகருமினி தாமொழிகள் பவளச் செவ்வாய்

கூடுதிலா யேயணியுங் கலையே காமக்

குறியென விநூஷகணைக் கொள்வ ராய்ந்தோர்.

வி. கதையைச் சென்னி என்றீரோ. நீர் இப்போது அனு கரணஞ் செய்விக்கும் நாடகத்தின் கதை எச்சிறப்பை யுடையது? அதற்கு எந்நூலில் ஆதாரம்?

சூ. அது உமாதாசனென்னும் ஒருவனால் இயற்றப்பட்ட பதிவிரத பாரம்மியம் ஏன்னும் நாடகம். அது உணர்வோர்க்கு மேற்கூறிய ஒவ்வொரு இரசத்தையும் புகட்டிக் கடைசி இரசத்தின் பலனாகிய மோக்ஷத்துக்குப் பரமசாதனமாய் விளங்கும் மாதர்கற்பையே சிறப்பித்து விளக்கும். அது ஒருவாறு மகா பாரதத்தின் ஆதாரத்தையும் பலவிடங்களில் மதியினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கற்பனைகளையுமுடையது. எவ்வாறெனின், நாடகம் மூவகைப்படும்; முழுமையும் ஒரு ஆதாரத்தை யனுசரித்தால் அதற்குச் 'சுத்தமெ'ன்றும், முழுமையும் கற்பனையாகில் 'கற்பித'மென்றும், அவ்விரு குணங்களும் பொருந்தின் 'மிசிர'மென்றும் பெயர். இந்நாடகம் கடைசியிற்கூறிய வகுப்பைச் சேர்ந்தது.

வி. மெத்த சந்தோஷம்! இனி உமது கதையை வளர்த்த வேண்டாம். நான் இப்போழுது செய்யவேண்டுமென்ன?

சூ. நாடகத்துக்குச் சிறந்த அங்கமாகிய நடியை வருவிக்க வேண்டும்.

வி. அவ்வாறே செய்கின்றேன். (மறைதல்)

சங்கீதம்.

[நடிதோன்றல் நடனத்துடன்].

(சுத்திரதாரனைப் பார்த்து).

நடி. ஐய! தங்கள் உத்திரவுப்படி இதோ நான் இங்கு வந்தேன்.

சூ. அளவில்லாக் கலைகள் நிறைந்த அறிஞர் தங்கிய இச்சபையானது உன்னடனத்தைப் பார்த்து மிக்க ஆனந்தமடைந்தது. இரசிகர்களுடைய மனக்களிப்புக்குக் காரணமாகி சகல சராசரங்களையும் அழகு செய்விக்கும் இக்காலத்தை ஓர் பாடலால் நீ வர்ணிப்பாயாக.

ந. விருந்தம்.

தூயநன் மலர்கொய் தங்கசன் பெருஞர்

தூணிமீ திடுமிளங் கிளிகள்

பதிவிரதபாரம்மியம்.

வாய்ப்பயின் றிருநெற் றென்றல்பூங் கொடியை
மருவியே புரியுநல் லுறவை
ஆயுமா ரிசைகற் குங்குயின் மதுவுண்
டார்க்குமில் வளிகுலம் பிரிவால்
நோயுறும் மடவா ரொடுசுமர் புரிய
நோக்குவன் போற்சிறு வசந்தன்.

சூ. இப்பொழுதுதான் ஆரம்பமாயிருக்கும் வசந்த காலத்
தை நன்கு சிறப்பித்து உரைத்தனை. நீ மிகவும் மதியுயர்ந்த
பெண் நாயகம் ஆதலால் நீ இசைத்த செய்யுளின்கண் பொரு
ள்படும் விநோதமான சிங்காரத்தினால் இதோ இந்நாடகசாலை
யில் பிரவேசிச்சுப்போகிற சாவித்திரியினுடைய மனோவிருத்தி
யையும் அம்மாதுக்குறும் விரகமென்னும் தாபத்தையும் நீ
சங்கேதமாய் விளக்கிக் காட்டினே. நமது முயற்சி மிகவும்
பயன் பெறுவதற்கென்ன தடை?

(எ ல் லோ ரு ம் ம றை த ல்).

பிரஸ்தாவனை முடிவு.

1-வது அங்கம்.

சங்கீதம்.

(சாவித்திரியும் அவள் சகியும் தோன்றல்).

சாவித்திரி. என்னாவிபோன்ற நீதிமதி !

விருத்தம்.

கங்கைதொட்டி னிதரங் குமரிநாட்டளவுங்

கடுகியே நகரமொவ் வொன்றாய்

மங்கையா ிமகித் தேடினோ மெனதார்

மனதினிக் கிசைமண வாளன

எங்குமே காணோஞ் செலுமிட மொன்றங்

கேதுவே றிலையெனார் உடலைச்

சங்கையில் லாதிப்பொழுதியான் விடுதற்

றகுதியென் றெனதுசின் தகையே.

சகி ! இந்நாள்வரை எங்கும் திரிந்து தேடியும் என் மனதுக்கு இசைந்த கணவன் அகப்படவில்லை. இனிபான் என்னுடலை விட்டுவிடுவதே உசிசமென்று நினைக்கிறேன்.

நீதிமதி. (திடுக்கிட்டு) எனது உயிருக்குயிரான சகியே ! என்ன கொடுமையான வார்த்தையை நீ சொல்லுகின்றாய் !

விருத்தம்.

மெய்யாண கண்ணின் மணியே தவங்கண் மிகநோற்று வாணி

[யருளாற்

பெய்யாத வெங்க ளரசன் பயன்ற புதல்விக்கு மீன முறுமேல்

பெய்யாது மேக மினிநீதியேது பிழையென்ப தேதுமதியும்

வெய்யேரனு மேது சிறிதேனும் உள்ளம் மெலியா திருந்தி

[டுவையே.

என்னறிவிற கமுதம்போன்ற கிளியே ! நான்குவித புருஷார்த்தத்துக்கும் நிலையான கலைமகளின் அருளே பெண்ணுரு

ரபமைந்த உனக்கும் குறைவுளருமோ. உன் அழகுக்கும்
உனக்கும் கற்பையே யுறுதியாகக்கொண்ட சிந்தைக்கும் தக
தி னான நாயகன் எவனோ இருக்கின்றான்.

விந்தம்.

'இன்றலர் மலரோ வாய்ந்தே யினிக்குமாங் கனியோ இன்னுந்
தின் றிடா வழுதப் பேரோ தேனருந் திடுமோர் தேனோ
மின்றிரு வனப்பை யெண்ண வேண்டுமா கல்லோ வென்கத்
துன்றிடு முனை மணக்குர் தூயவ னெவனோ காணேன்.

சகி. இதுவரையில் உனது அற்புதமான குணங்களுக்குச்
சமமான குணத்தோன் அகப்படாதடடியால் உனது கன்னிட
பருவமாகிய ஒன்பது வயதுக்குள் உனது பிதாவாகிய எங்கள்
அரசன் உன்னை மணஞ்செய்து கொடுக்கவில்லை. உனக்கு யௌ
வனம் வந்து சிலநாள் ஆகியும் உனக்கு இசைந்த கொழுநன்
கிடைக்காதது தெய்வத்தின் செயலன்றி வேறென்ன. அவன்
முனது அசையாது அணுவுமசையாது கண்டாய். ஆயினும் ந
மனக்குறைகொள்ளக் காரணமில்லை.

நா. சகி ! நீ யுரைத்ததெல்லாம் மெய்யாயினும் கன்னினை
பை மணம்புரிந்து கொடுக்க மேலோர் விதித்த 'கற்ப' சமம
மன்னும் ஒன்பதாவது வருஷம் கழிந்துவிட்டபடியால் சாஸ்த்
ரமுறைப்படி நானே கணவனை வரிக்க முபன்றேன். எனக்கு
இப்போது பதினைந்தாவது வயது முடிந்தும் எனக்கினி
மணவாளன் கிடைக்கவில்லை. கணவனில்லாக் காதலி பெறு
ளில்லாத மொழிடோல எப்டமன் பெறுவான்.

வேண்பா.

கால மதிலளிக்குங் கன்னிகையெ லாப்பொருட்கு
மேலாகுஞ் செல்வ மெனவுரைக்கும்— ஞாலமதிஸ்
நற் ருவத் தீர்திடர் நங்கையுநல் லாகுதியு
மெப்பயனு மேபயக்கா தே.

என்று சொல்லும் வசனப்படி நாயகனை யடையாத என் பளவனமர்னது மிகவும் பழிப்பையடைகின்றது.

நீதி. (திடுக்கிட்டு நாலு புறமும் பார்த்து)

சகி ! நம்முடைய விசாரத்தின் மிகுதிபால் நாம் பற்றிய ராக்கத்தைவிட்டு வேறுவழி சென்று வெகுதூரம் வந்தனம். மக்கு முன்தோன்றிய விதர்ப்ப நகரமும் மறைந்துவிட்டது. தோ ஒரு பயங்கரமான காட்டில் நுழைந்து விட்டோம். நம் ாடைய வேலைக்காரர்களும் துணைவர்களும் விதர்ப்ப புரியில் மது விடுதியில் நம்மைக் காணாமல் ஏங்கியிருப்பார்கள். என் செய்யலாம். பகலும் முடிந்தது. அந்திப்பொழுதும் மே ாகின்றது.

விருத்தம்.

ன்மனக் கனல்போ மாறங் கொளிந்தனன் பருதி நின்னா ன்முக் வாட்டங் கண்டே நலியுயிப் பதும் மேங்கி ன்னுமுன் னளகம் போலக் கறுத்திடுத் திசைகள் போலும் புன்னமேய் நடையா யிப்போதணு குவோமிடமொன்றிங்கே.

சா. (நன்றாய் நோக்கி).

சகி ! நீ யுரைத்தது மெய். நம்மிருவர் மனங்களும் ஒன்று ட விஷயம் ஒன்றைப்பற்றி நின்ற டியால் அவைகள் நாம் சன்ற வழியையிட்டு அகன்றன. அஞ்ஞானிகளுடைய இத ம்போல் கங்குல் மிகவும் இருளுகின்றது. பற்றறாதவாகன் றத்திரியங்கள்போல் வனத்தின் மிருகங்கள் அங்கு மிங்கும் த்தித்துஉலவுகின்றன. பாதையும் கண்ணுக்குத்தெரியவில்லை.

நீதி. (உன்னிப் பார்த்து) சகி ! நீ மனவருத்தம் கொள்ள 'வண்டாம். அதோ சொற்ப தூரத்தில் ஒரு வெளிச்சங் தெரி ென்றது. அங்கே மானிடர்கள் வசஞ்செய்யவேண்டும். அஃது 'நாக்கி நாம் செல்வோம்.

பதிவிரதப்பாரம்பரியம்.

(ஒரு வெளிச்சமும் ஒரு வேடனும் வேலைக்காரனும் தோன்றல்).

நீதி. (வேடனை நோக்கி) ஐய ! வந்தனம். விதர்ப்பபுரி இங்கிருந்து எவ்வளவு தூரத்திலிருக்கின்றது? அது எந்தத் திசையிலிருக்கின்றது? வழியிடைந்து மனக்கவலையுற்ற எங்களுக்கு நீர் மார்க்கம் காட்டவேண்டும்.

வேடன். (வெளிச்சத்தினால் இருவரையும் நோக்கி) குயில் களே ! இங்கே வந்திருங்கள். விதர்ப்பபுரி வெகுதூரத்திலிருக்கின்றது. இம்மார்க்கத்தில் புவி கரடி முதலிய துஷ்டமிருகங்கள் மிகவுளவாகையால் நீங்கள் இங்கு செல்வது தருதிபன்று. இவ்விடத்தில் இருந்து நித்திரை செய்து இரவு கழிந்தபின் நீங்கள் செல்லலாம்.

சா. (நீதிமதியை நோக்கி).

சகி ! இப்பெரியோருடைய அருள் நிறைந்த குணத்தை நானென்னவென்று சொல்வேன். இனி நாம் செல்வது உசிதமில்லை. இவ்விரவை இந்தப் புண்ணியவானுடனிருந்து கழிப்போம்.

நீதி. ஐய ! தாங்கள் யாவர்? என்ன காரணத்தால் இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள்?

வேடன். (சிரித்து) குழந்தைகளே ! இல்லந் துறந்தார்க்கு எவ்விடந்தான் பொருந்தாது. நான் ஜாதியில்வேடன். என்னுற் றினர் நெறி என் மனதுக்கிசையாமல் நான் அவரையும் இல்லறத்தையும் விட்டு இக்காட்டில் வாசஞ் செய்கின்றேன்.

(சாவித்திரியை நோக்கி)

‘மனதுக்குள்’ இவளென்ன ! தெய்வமாதோ ! கந்தர்வர் கள் அச்சியோ !

1-வது அங்கம்.

கலித்துறை.

வண்டார் மலர்க்குழல் பெண்ணரசாயிவள் வார்தனத்தைக்
கண்டால் முனிவர்கள் தாம் விடுவாரவர் காரியங்கள்
கொண்டாடு பூசையு வேதாந்தமும் மதக்கொள்கையும் போம்
பண்டாரமேது மடமேது சைவமும் பாழ்த்திடுமே.

கடவுள் அவனொருத்தி யில்லாவிடில் இம்மாதா என் கைக்
குள் அகப்பட்ட தேவாயிருதமல்லவா. உடனே இவளை நான்
அனுபவிப்பதற்குத் தடையாக அவனொருத்தி யி ருக்கின்றாள்.
அவளை யிக்கணமே கொண்டு காட்டிற்குள் எறிந்துவிடலாமெ
ன்றால் அவ்விதம் செப்தால் இப்பெண் குயிலுடைய முகமும்
மனதும் வாடிப்போய்விடுமே.

சா. (நீதிமதியை நோக்கி).

(தனித்து) சகி ! இப்பெரியவர் மிகவும் வைராக்கியம்
கொண்ட துறவியாயிருக்கின்றார். இன்றிரவு முழுவதும் அவ
ரோடு மெய்யறிவுக்கின்பந்தரும் சலலாபம் செய்துகொண்டி
ருப்போம்.

நீதி. (தனித்து) சகி ! ஒருவாறு நீ சொன்னபடி அவர்நல்ல
துறவியாயிருந்தாலுமிருக்கலாம். அதை நம்ப வொண்ணாது
கண்ணே ! இவ்வுலகத்தில் கபடம் நிறைந்த சந்நியாசிகளும்
சீயநடப்பையுடைய பாகவதர்களும் அளவில்லாதிருக்கின்றார்
கள். ஜானகியைக் கவர்ந்த தசமுகனும் சுபத்திரையைக் கவர்
ந்த அர்ச்சுனனும் சந்நியாசி வேடம் பூண்டல்லவோ அப்படிச்
செய்தார்கள். கபடம் நிறைந்தவர்களுக்குத் துறவி வேடமும்,
வைராக்கியம் நிறைந்த மொழிகளும், திருடுவோனுக்குக் கண்
னக்கோலுதவுவதுபோல உதவுகின்றன. நல்லவர்களும் இருக்
கிறார்கள். தீயோர்கள் நல்லவர்களினும் மேலான ஆசாத்தூடன்
நடிக்கின்றார்கள். நாம் யாரை நம்பக்கூடும். நல்லதுறவிகளுக்குப்
பெண் கூட்டத்தில் மகிழ்ச்சியும் உண்மையான புகழ்வதர்
களுக்கு மாதர் பணிவிடையில் ஆனந்தமும் பச்சியுடன் விழுகி

ருத்திராட்சங்களை யணிவோர்க்குச் சமயம் வந்தால் பிறர் பொருளை யிரக்கமின்றிக் கைக்கொள்ளுவதில் ஆசையுமிருக்குமா? அப் பு எத்தனைபேர்களை நாம் பார்க்கின்றோம்.

சா. சகி! நீ யுரைத்தது பிழைபென்று நினைக்கின்றேன். இவ்வேடர் மிகவும் நல்லவரென்றே தோன்றுகிறது.

நீதி. நமக்கு அவரால் ஆவதொன்றுமில்லை. இவ்விருவர் கழிந்தபின் செல்லவேண்டிய நமக்கு அவருடைய குணங்களைப் பற்றி விசாரம் வேண்டுவதில்லை.

(பிரகாசம்) ஐய! இங்கே நாங்களிருவர்களும் கொஞ்சம் நித்திரை செய்வதற்குத் தாங்களிடம் கொடுத்தால் இரவு கழிந்தபின் புறப்பட்டுப்போவோம்.

வேடன். பெண்மணிகளே! நீங்கள் யாவா? என்ன காரணத்தினால் நீங்கள் இங்கே வந்தீர்கள்? எல்லா வுயிர்களையும் ஓர் உயிரொனப்பார்க்கின்ற யோகிகளாகிய எங்களுக்கு வருவோர்களுக்கு அன்புபுரிந்து உதவி செய்வதே பெரிய சுகம். நீங்கள் உங்கள் இச்சைப்படி சுகமாய் நித்திரை செய்யுங்கள்.

நீதி. உங்கள் கருணைக்காக உங்களுக்கு வந்தனம் செய்கின்றோம். இந்த மடமயில் மத்ரதேசத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்கின்ற அசுவபதி மகராஜனுடைய மகள். இவள் பேர் சாவித்திரி.

வேடன். (மனதுக்குள்) சாவித்திரி! சீ! அதுநல்ல பேரன்று. நமது சாதியோர்க்கு வழக்கமான ஒருபேரை அவளுக்கிடவேண்டும்.

நீதி. நான் அவளுடைய சகி. எனக்கு நீதிமதிபென்றுபேர். ஒரு காரியத்தை பெண்ணி நாங்களிருவர்களும் பாண்டிய தேசம்சென்று திரும்பி மத்ரதேசத்துக்குப் போகின்றோம். எங்களுடைய வேலைக்காரர்களும் எங்குட வந்த மற்றவர்களும்

விதர்ப்புரியிலிருக்கின்றார்கள். நாங்கள் இன்று சாயங்காலையில் நகரத்துக்கு வெளியிலிருக்கும் சோலையின்கண் உலாவித்திரிந்தோம். வழிதவறி நகராவிட்டு வெகுதூரம் வந்தோம்.

(சாவித்திரியை நோக்கி).

சகி ! நீ மிகவும் வழிபடந்தாய். (ஒருஇடத்தைக்காட்டி)
நீ இவ்விடத்தில் படுத்து நித்திரை செய்யலாம்.

சா. சகி ! (உட்கார்ந்துகொண்டு) ஏனோ எனக்கு மிகவும் தாகமாயிருக்கின்றது. நான் அருந்துவதற்குக் கொஞ்சம் ஜலம் வேண்டும்.

வேடன். ஐயோ ! காகத்தாலாவது பசியாலாவது ஒரு பிராணி வருந்தினால் என்பனம் சகிக்காது. அம்ம, நீதிமதி ! இங்கிருந்து கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு தடாகம் இருக்கின்றது. நீ சீக்கிரமாகப் போய் ஜலம் கொண்டுவா. எனது ஊழியனாகிப் இந்த வலலன் உனக்குத் துணையாக வந்து அந்தத் தடாகத்தைக் காட்டுவன்.

(ஊழியனை நோக்கி).

அடவலல ! நீ அந்த மாதூடன் தடாகத்துக்குத் துணையாகப் போய்வா.

[அவன் காதில் ரகசியமாய் சில வசனங்கள் மொழிந்து]
நீதிமதி ! சீக்கிரமாகச்சென்று புனல்கொண்டு வருவையாக.

நீதி. [சாவித்திரியை நோக்கி].

(தனித்து) உன்னை இவ்விடத்தில் தனியாக விட்டுவிட்டுப் போக என் மனம் இணங்கவில்லையே. உனக்கோ சகிக்கமுடியாத தாகம் உண்டாகியிருக்கின்றது.

சா. (தனித்து) இப்பெரியவர் எனக்குத் துணையாயிருக்கின்றார். நீ சீக்கிரம் போய்வரலாம்.

நீதி. சகி ! அப்படியே செய்கின்றேன்.

(மனதுக்குள்) என்ன காரணத்தினாலே உங்கடும் மிகவும் சஞ்சலத்தை யடைகின்றது சாலத்தியை இப்போது இப்போது யிழையென்று என் இதயத்துக்குள் பாரோ உணர்ப்பதுபோல் இருக்கின்றதே. நான் என்ன செய்வேன். அவளுக்குத் தாகமும் மிகுதியாயிருக்கின்றது. இருக்கட்டும்.

வேண்பா,

எங்கள் பூ மன்ன னியற்றும் பலவறமும்
துங்க விழிபுனையுந் தோகையிவள்—சங்கையெது
மில்லாது செல்லு மினியநெறி யுந்துணையாய்
நில்லாதோ தானவட்கு நேர்.

(நீதிமதியும் வலலனும் மறைதல்).

வேடன். குயிலே! எனக்கும் மிகுதியான தாகம் உண்டாயிருக்கின்றது. அதை நீ தான் தீர்க்கவேண்டும்.

சா. ஐய! நீதிமதி உதகம் கொணர்ந்தவுடன் முதலில் நீங்கள் அருந்தலாம். தூயவரோ! உங்கள் ஆசிரமம் எங்கேயிருக்கின்றது? தவப்பேறு நிறைந்த உங்கள் நிலையே சிறப்புள்ளது.

கலித்துறை.

முள்ளென் றறிந்ததைக் கையான் மருவிடும் முடனானக்
களளம் பெருகிய பொல்லா வுடல்தருங் கட்டமதை
உள்ளந் தெரிந்தும் வெறுக்காத மாந்த நறவகற்றித்
தள்ளிப் பிழைக்கு முமைப்போன்ற பேர்மகத்தானவரே.

மாதவரோ! இக்காயமானது முன் கருமத்துக்குப் பலனாகவும் இனி ஒய்வில்லாத கருமத்தை வினைக்குங் கருவிபாய்மிருக்கின்றது. அதின் சம்பந்தங்களை வெறுத்துக் காடுகின்ற புலங்களை யொடுக்கி ஞானநெறியில் நிற்கும் உங்கள் பெருமை யே பெருமை.

(வேடன்) பெண்ணே! நான் பலநான் புரிந்ததவம் இன்று
தான் பலன்பெற்றது.

வெண்பா.

மண்ணுரை தன்னை மறந்திடே னிங்குமறு
பெண்ணுரை யென்னுமே மாப் பித்திலை—கண்ணீர்கள்
பொன்னுரை யுந் தொலைத்தன போகா தினியென்றும்
உன்னுரை யாலென னுயிர்

சா. (மனதுக்குள்.) அமம, என்ன ஆசரியம். நான் இங்கு
வந்து கொஞ்ச நேரமாக நான் ஆயிற்று. அந்நேரம், என்னிடம்
வெகுநாள் பழகினவா போல அப்படி நான் என்னையெனப்
தென்பதென உன் ஆசையால் உன்னுயிர் போகாதென்று
கருவாட்டன் பொலுத்தி. உன் நகர்நீன் காமம் நீதிபதி
இப்பொழுதுவரை நுதித்து ஒதுவாறு நகரீதகமாக சொன்
னேன்.

(பிரகாசம்) கருணை போல நவர யாமந்த உங்களுடைய
மனத்தின் காரணம் அப்பான்மைபயமுடையது. இத்திரியங்க
ளிலுள்ள பலவிடங்களில் இழுக்கப்பட்டிருக்கிற மனத்தை ஒரோ
பொருளின்கண் சிறுத்தித் தவம் புரிசென்ற உங்களுடத்தில் கரு
ணையின்றி வெறு எகருமை பொருத்தம்.

வேடன். தவம் சமைத்த என் சிறந்தயானை வேறு எப்
பொருளையும் வேண்டாது. சிறந்த ஒது பொருளினிடத்தே
குடியாக நிற்கும்.

வெண்பா.

உண்ணோ னுறங்கேன் ஒருதிலை நீதருந்தேன்
பண்ணே நெருகருமம் பாரிலெனும்—எண்ணெயான்
பங்கயத்தை வென்றழகப் பாவையே யென்மதிக்குள்
கொங்கையது வென்றே குறி.

சா. மனதுக்குள் (திடுக்கிட்டு எழுந்து காதுகளைக் கையினால் மூடிக்கொண்டு).

ஐயோ! இதென்னபாவம். இவருரைத்த வேதாந்தத்துக்கு இதுதானா முடிவு. இவரைத் தூயவொன்று நிலைத்தேனே. என் காதில் விழக்கூடாத வசனங்களை இவர் உரைக்கின்றாரே. நீதிமதி சொன்னது முழுதும் உண்மையாயிற்றே. அவுள்மிகவும் உலகத்திற் பழகின புத்திசாலியாகையால் சந்தியாசிகளுடைய வேடத்தையும் பாகவதர்களுடைய வசனத்தையும் வைதீகம் வேடம் பூண்டவர்களுடைய விபூதிருத்திராட்சங்களுடையும் நம்பவொண்ணாதென்று திண்ணமாய்ச் சொன்னான். இருந்தாலும் உலக சுகங்களை, வார்த்திசெய்த அன்னம்போல வெறுத்த சந்தியாசிகளும், சகல கருமங்களுடையும் செய்து பலாபேட்சையின்றி சுகதுக்கங்களை ஒன்றுபோல எண்ணிவரும் பாகவத சிரோமணிகளும், எல்லாம் அவன்செயலையன்றி வேறொன்றுமில்லையென்னும் உறுதியுடன் இக்காயமும் கரணங்களும் அவன் பணிவிடைக்காக ஏற்பட்டனவென்று கருதி அதற்குடையாளமாகத் தம்மேனியில் திருநீறணிந்து நநகிராட்சமலை புனையும் புனிதர்களும், அங்குமிங்கும் சிலர் இல்லாவிடில் உலகம் பிழைப்பதெவ்வாறு.

(பிரகாசம்) ஐய! நீர் வஞ்சனையான ஒரு வேடங்கொண்டு வழியிற் செல்லுவோர்களுடைய தனங்களைக் கவருகின்றசோரர்கள்போலத் தனியாளாகிய என்னுடைய தர்மத்தைக் கெடுக்க நினைக்கிறீர். ஏன் இந்த அசுக்ரமதத்தில் உமது மனம் செல்ல வேண்டும்.

வேடன். என் கண்ணே! என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. நான் நீ நினைத்தபடி தவசியல்ல, நான் மிகவும் விஸ்தாரமான வேடர் நாட்டுக்கு அரசன். இவ்வழியில் வந்த அநேக மாதர்களைச் சிறைப்பிடித்து என் வீட்டில் வைத்திருக்கின்றேன். அவர்கள் ளெல்லாம் உனக்குப் பணிவிடை செய்ய என் நாட்டுக்கு நீ

அரசியாதி என் பிராணனுக்கும் நாயகியாய் சகல சுகங்களையும் அதுபவிப்பாயாக. உன்னுடைய பொன்போன்ற மேனியையும் அதன் அழகையும் பார்க்கில் துறவிகளும் காழுறுவார்களே.

கலித்துறை.

தேனைப் பழிக்குமென் கண்ணோயன் வாய்ச்சொல் சிறந்தவிழி
மாணை சினநதிடும் நின்கொங்கை கண்யெர் யாவனையும்
கூனிக்குறுகுந துறவிகள் நொநது குலைவொன்றால்
நானெப்படிச சகிபபே னருள்வாய் பெண்கள் நாயகமே.

(என்று சொல்லிக் கிட்டவருகின்றான்).

சா. (காதற் கைவைத்து முடிக்கொண்டு)

ஐய! வேண்டாம், வேண்டாம். கொடுமையான பாவத்
திற்புகவேண்டாம். நீர் செய்ய நினைக்கும் பாவத்தை நீர்
ஒருதரம் புரிந்தால் நூறு ஜன்மங்களில் இடைவிடாது நீர் நற்
கருமம் புரிந்தாலும் அப்பாவத்தைத் தொலைக்க முடியாதே.
ஒருகண்டை மீனைப்பிடிப்பதற்காக ஒரு ஏரி முழுவதையும்
வெட்டித் தண்ணீரை அகற்றலாமா. அந்நிய ஸ்திரீயை நினை
ப்பதிலும் ஆலம் உண்ணலாமே. அவள் கலவியுறுவதிலு
ம் அனலில் முழுகலாமே. அவளைத் தழுவுவதிலும் கொதிக்கி
ன்ற நெய்ச்சூலில் விழலாமே. அவள் கையைப் பிடிப்பதிலும்
விஷத்தைக் கக்குகின்ற அரவைக் கையாலெடுக்கலாமே. அவ
ளை சினேகிப்பதிலும் நேராக காலனையே சினேகிக்கலாம்.
ஐயோ! இந்தக்கொடிய கருமத்தி லேன் பிரவேசிக்கின்றீர்.

வேடன். மங்களையே! பிரமன் உன் உடலைப் பொன்னாலும்
பூவாலும் இதழாலும் செய்து உன் மனத்தை வயிரத்தால் செ
ப்துவிட்டான். உன் சிறந்த அழகுக்குத் தக்கபடி உனக்கு மன
ப்பழக்கமில்லை. சுகமறியாத வனவாசிகளும், சுகங்கிடையாத
தரித்திரர்களும், சுகத்துக்கு யோக்கியமில்லாத விருத்தாப்பிய

ர்களும், சுகத்துக்கு வேண்டிய புண்ணியம் புரியாத அலிகளும் பிதற்றும் வசனங்களை உன் வாயால் உடைப்பது நியாயமன்று உன் கலவி கிடைத்தால் நீமேற்சொல்லிய ஒவ்வொன்றுக்கும் நான் அஞ்சேன்.

வெண்பா.

ஆலமதை புண்பேன் அனல்முழுகுவேன் கொதிநயச் சாலில் வீழ்வேன் அரவைத் தானெடுப்பேன் — காலனெதிர வந்தாலும் செல்வேன் மடவன்னமேபுனக்குச் சந்தோஷ மாணற் சரி.

(என்று சொல்லி சாவித்திரியின் மேல் கைபோடவருகின்றான்.)

சா. (தூரத்தில் ஓடி நின்றுகொண்டு உரக்க).

ஐயோ! நான் என்ன செய்வேன்.

நீதிமதி! தாகம் அடங்கிவிட்டது. உன் வார்த்தையை நித்தித்த நான் அதற்குப் பலனை இப்போது அனுபவிக்கின்றேன். ஜலம் வேண்வெதில்லை. உடனே நீ வரமாட்டாயா.

வேடன். களியே! நீதிமதி இனி இங்கே வரமாட்டாள். அவளை இதற்குள்ளாக வலன் யமபூத்துக்கு அனுப்பியிருப்பான். என்னைத்தவிர வேறொருவரும் உனக்குறவில்லை. (என்று அவளைத் துயர்வான்.)

சா. ஐய்யோ! நானினி யென்ன செய்யத்தக்கது. எனக்கு யார் துணை? சகல வுயிர்களையும் காக்கும் பரமேசுவரி.

விருத்தம்.

நீதியிலையோ எனக்கருளும் நெறிநீ யறிந்த திலையோயெப்போதும் நினதா ரருள்பெருகப் புரிய விலையோ நல்வினைநான் ஏது மறியா தவளன்றோ வின்னோன் கையில் வீழாதிப் பேதை துயரம் போக்கிவிடப் பெருமா னெமனு மங்கிலையோ.

வேடன். பெண்ணே! நீ தானாய் வர வெட்கப் படுகின்றாய். உன்னைப் பலவந்தமாய் மருவுவதுதான் உசிதம்.

(என்று உரைத்து அவளைத் தழுவ வருகின்றான்).

சா. எளியார்க்குத் துணையாயிருக்கும் பரம்பொருளே.

(துணைக்குள் மடமடவென்று சத்தமும் இறக்கினற ஒரு பிராணியின் விகாரமான ஒலியும் கேட்க).

வேடன். இதோபார்! புலி ஒன்று ஒடிவந்து கீழே விழுந்தது. ஆ! ஐயோ-என் தலையில் ஒரு அம்பு பாய்ந்ததே!

(என்று சொல்லிக் கீழே விழுந்திறந்தான்).

சா. இதென்ன புதுமை. இப்பாதகன் திடீரென்று இறந்தான். நீதியே உருவாயடைந்த சர்வேசுவரி. உன் அருளிருக்கில் எவ்வினைதான் வில்காது.

(கைகூப்பித் தண்டனிட்டு).

வீருத்தம்.

கோதாய்ந்த மாமுனிவர் ஷேஷத் தேடித்
கூவியுங் காணுத்தனமே குணத்தின வெற்பே
வேதாந்த வேலைவினை முக்தே நின்றால்
மேவியறி லோரகல மற்றோர்க் கெல்லாம்
சூதேசு தகன்றதருப் பணமே ஓயாச்
சுகலகரி யேதுலங்கா னந்தரூப
மாதேபோ லமைந்திலுரு முமையே யுன்றன்
மலரடியைத் துணைக்கொண்டார் வருந்த லுண்டோ.

(நீதிமதிதோன்றல் பரபரப்புடன்).

நீதி. [மனதுக்குள்] என் சகி என்ன செய்கின்றாளோ தெரியவில்லையே. இவ்விடத்தில் ஒருபிராணி கொல்லப்படுவது

போல் ஒரு பயங்கரமான ஒலி கேட்கப்பட்டது. தடாகத்தை
க்காட்டுகிறேனென்று வழிகாட்டவந்த அப்பாவி என்னை ஒரு
கிணற்றுக்குள் தள்ளிவிட முயற்சி செய்தான். அவன் கால
சறுக்கிக் கிணற்றில் விழுந்தமையால் நான் பிழைத்தேன். அப்
பெரியவரைச் சிலம்பொருந்திய மோக்கியொன்றும வலலனை
அவருடைய சன்மார்க்கநதங்கிய சீடன் என்றும் எண்ணிய
தற்கு இவ்விதம் நடந்தது.

(சாவித்திரியைப் பார்த்து).

தெய்வத்தினருளால் என் சகி செளக்கியமாயிருக்கின்றாள்.
(பிரகாசம்). என் ஈண்மணியே! இதோ ஜலம் கொண்டு வந்
திருக்கின்றேன். இதை அருந்தித் தாகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்.

சா. சகி! சகி! நீதிமதி! (என்று அவளைத் தழுவிக்கொண்டு
முர்ச்சையானாள்).

நீதி. குயிலே! உனக்கேனிர்த மயக்கம். விழித்துக்கொள்.
என்ன காரணத்தினால் உன் உடல் இப்படி நடுங்குகின்றது.

(கீழே கிடக்கும் வேடனைப்பார்த்து).

ஐயோ! இதென்ன கொடுமை. இவர் இறந்து கிடக்கின்ற
போ. அவருடைய ஒலிதரனோ நான்கேட்டது. அவ்வொலியின
லும் இவருடைய மாணவஸ்தையைக்கண்டும் குழந்தையாகிய
என் சகி பயந்துகொண்டிருக்கிறாள். பாதி ராத்திரியாய்விட்
டதே. நானிங்கே என்னசெய்வேன்.

[ஒரு அரசகுமாரன் வில்லுடன் தோன்றல்].

[தூரநின்று நீதிமதியையும் அவள் மடிமேற் படுத்திருக்கும்
சாவித்திரியையும் பார்த்து.]

அரசன். (மனதுக்குள்) அவர்கள் சிறிய பெண்கள்போல்
தோன்றுகிறார்கள். இந்த இரவில் அவர்கள் என்னசெய்கின்றார்கள்

நீதி, சகி! கொஞ்சம் கண்திறந்துபார். உடலில் உனக்கு என்ன உபாதி செய்கின்றது. இதோ என் உயிர் போகின்றது.

அரசன். [மனதுக்குள்] அடா! அடா! இதைன்ன கவுடம் நாரோ இறக்கின்றதுபோலவும் ஒருத்தி வருந்துகின்றது போலுமிருக்கின்றதே? அது என்னவென்று பார்க்கவேண்டும்.

[சமீபத்தில் போய்].

[பிரகாசம்] அம்ம! நீர் யார்? நீரோன்றிருந்தகிறீர்? மதுமடிமேலிருப்பவர் யார்? நான்செய்யவேண்டிய உதவி இருக்குமாயின் அதைச்சொல்லலாம்.

நீதி. ஐய! இவன் மத்தேசத் தரசனாகிய அசுவத்திமகாரா வின் பெண்ணாகிய கன். அவள் டேர் சாவித்திரி. நான் அவளுடைய சகி.நான் ஜலம்கொண்டுவரப்போனபோது என்ன காரணத்தினாலேயோ பயந்துகொண்டு முர்ச்சையாயிருக்கின்றாள்.

அரசன். அம்ம! நீர் பயப்பட்டுவண்டாம். சிக்கிரமாக உம சகி செளக்கியத்தை அடைவள்.

[நீதிமதியின் அருகிலிருந்த ஜலத்தில் தன்னுடைய வஸ்துக்களைத் தோய்த்து சாவித்திரியுடைய முகத்தைத் துடைக்கின்றாள்].

நீதி. [சாவித்திரி விழிப்பதுகண்டு].

என்கண்ணே! என்னைப்பார். எனக்குத் தைரியமாக இரு வார்த்தை சொல்.

சாவி. சகி! சகி! நீ எப்படிவந்தாய். உன்னைவலலன் கொன்று பாடுவானென்று அந்தப் பாவி உரைத்தானே.

நீதி. நான் சுகமாய்த் தப்பிவந்தேன். அந்தப்பாவி யென்று நாரை உரைக்கின்றாய். நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். அப்பரியவர் எப்படி இறந்தார்.

சாவித்திரி. நீ இவ்விடம் விட்டுப்போன பிறகு ஒரு பெரியவர் போல் வேஷம்பூண்டிருந்த அந்தப்பாதகன் அவனுடைய சுயரூபமாகவே வருவதுடன் என்னை (பிறகு வசனிக்க முடியாமல் உடல்நடுக்கத்துடன் நீதிமதியைத் தழுவுகின்றாள்).

நீதிமதி. அட! அட! என்னபாவம் உன்னை இவ்விடத்தில் தனிப்பாகவிட்டு விட்டுப்போக என்மனம் சமரேனுமிணங்கவில்லை. நீதாக்கத்தால் வருந்துவதைப்பார்க்க முடியாமல் நான்சென்றேன் ஐயோ! அவனுடைய கட்டளைப்படிதான் வலலன் என்னைக்கணத்தில் தள்ளியிட முயற்சித்தான். அதுகிடக்கட்டும் அவன் எப்படி இறந்தான்.

சா. அதன்காரணம் நானறிபேன்நான் என்னநீதிபுரைத்துப் பதைக்கேளாது அப்பாவி வெறிசொண்டவன்போல் என்னைத் துயர்ந்துவந்தான் திடீரென்று கீழேவிழுந்திறந்தான்.

அரசன். (மனதுக்குள்)

இதென்னபுதுமை! நீதியே இவளுருவாப் வந்ததுபோலிருக்கின்றது.

[வேடனருகிலேபோய் விளக்கின் வெளிச்சத்தைக்கொண்டு அவன் தலையை உற்றுப்பார்த்து].

பிரகாசம். இவன்தலையில் ஒருஅம்பு பதிந்திருக்கின்றது [அம்பைப்பிடித்துக்கொண்டு வந்ததுபரபரப்புடன்] ஐயோ! நான்என்னபாவம் சம்பாதித்தேன். என்னுடைய ஆச்சிரமத்தில் வளர்கின்ற ஒருமானை அக்கிரமமாக ஒருபுலி தூக்கிப்போயிற்று. அந்தப்புலியைக்கொல்வதற்காக இந்த அம்பை நான் எய்தேன் அதுமிருந்தான வேகத்தால் புலியையும் கொன்று பின்பு இவரையும் கொன்றது. ஒருவரைக்கொன்றபின் என்னுயிரை நான்விடாது தரித்திருப்பது மிகவும் பிழையல்லவா.

சீர். (எழுந்திருந்து)

நீர் அரசகுலத்தில் பிறந்தவதென்று நினைக்கிறேன். தியோ
னாத் தண்டிப்பதும் எளியாரைப் பாதுகாப்பதும் உமதுதரும
மல்லவா. நான் தனியாயிருந்தவேளையில் அப் பாவி, வஞ்சனை
யான, துறவி கேடத்துடன் என் கற்பை அழித்து, என்
ஜன்மத்தைப் பாழாக்க முயன்றான். நான் பலவாறு உரைத்தும்
அவன் கேட்கவில்லை. கடைசியாய் அவன் என்னை, பலாத்காரம்
செய்ய வருசையில் உமது அம்பானது அந்த ரிஜிகேசனுடைய
சக்கிரம்போல்வந்து அவனையும் கொன்று முதலில் என் மான
த்தையும்பின்பு என் உயிரையுங் காப்பாற்றி என்னைப்பெற்றோ
னாகிய அசுவபதிமகாராஜனுடைய குலத்தின் பெருமையையும்
நிலைநிறுத்திற்று. உமது கருணையால் நான் பிழைத்திருக்கிறேன்.
அப்பாவியைக் கொன்றதும் மிகுதியான தருமமாயிருப்பதால்
அதற்கு நீர் வருந்தக் காரணமில்லை.

நீதி. ஐயா! நீர் யார்? என்ன காரணத்தினால் உமது உதவி
சமயத்தில் எங்களுக்குக் கிடைத்தது? எங்கள் குலத்தைக்
காப்பாற்றின தெய்வமல்லவோ நீர்.

அரசு. அம்மா. நான் சாலவதேசத்து அரசனாகிய துமத
சேனமகாராஜாவின் மைந்தன். என்பேர் சத்தியவான். என்னு
டைய மாதா பிதாக்கள் சமீபத்திலிருக்குமோர் ஆசிரமத்தில்
வாசஞ்செய்கின்றார்கள். அந்த ஆசிரமத்தில் வளரும் ஒரு
மாணை அக்கிரமமாக ஒருபுலியானது தூக்கிப் போயிற்று. அந்த
மாணை விடுவிப்பதற்காக நான் அந்தப்புலியின்மேல்கடியவேக
த்துடன் எய்த அம்பானது அந்தப் புலியைக் கொன்று
மாணை விடுவித்ததுமன்றி இவரையும் கொன்றது. அர்த்தராத்
திரியாயிருப்பதால் நீங்களிருவரும் எங்களாசிரமத்தில் வந்
திருந்து விடிந்ததின் மேல் போகலாம்.

நீதி சகி. இவர் சொல்லுகிறபடி செய்யலாமல்லவா.

சாவி. உயிரையும் பெருமையையும் பாதுகாத்த அவருடையசொல்படியே நடப்போம்.

(எல்லாரும் மறைதல்)

(முதலாவது அங்கம் முடிந்தது)

இரண்டாவது அங்கம்.

(நாரதர் தோன்றல்)

(மனத்துள்). கணக்கில் அடங்காத நாமங்களும் ரூடங்களும் புதியன புதியனவாய் உண்டாகி அழிந்துகொண்டிருக்க அவைகளுக்காதாரமான பரம்பொருள் மட்டும் விகாரமின்றி நிலையாயிருக்கின்றது. அதை யறியாத மாநிடர்கள் தான் சம்சாரிகளாகிச் சுகமில்லாதலைகின்றார்கள்.

விருத்தம்

அன்றி ருந்ததும் ஆனதும் உண்மைபோல்

இன்றி ருப்பதும் இங்கினி யாவதும்

சென்றி டத்திரி யாமல தேநிலை

ஒன்றி நின்றிடும் ஓர்பொருள் எங்குமே.

இக்காலத்தில் புலியையாரும் அரசர்களுக்குள் மத்! தேசத் தரசனான அசுவபதிமிகவும் தர்ம சீலன். அவனுடைய பெண்ணாகிய சாவித்திரி தேவமாதர்க்களும் வணங்கத்தக்க மேலானகுணம்பொருந்தியவள். அவளைவிட்டுப்பிரிந்து வெரு

நாளானபடியால் அவ்வரசன் மிகுதியாய் வருந்துகிறான். அவனும் நீதிமதியும் நேற்று இரவில் துமதசேனராசாவின் ஆச்சிரமத் தீவிருந்து அவ்வரசனாலும் அவ்வரசன் மனைவியாலும் உபசரிக்கப்பட்டு இப்போது தான் அந்த ஆச்சிரமம்விட்டு இந்தவழி வருகின்றார்கள். சக்திய வானுடைய குணதிசயங்களைப்பார்த்து ஆனந்தித்து அவனையே தன் கணவனாகச் சாவித்திரி மனத்தால் வீரித்துவிட்டாள். அவ்விருவர்களும் சன்மார்க்கம்நிறைந்த மனமுடையவர்கள். அவ்விருவரும் தம்பதியாகச்சேரில் அல்லாதார்மங்களும் வாசனை நிறைந்த பொன்மலர்போல மலாய்விளங்கும், பதிவிரதமும் கிரகஸ்தநீதியும் மென்மேலும் நிறைப்பையடைந்தது. நானிங்கேயிருந்து அந்தக் குழந்தையாகக் கண்களிக்கப்பார்த்து விட்டுப்போகவேண்டும்.

(என்று ஒருமரத்தின்கீழ் உட்காருகின்றார்).

(சாவித்திரியும் நீதிமதியும் தோன்றல்).

நீதி. சகி! சாவித்திரி! புண்ணியம் செய்தவர்களுடைய பாக்கியம்போல இதோ சூரியன் உதயமாகின்றான். துவட்டாருடைய வாழ்வுபோல் இருளானது மறைந்துவிட்டது. தன்னைத்துக்கு இனிமையான நாயகனைக்கண்ட பதிவிரதையின் முகம்போல இதோ, தாமரை மலர்கள் மலர்ந்து பிரகாசிக்கின்றன.

சாவி. (லச்சையுடன் சிரித்து) சகி! நன்றாய் உரைத்தாய். தாமரை மலர்களிடத்தில் மிகவும் அருமையான பதிவிரதம் நிறைந்திருக்கின்றது.

நீதி. விதர்ப்புரியில் நம்முடைய வேலைக்காரர்கள் முதலியார்கள் நம்மைக்காணாமல் வருந்துவார்கள், நாம் சீக்கிரமாக போகவேண்டும். நேற்று இரவில் நாம் அடைந்த வருத்தத்தையும் பிறகு அந்த அரசகுமாரனால் செய்யப்பட்ட உபசாரத்தையும் நினைக்க நினைக்க அச்சரியம் உண்டாகின்றது.

சாவி. (புளகம் அபிநயித்து)

சகி! அவனுடைய நற்குணங்களையும் பராக்கிரமத்தையும் நான் என்னென்றுரைப்பேன். அவனுடைய ஒரு அம்பானது அந்த வேடன் உயிரையும் அப்புலியுன் உயிரையும் கொன்று உன் உயிரையும் என் உயிரையும் காப்பாற்றிற்று. அவன் தாயார் திருவே உருவாயமைந்தது பேரலிருக்கின்றாள். அவன் தந்தையோ அறக்கடவுள்போல தயை சாந்தமுதலிய நற்குணங்களால்விளங்குகிறார்.

நீதி. நீ கேட்கவில்லையா. அப்பெருமான் தான் சாலவதேசத்தை யாண்ட துமதசேனராசன். ஒரு கொடிய அந்தணனுடைய சாபத்தால் அவனும் அனுடைய மனைவியாகிய அக்கோமாட்டியும் கண் தெரியாத குருடர்களாகி தங்கள் நாட்டையும் இழந்து தங்கள் குமாரனான அந்தசசத்தியவானுடன் காட்டில் வாசம்செய்கின்றார்கள்.

சாவி. ஐயோ. அவ்வளவு நற்குணம்பொருந்திய சாதுக்களுக்கு எப்படி இந்தத் தீமைகள்வந்தன. உலகத்தில் நீதியில்லையா?

[என்றுகண்ணீர் விடுகின்றாள்]

நீதி. நீ என்னஒன்றும் அறியாத குழந்தைபோல வியசனப்படுகின்றாய். நல்லவர்களையும் தீயோர்களையும் பகுபாத மில்லமல் கர்மமானதுவருத்துகின்றது.

[விருத்தம்]

குற்றமில் லார்தங் குறையுமென் ளளவும் குணமிலார் சு

[முமோர் பாவம்]

சற்றுமெண் ணூர்தம் வறுமையும் தீயோர் தம்மை

[மருவுநற் றிருவு]

உற்றநன் நிதியார் சேயிலா ததுமங் குண்ணவும் வகைகிலா
[தவவாச்

சுற்றியே மகவும் ஞாலமீ தமைதற் றேகையே வினையினும்
[பயனே

சீண்ணே! இந்த உலகத்தில் ஒன்றிருந்தால் மற்றொன்று இருக்கிறதில்லை. மானிடர்களுடைய கர்மங்களே மேலான நாரணங்களாகியிருப்பனவால், அற்பர்களிடத்தில் செல்வம் செல்வதும், நல்லோர்களுக்குத் துன்பம் உண்டாவதும், நிலைநிற்கட்டாத மாதர்களுடைய செனந்தரியம் போலவும், இரக்கமிலாதவர்களுடைய மகிழ்ச்சிபோலவும் வினையின் வலியால் இந் கப்பாழான உலகத்திற்குச் சகஜமாயிருக்கின்றன.

சாவி. சகி! அந்த அரசகுமாரனுடைய பேரை இன்னம் ஒரு கரம் சொல்.

நீதி சகி! அவன் பேரை மந்திரம்போல் ஜாப்பாய்ப்போ ளிருக்கின்றதே. அவன்பேர்சத்தியவான்.

சாவி. [லச்சையுடன்] சகி! அவனுடைய படம் ஒன்று நீ எழுதமுடியுமா. அவனழகைப் பற்றி நீ என்ன நினைக்கின்றாய்.

(நீதி) அதுஉனக்கல்லவோ நன்றாய்த் தெரியும்.

சாவி. சகி! அதுகிடக்கட்டும், அவன் தந்தை தாய்க்கு என்ன உணிவிடைகள் செய்கின்றான். அவன் பாக்கியமே பாக்கியம். அவனே இகத்தில் யாவையும் பெற்று பரம பதத்தையும் நிலைபெறக் கைப்பெற்றான். அவனை மணஞ்செய்யும் மங்கையே அதிர்ஷ்டசாலி. “அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்” என்னும் பழமொழியை அவனே நிலைநிறுத்துகின்றான் - சகி!

என்ன இருந்தாலும் அவனிடத்திலும் ஒரு குறைவு இருக்கின்றது.

(நீதி) சகி! அதென்ன.

சாவி. நான் சொல்லவா. (லச்சையுடன்)

விருத்தம்

நன்முகத் தெழிலும் பெருகுமோர் மார்பும் நளினமேங்

[கிடுவிழி யிணையும்]

வன்மலைப் புயமும் புன்னகை முழுதும் வாய்ந்தசெங்கனி

[யிதழ் வாயும்]

சொல்லிக் சுவையாய்ப் புகலுநற் பேறுந் தூயவாய்

[மையுமுளா நெண்ணுங்]

கன்மனத் தவனென் றவணையான் நெஞ்சிற் கருதுவே

[னுனதுளம் பகர்வாய்]

[நீதி] சகி! நீ யேன் அக்கிரமமாக அவனைத் தூறுகிறாய்.

(மனத்துள்)

வேண்பா.

வேந்த னரும்புதல்வன் மெய்யறிவா ளன்வீரன்

சாந்தன் குண சிறையுந் தன்மையான்—ஏந்துமுயர்

நல்லழக னின்னோனை நங்கையெவள் தான்கண்டே

புல்லநினை யாள்நெறியே போய்.

கோடி மன்மதனைப்போல விளங்குகின்ற சத்தியவா
னுடைய அழகு செளரியம் முதலிய குணங்களால் சாவித்திரி
யுடைய மனம் கவரப்பட்டிருக்கிறது. இரசத்தை
தக்க யௌவனத்தின் மகிமை அத்தன்மையுடையது.

விருத்தம்.

பருதிகண்டிடு கஞ்சமும் பார்மதி

உறுதி கண்டிடு மாம்பலும் உண்மையாய்ச்

சுருதி கண்டிடு தூயவர் சிந்தையும்

பொருதும் நேயனைக் கண்டவள் புத்தியே.

(பிரகாசம்) சகி! மெல்லிய மலர்போலும் இனிய சபாவ
தையுடைய அவ்வரசன் மைந்தனைக் கன்மனத்தோனென்று
ன் அநியாயமாய்ப் புகல்கின்றாய்.

(சாவி) (லச்சையுடன்) சகி! நேற்று இரவில் அந்த வன
தில் அவன் வரும்போது நீ வருகிறாயென்று எண்ணி அவன்
கத்தை ஒருதரம்பார்த்தேன். அவன் என் முகத்தை ஒரு
ம் கூடப்பாராமல் பிடிவாதமாயிருந்தான். அதனால்
வன் வயிரம்மோன்ற மனத்தானென்று எண்ணுகிறேன்.

(நீதி) (சிரித்து)

திருடுவோருடைய மதியின்மையாலன்றி அவர் திரு
டு வெளியாகிறதில்லை. அவன் முகத்தை நீ ஒருதரம் பார்த்த
ன் அப்பால் நீ பாராவிடில் உன் முகத்தை அவன் பாராதது
னக்கெப்படிப்புலப்பட்டது.

(வழியிலிருக்கும் மரத்தின் கீழேயிருப்பவரைப்பார்த்துத்
டுக்கிட்டு)

யாரோ ஒரு மாதவர் அந்த விருட்சத்தின் கீழ் வீற்றிரு
ன்றார்.

(சாவி) சகி! நாம் சமீபத்தில் போய்ப்பார்ப்போம்.

(நீதி) (உற்றுப்பார்த்து)

என் கண்ணே! நம்முடைய நல்லகாலத்தினால் கரு
க்கடலாகிய நாரத மகாமுனிவர் நமக்குத் தரிசனம் தருவ
ன்காக இங்கே வீற்றிருக்கின்றார். அவரை வந்தனம் செய்
பாம்.

(இருவரும் அவர் முன் வணங்கி)

(சாவி) விருத்தம்.

கால மென்பது நீகலை யாம்பெரு

வேலை யின்களை-கண்டது நீமிசு

ஞால மீது நிறைந்து விளங்குநல்
மூல மெய்ப்பொரு ளாய்ந்திடு முத்தனே.

நொந்தோர்களுடைய குறையை அகற்றுகின்ற
பாசமுத்திரமே! என் பெரியோர்செய்த பூசையால் உமது
தரிசனம் எனக்கு இங்கேகிடைத்தது.

[நாரதர்]. ஏ குழந்தைகளே! உங்களுக்கு மங்களம்.
(சாவித்திரியை எடுத்து மடிமீது வைத்துக்கொண்டு)

சாவித்திரி! உனக்கும் உன்னை அண்டினவர்களுக்கும் மங்
களமானது அடிமைப்பட்டபொருள். உனக்கு நான் என்ன
புதிதாக ஆசீர்வாதம் சொல்லப்போகிறேன்.

விருத்தம்

மாமன்மா மியர்கள் கண்ணாய் வருமண வாளன் வேண்டிக்
காமுறும் உயிரா பின்ற காவலன் குலமும் நீசேர்
பூமனின் குலமும் ஒங்கப் புரியுநற் றேவாய்ப் பூவின்
பாமபோ லரசியாகிப் பாரினில் வாழ்வை யம்மா.

(எழுந்து மறுபடியும் வணங்கி)

[சாமி.] எனது குலதெய்வம்போன்ற மாதவளோ உமது ஆசீர்
வசனத்தைச் சிரசால் வகித்தேன். உமது வாயிலிருந்து புறப்
படுவதெல்லாம் வேதமாயின் உமது ஆசீர்வசனம் பெற்றவர்
களுக்குக்குறையென்பதில்லை. அறியாதவர்கள் உம்மைக் கல
கத்தை வினைவிக்கும் ஒரு முனிவரென்று நினைக்கின்றார்கள்.
அஞ்ஞானிகளுக்குரிய புராணவசனமும் அப்படியே மொழிகி
ன்றது. தமோகுணம் நிறைந்தவர்களைப் பிரவிர்த்தியில் ஏவுத
லுக்காக ஓரிடத்திராது நிகழும் விந்தைகளை ஆங்காங்கு
உடைத்துப் பிராணிகளைக் கருமத்திலே நடத்துகின்றீர். பிரவி
த்தியில் முழுகினவர்களைக் கைதுக்கிவிடுமாறு ஒங்காரத்தின்
பொருள் உரைக்கும் குருசுவாமியாயிருக்கின்றீர். பிரவிர்த்
தையை விடுகின்ற முழுட்சுக்களுக்கு மகதியென்றும் வினையின்

ஒலியால் சப்தத்தைக் குணமாகவுடைய சிதாகாசத்தில் அவர் களுடைய மனம் லயிக்கும்படிசெய்து அவர்களைப் பரமானந்த த்தில் முழுக்காட்கிறீர். உமது வீணையின் சுருதி அமைந்த நாதம் ஒலிக்குமளவும் சிருஷ்டியும் அந்த சுருதி கலைந்து அம ரும்போது பிரளயமும் உண்டாகுமெனில் நீரோ ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களையும் வகித்திருக்கின்ற பரமபுருஷர். உமது பெருமையையாரும் அறிவதற்குத் தடையாகப் பிரவிர்த்தி நிறைந்த புருடன்போல் நீர் நடிக்கின்றீர். நரனுடைய முக்திக்கு ஏதுவாகிய 'நாரம்' என்னும் ஞானத்தை நீரோ கொடுப்பதால் உமக்கு நாரதர் என்று பேர்கூடத்தது.

[நாரத] (சாவித்திரியைப்பார்த்து)

கண்ணே! நீ பிறந்த வீடல்லவோ சுவர்க்கம். நீ புகும் வீடானது எல்லாச் சுகங்களையும் கொடுக்கும் பரமபதம் போல விளங்கும். உன் அறிவுக்குப் புலப்படாதது என்ன இருக்கின்றது. நீங்கள் இருவர்களும் இங்கே வந்த காரணமென்ன.

[சாவி] ஐய. நீரொன்றும் அறியீரா? எனக்கு வயது முதிர்ந்தும் விவாகம் ஆகாதபடியால் என் மனம் இசைந்த ஒருநாயகனைக் கண்டு வரிப்பதற்காக எங்கள் பிதாவின் உத்திரவுப்படி தேசந்தோறும் சுற்றினோம்.

[நாரத] நாயகனை எந்தக்கடையில் வாங்கலாமென்று நினைத்தாய். நீ செல்லும் வழி மிகவும் புதிதாயிருக்கின்றதே. இருக்கட்டும். நாயகன் அகப்பட்டானா.

[சாவி] நேற்று இரவில்தான் (லச்சையுடன்) நீதிமதி, நீ சொல்.

[நாரத] குழந்தாய் என்ன காரணத்தினால் லச்சைப்படுகின்றாய். நாயகனை வாங்கியாய்விட்டதோ.

[நீதி] திரிகாலக்ஞாநியாகிய பகவானே. நாங்களுரைத்தா உமக்குத்தெரியவேண்டும். நர்மதாதீரத்தில் சால்வதே சாதிபதியான துமதசேனராஜன் தபசுசெய்து கொண்டிருக்கின்றார்.

[நாரத] தெரியும். கண்ணில்லாதவன். அவன் மனைவிக்கும் கண் தெரியாது. அவனிடத்தில் உங்களுக்கென்ன காரியம்.

(நீதி) சுவாமி! அவருக்கு சத்தியவானென்று ஒரு குமாரு னிருக்கின்றான்.

(நாரத) ஆமாம். அதிர்ஷ்டமற்ற ஒரு சிறுவனிருக்கின்றான். அவன் ஒன்றுக்கும் உதவாதவன். அவனைப்பற்றி நமக்கு என்ன பேச்சு வேண்டியிருக்கின்றது? நீங்கள் இங்கே என்ன காரணத்தினால் வந்தீர்கள்?

(நீதி) அந்தச் சத்தியவானை தனக்கு இனிய கணவனென்று என் சகி தன் மனத்தில் பாவித்ததாக எண்ணுகிறேன்.

சகி! சாவித்திரி! நான் சொன்னது உண்மைதானா!

(நாரத) (தலையிலும் வாயிலும் அடித்துக்கொண்டு)

துஷ்டப்பெண்களே. என்னுடைய முக்கிய சிஷ்யனாகிய அசுவபதியின் குடியைக்கெடுத்தீர்களே. பெண்கள் படிப்பு எந்தக்காரியத்துக்கு உதவும். கூத்தாடிச்சிலம்பும் படவெட்டுக்கிசையுமா. துமதசேனன் இராஜிய பிரஷ்டன். தரித்திரம் நிறைந்தவன். அவன் வீடு முழுமையும் குருடு. இருந்திருந்து உண்ணச்சோறில்லாதவன் வீட்டில் ஒருவன் பெண்ணைக் கொடுப்பானா. சாபத்தால் கெட்டகுடியில்லவோ அவன் குடி. சீ! சீ! அந்தக்கலியாணம் வேண்டாம். செல்வம் நிறைந்த மன்னவர்கள் எத்தனைபேர்களோ இருக்கின்றார்கள். சாவித்திரி. என்ன பிழை செய்துவிட்டாய். சத்தியவானை நினை யாதே. வேண்டாம்.

வீருத்தம்.

கண்பயந்திடு நூல்பல கற்பினும்
மண்ணி லாரறி வாரொடு வாழினும்
விண்ணி னோர்குடி மீது பிறக்கினும்
பெண்ம திக்ஞயர் பேதைமை திண்ணமே.

(சாவி) (கண்ணீர்விட்டு)

(மனத்துள்) நான் ஒரு பிழையும் செய்யவில்லையே.

நாயகனுக்கு வேண்டிய குணங்கள்.

- (1) செளரியம் அது நிறைந்திருக்கின்றது.
- (2) நற்குலம் மேலான கோத்திபெற்ற துமத
சேன ராஜன் மகன்.
- (3) அழகு என் கண்கள் பொய் சொல்லு
மா.
- (4) கல்வி அவன் கல்லாதது ஒன்றிருக்
குமா.
- (5) பெண்டிர்கள் } அவன் சொல்லை வியக்காதவள்
வியக்கமொழிதல் } பெண்ணாவளா. அவள் கல்லா
யிருக்கவேண்டும்.
- (6) சம்பத்து அவன் குணங்களல்லவோ மே
லான சம்பத்து.
- (7) இராசிக்கியம் அவனிடத்தில் இராசிக்கியமில்
லாவிடில் உலகத்தில் இரசங்க
ளுமில்லை.

[பிரகாச] எங்குலதெய்வமே. ஏதுக்கு எங்கள் மேல்
பிழையுரைக்கவேண்டும். நாங்கள் பிழையே செய்தாலும்
ஐது பிழையாய் முடியாது நேர்மையாய் வினையும்படி நீர்
பசியமுடியாதா.

[நாரத] நீதிமதி. அவள் தெரியாத குழந்தை. அவள் பிழைசெய்தாலும் நீ அதைத்தடுக்காமல் அதற்கு நீ ஒற்றுமையாயிருந்தது பெரும் பிழை. அஷ்ட ஐசுவரியமும் நிறைந்த அசுவபதிக்கு வறுமையே பெருமைபாகவுடைய கத்தியவான் தகுதியான மருமகன் ஆவன.

(நீதி).

(தனித்து) சகி. இனி நாம் என்ன செய்யலாம்.

முனிவர் இப்படி உரைக்கின்றாரே.

[சாவி] சகி! அவர் அப்படித்தான் பேசுவர்.

அவர் மனம் கருணையாலமைந்தது.

[பிரகாசம்] சுவாமி.

வேண்பா.

வாய்மையே செவ்வம் மனஉறுதியேவீரம்
தூய்மையே நற்றவமாய்ச் சூழியிர் மேல் நேய்மையுளங்
கொண்டு மகி முடபெரிய கோமகனுக் குத்திருவும்
தொண்டுபுரி யாளோ சொலும்,

(நார) பெண்ணே. உன்மேல் என்ன குற்றமிருக்கின்றது. சிறுவயதில் மிகுதியாய்ப் படித்தோமென்கிற செருக்கு குறைவில்லாதிருந்தபடியால் இவ்வாறு கெடுதியை விளைத்தது.ஐயோ! அசுவபதி இதைக்கேட்டால் உயிர்தரிக்கானே.

[சாவி] சுவாமி. நான் செய்தது பிழையன்றே. நான் குறித்த நாயகன் உயிர்பெருகியிருப்பானாகில் அதுவே எனக்கு அளவில்லாத சம்பத்து.

(நார) (தலையில் அடித்துக்கொண்டு) ஐயோ! 'எது பிரதானமோ அதுதான் அவனிடத்திலில்லை. அவன் அற்ப ஆயுளுடையவனாயிற்றே. அவன் இன்று முதல் பதினொரு மாதம் பதினொரு நாள் பதினொரு நாழிகை மட்டுந்தான் உயிர்தரித்திருப்பான்.

(சாவி) [நீதிமதியைக் கட்டிக்கொண்டு]

[தனித்து] சகி. எல்லாம் தெய்வத்தின் செயல்.

[தண்ணூல் ஜலம் விடுவள்]

நமது கருமத்தை நாமே அனுபவிக்கவேண்டியது. உலகத்தில் பிறக்கும்போதே அந்தகனாகவும் ஊமையாகவும் கால்முதலிய அங்கம் ஒழிந்தவர்களாகவுமிருக்கிறவர்கள் என்னசெய்கின்றார்கள். கருமத்தால் விளையும் சுகதுக்கங்களை அனுபவித்தல் கடமையென்று ஜன்மத்தைக்குற்றமின்றிக் கழித்தாலல்லவோ நாம் முன்பு செய்து குவித்திருக்கும் கருமங்கள் குறையும். இல்லாவிடில் ஒடுவோரைத்தூர்த்தும் சுவானம்போலவும் பயந்தோர்களை வருத்தும் டோய்போலவும் பின்னிடுவோர்களைக் கருமமானது மிகவு மிரக்கமின்றி நோகச் செய்யும். ஆகையால் நான் ஒன்றுக்கும் அஞ்சேன்.

[நாரத] பெண்களை ! என்ன இரகசியம் பேசுகின்றீர்கள் இப்படிப்பேசித்தானே கேடு விளைத்துக்கொண்டீர்கள். சாவித்திரி ! சத்தியவாளை மறந்துவிட்டாயல்லவா. வேறு ஒரு பாக்கியவாளைவிவாகம் செய்துகொள்.

[சாவி] ஐய! நான் பிறக்கும்பொழுதே என் அங்கங்களும் பிறந்தனபோல் என் நாயகனும் பிறந்திருக்கின்றான்.

வெண்பா

திங்கள் கதிர்மாறித் தெற்குவுடக் கேகிடினும்
வங்கிசத்தி லேபிறந்த மாதொருத்தி—எங்கெனினும்
சிந்தைகொள் நாயகனைச் சேராது பின்னொருவன்
பந்தமதைத் தானினைப் பாளா.

சுவாமி. இனி என் மனம் மாறமாட்டாது. வருவதெல்லாம் என் வினையின் பயன் ஆதலால் அதற்கு வருந்தலேன்.

[நீதி] ஐய! கருணைக்கடலே! அந்த சத்திபவான் ஆயுள் நிறையாதவனா. ஐயோ. என்னதுன்பம் விளைந்தது. ஐயோ. என்னைப்போல் ஒருபயனுமற்றவர்களுடைய உயிர்களுள்ளாம் சேர்ந்து அவனிடத்திலிருக்கலாமே.

வெண்பா.

ஶீரம் பொருமை மெய்யறிவு நற்சீலம்
மாரன் வியக்கும் வடிவெல்லாம்—சேரப்
பொருந்து மெழில் மன்னன் பூணு வுயிர்கள்
இருந்தென்ன போபென்னவே.

சுவாமி. என் சகிக்கு ஒரு குறையும் நேராதிருக்கும்படி நீர் செய்தருள வேண்டும். உமது மலர்ப்பதங்களை எங்களுக்குத் துணை.

என்று நாரதருடைய காலில் விழுகின்றான்.

[சாவி] என் குலதெய்வமே.

[விருத்தம்].

உற்றவென் கணவன் போய்நான் உயிர்தரித் திடுவ
தென்று
பறநிடு மெனது கற்பும் பகருநன் முறையு முன்பால்
பெற்றிடு வரமும் என்னைப் பேணிடை வானென் னெ
ஞ்சம்
அற்றிடை தருன்வாய் அன்பற் கமுதென விசையுந்
தேவே.

[நார] இந்தக்குழந்தை தர்மமே உருவாக அமைந்தவள்.

(மனத்துள்) அடா. இவளுக்கு வைதவ்ஶியம் வருமாயின் தார்க்கை. லட்சுமி. சரசுவதி. என்னும் இம்மூவர்களுடைய மங்கல்ஶியத்துக்கும் அல்லவோ குறைவுவரும். இவளுடைய ஞானத்துக்கும் மன உறுதிக்கும் எந்தத் தெய்வமும் அஞ்ச மெனின் இவளை அமங்கல்ஶியமென்பது எப்படி அணுகும்.

[கண்ணில் ஆனந்தபாஷ்பங்கிருடன்.]

[சாவித்திரியைக் கட்டிக்கொண்டு]

‘புனிதனைத் தழுவில் நூறு புதல்வரொத்திடுவளோர் பெண்”

என்னும் வசனப்படி உத்தமனான நாயகனை அடையும்தான் உன்னால் கிடைக்கும் பெருமை அகனபதிக்கு ஆயிரம்புதல்வர்களாலும் கிடைக்கமாட்டாது. நான் ஒரு மந்திரத்தை உனக்கு உபதேசம் செய்கின்றேன். உன் கணவனுக்கு மரணமென்னும் விபத்தானது நேருவதற்கு முன்று நாட்களுக்கு முன் முதல் உபவாசத்துடன் அந்த மந்திரத்தை ஜபித்துவருவாயாகில்,

(சாவித்திரியைத் திருக்கண்ணால் பார்த்து)

உன் கணவனுயிர் பெற்று வாழ்வன். அந்த மந்திரத்தின் பெருமை யாதெனில்.

(விருத்தம்)

வேதம் உண்டு விரிந்த இப்பூவினோ

டோதம் உண்டதை யுன்னுவர் முன்செயும்

கோதெ லாமகன் றேசுகங் கொண்டிட

மோத மீய்த்திடு முவெழுத் தாமதே.

(சாவித்திரியைத் தடவிக்கொடுத்து)

(மனத்துள்)

(விருத்தம்)

நீதியே யுருவாய் வந்த நின்னருங் கணவன் றன்னைத்

திதெது மனுகா தந்தத் தென்புலத் தமரர் கோனும்

சாதகத் துடனே யீவன் சாலவும் பலவாம் பேறு,

மாதருந் ததிபோல் நாளும் வாழ்ந்திடாய் மடவார்

கண்ணே.

(அவள் காதில் உபதேசம் செய்கின்றார்)

(பிரகாசம்) பெண்களே. நீங்கள் சித்திரமாக உங்கள் நகரம் போய்ச்சேருங்கள்,

(சாவி) [வணங்கி] ஐய. எங்களுக்கு விடை யீந்தருள வேண்டும்.

(நார) நல்லது கண்மணிகளே.

(எல்லாரும் மறைதல்)

இரண்டாவது அங்கம் முடிவு.

முன்றாவது அங்கம்.

அசுவபதி ராஜன் தோன்றல்.

(அசுவ) (மனதுகுள்) என் குழந்தையாகிய சாவித்திரி இந்நாடுவிட்டுச்சென்று வெகுசாலமாகியும் இன்னம் வரவில்லை.

விருத்தம்

புகையுமென் னிதயம் வாட்டும் புண்மீகுந்திடலான்மற்றோர்
பகருநன் மொழியென் காதிற்படுவது மிலையென்நெஞ்சம்
தகுதியாம் பொருளிளந்தோர்தம் மனம்பொருதும்சொ
ஞ்சம்

சுகமகல்பஞ்சரம் போல்தோன்று மென்பவன மெல்லாம்.

(சேவகன் தோன்றல்)

(சேவ) சந்திரமதி. அடியேன் வந்தனம்.

(அசுவ) சேவக. என்ன விசேஷம். அந்தப்புரவாசலில் உனக்குள்ள வேலைகளைவிட்டு நீ இங்குவரக் காரணமென்ன.

(சேவ) நமது உயிர்க்குயிராகிய சாவித்திரியும் நீதிமதியும் மற்றவர்களும் சுகமாய் வந்துவிட்டார்கள். அந்த சந்தோஷத்தினால் மகாராணியவர்கள் நமது குலதெய்வமாகிய உமாதேவிக்கு பூசைசெய்து வணங்கினாள். அந்தப்பூசையின் பிரசாதமாகிய மலர்களையும் கணியையும் உங்கள் கையிற்கொடுக்கும்படி மகாராணியவர்கள் எனக்குக் கட்டளையிட்டார்கள்.

(மலர்களையும் கனியையும் அரசன் கையில் கொடுக்கிறான்)

(அசுவ) சேவக. மெத்தவும் சந்தோஷமாயிற்று.

(மனத்துள்) குழந்தையைப் பார்க்க மிகவும் ஆவல் எனக்கு உண்டாகிறது. நான் அந்தப்புரத்துக்குப் போகின்றேன்.

(மறைதல்)

(சேவகன்) (தானாகப்புலம்பல்) இந்த அந்தப்புரத்துச் சேவக வேலை இனிமேல் எனக்கு உதவாது.

எல்லாரும் ஒரோ விதமாக புத்திமாறாட்டம் உடையவர்களாக விருக்கிறார்கள். அரண்மனை யென்றால் வினோதங்கள் விசித்திரமான செய்கைகள் ஏதாவது இருக்கும். இந்த அரண்மனையில் ஒன்றும் கிடையாது. எல்லாரும் உண்மையைப் பேசுகின்றார்கள். அதிலென்ன விநோதமிருக்கிறது. மற்ற அந்தப்புரத்தி லிருக்கும் வேலைக்காரர்களுக்கு ஒவ்வொரு சமயங்களில் ஏதாவது சுகம் கிடைக்கும். இந்த அந்தப்புரத்தில் மாதர்கனெல்லாம் ரிஷிகள் போல் வேதாந்தம் கற்றிருக்கின்றார்கள். நமக்கு என்ன கிடைக்கப் போகிறது. இரும் புப் பட்டனையில் ஈக்கு என்னவேலை. பிராணிகளை வதைக்கக் கூடாதென்று எவனோ ஏட்டில் எழுதினாலும். அதனால் எங்கள் அரசன் வேட்டைக்குப் போகிறதில்லை. அரசனென்றால் பற்பல மனைவிகளையும் எண்ணிறந்த போக மாதர்களையும் சேர்ந்து சுகமாயிருப்பன். எங்களரசன் கையாலாகாதவன் போல் ஏக பத்தினி விரதத்தை அனுசரிக்கின்றான். அநெல்லாம் போகட்டும். புத்திசாலியாகிய சாவித்திரியையும் இந்தப்பேதைமை விடவில்லை. சீமையெங்கும் சுற்றிக் கடைசியாய் வீடின்றி வனத்தில் பொழுது போக்கும் ஒரு தரித்திரனை அவள் கணவனாக வரித்து வந்திருக்கிறாள். பெட்டியோடு களவு கொடுத்தவன் திறவுகோல் தன் கைவசமிருக்கிறதென்று தேற்றம் கொண்டாற்போல் படுக்கவிடமில்லாத பரதேசியை மணம்புரிந்தா

லும் ஏதோ பதிவிரதம் என்பது வந்து எல்லாநாயும் காப்பாற்றிவிடுமென்று அந்தக் குழந்தை சொல்லுகிறான். அது புதுமையில்லை. உலகத்தின் அனுபவம் கண்ட கிழவியாகிய அந்த மகாராணியும் அப்படிச் சொல்லுகின்றாளே. அரண்மனையில் எந்தப்பக்கம் போனாலும் தெய்வம், சத்தியம், கருமம், புண்ணியம், தவம், இந்த வார்த்தைகள்தானா. மடங்களில் சேவகனாக இருந்தாலும் ஏதாவது விநோதங்களை நான் பார்க்கலாம். இந்த நகரத்தில் ஒவ்வொரு மாதும் அவளுடைய நாயகன் முகமின்றி மற்றொருவன் முகத்தையும் பார்க்கிறதில்லை யென்றால் இங்கே என்ன விநோதமிருக்கும்.

[நீதிமதி தோன்றல்]

(நீதி) சேவக. நீ என்ன இங்கே புலம்பிக்கொண்டிருக்கிறாய்?

(சேவ) அம்ம. நீ என்ன இலருவான்வளா. நீ எல்லாம் படித்தவளல்லவா. அரண்மனை முழுவதும் வைதீகப்பிண்டங்களாகக் கூடியிருக்கின்றீர்கள். யாரோ இரண்டு மூன்றுபேர்கரடிகள் போல வந்துவிட்டுப் போகின்றார்களே. அந்த அழகர்கள் யார்?

(நீதி) அட! முதலில் வந்துவிட்டுப் போனது அளவில்லாத தபோமகிமையுடைய ஆத்திரோய மகாரிஷி. அவர் எல்லா உலகங்களையும் ஒருநொடியிற் சுற்றிவரக்கூடிய மகிமையுடையவர்.

(சேவ) அப்படியானால் அவர் பெரிய சிலம்பக்காரர்தான். மற்றவர்கள் யார்.

(நீதி) நீ ஒன்றும் தெரியாத முரடன். தபோதீனர்களை இகழ்ச்சியாய்ப் பேசாதே. மற்ற இருவர்களில் ஒருவர் சகல தர்மங்களுக்கும் விதாயகர்த்தாவாகிய பராசரமகா முனிவர் மற்றொருவர் கிருபாசமுத்திரமும் நமது அரசனுக்கு ஆகாரி

யனுமான கௌதம மகாரிஷி.

[சேவ] அவர்களுக்கு இங்கே என்ன காரியம். நமது அரசனையும் தங்களைப்போல பரதேசியாக்குவதற்காக வந்து கொண்டிருக்கிறார்களென்று நினைக்கிறேன்.

(நீதி) நீ மிகவும் புத்தியற்றவன். கோடிகாலம் தவம் செய்தாலும் அவர்கள் தரிசனம் கிடைக்குமா.

(சேவ) நான் ஒரு தவமும் செய்யவில்லையே. தினந்தோறும் நான் அவர்களைத்தவிர எந்த அழகான முகத்தைப் பார்த்தேன்.

(நீதி) அடா. நீ தவம் செய்யாவிட்டாலும் நமது அரசனுடைய புண்ணியத்தின் பலன் அவனை அண்டிவைவாகிய உனக்கும் கிடைக்கின்றது. தெய்வந்தொழல், பெரியோர் தரிசனம், நீதிவழுவாமை, என்னும் மூன்று தருமங்களும் அரசர்களுக்குப்பெரிதான பலம் அல்லவா.

[சேவ] எனக்கு ஒன்றும் கேட்கப் பிடிக்கவில்லை. போதும் போதும். நான் அந்தப்புர வாசலுக்குப் போகின்றேன்.

[மறைதல்]

(நீதி) [மனத்துள்] முக்காலமுமறிந்த நாரத மகாமுனிவருடைய கருணையால் என் சகிக்கு எல்லா மங்களங்களும் உள்ளங்கைக் கனிபோல சுவாதீனமாயிருக்கின்றன. அரசனும் அவன் மனைவியும் வருத்தமடையாவண்ணம் சத்தியவானுக்கு ஆயுள் குறைந்ததென்று அவர்களிடத்தில் நானும் சாவித்திரியும் சொல்லவில்லை. நாரதருடைய வரத்தால் சத்தியவான் தீர்க்கமான உயிர் பொருந்தியிருப்பான். ஆகையால் அவர்களுக்கு மனவருத்தம் கொடுக்கக்கூடிய சங்கதியை அவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமெனில்லை. சீக்கிரமாக சாவித்திரியைச் சத்தியவானிடத்தில் கொண்டுபோய் மணம்புரிந்து கொடுக்கு

ம்படி மகாராணியவர்கள் கட்டளையிட்டு விட்டார்கள். சாவித்திரியும் சத்தியவானாகிய அந்த அழகனைக்கண்டது முதல் அவனையன்றி வேறொரு பொருளையும் எண்ணாது பரம்பொருளிலே மனத்தைநிறுத்துகின்ற பிரம்மத்தியானிகள்போல அவனிடத்திலேயே தன் நினைவைச் செலுத்திக்கொண்டிருக்கின்றாள். யௌவனமானது ரூறைவின்றி அவளிடத்திற் பொருந்தியிருப்பதால் பூர்ண சந்திரனைக்கண்ட கடல் வெள்ளம்போல சத்தியவானைக்கண்டது முதல் அவளுடைய மையலானது மென்மேலும் வளருகின்றது. அதனால் அவள் எப்பொருளிலும் விருப்பமின்றி உன்மாதம் பிடித்தவள் போல எதையும் வெறுக்கின்றாள்.

(கலித்துறை)

பூவைச் சினப்ப ளொருகா லவனைப் புகன்று பின்னர்
நாவைச் சினப்பள் குயிலிசைத்தால் மிக நைந்து தங்கள்
தேவைச் சினப்பள் மதியோ நிலங்கத் தெளியு மிவ்வி
ராவைச் சினப்பள் துயிலாது சற்றுமென்றோ ரணங்கே.

இவ்விதமாக அந்தக் குழந்தை வருந்துதலைக் கண்டு மகாராணியும் வருத்தப்படுகின்றாள்.

(சாவித்திரி தோன்றல்)

(சாவி) சகி! இதைன்ன ஆச்சரியம். இதற்கு முன் நமது சோலையில் வளரும் குயில்கள் கூவினால் மிகவும் காதுக்கு மதுரமாயிருக்குமே. இப்போது அவைகள் செய்யும் கூச்சலானது என் மேனியில் தாபத்தையும் என்மனத்தில் சங்கடத்தையும் உண்டுபண்ணுகின்றதே. சந்தணமும் தழல்போல் சுகுகின்றதே. சகி! சகி! ஒரு பக்கம் ஏகினால் தென்றல் கொளுத்துகின்றது. மற்றொரு பக்கம் போனால் மதியின் கிரணம் நெருப்புப் பொரிபோல் என் மேனியை எரிக்கின்றது.

அதோ இருக்கும் சத்தியவாண யெடுத்துச் சற்று வீசுவா யாக.

(நீதி) சகி. விசிறிக்குச் சத்தியவான் என்று நீ பேர் வைப் பது உசிதம்தான். அது உன் வெப்பத்தை நிச்சயமாய்ப் போக்கும் என்று எண்ணி அதற்கு அந்தப்பேர் கொடுத்தாய்.

(மனத்துள்) என் சகிக்கு மனத்திற்கேன்றுவதெல்லாம்சத் தியவானுடைய குணமாகவும் கண்ணற் பார்க்கும் பொருளி லெல்லாம் அவனுடைய உருவமாகவும் அவள் வாயால் உரைப் பதெல்லாம் அவன் பேராகவும் இருக்கின்றது.

[சாவி] சகி. ஏன் எனக்கு இத்தனைவருத்தம் உண்டாயி ருக்கின்றது.

(நீதி) என் கண்ணே. காவியங்கள் பல்வற்றை நன்றாகப் படித்திருக்கும் புத்திசாலியாகிய உனக்கு நான் சொல்லித்தெ ரியவேண்டுவதுண்டோ. நீ சத்தியவாணப் பார்த்தபோதே சந்திரனைக்கண்ட குவலயம் போல் உன் பெளவனமானது முழு தும் மலர்ந்துவிட்டது. விரகம் என்பது நீ படித்தறிந்த பொருளாயினும் இப்போது தான் அதன் தன்மை இன்னதெ ன்று நன்றாக உணர்கின்றாய்.

[சாவி] சகி. அப்படியானால் மாரன் பொல்லாதவனென் றும், மதியோனும் தென்றலும் அக்கினிமயமாயிருப்பார்க ளென்றும், நாம் வளர்க்கும் குயில்களும் நமக்கு விரோதிகளா கயிருக்குமென்றும், சொல்லும் நூல்களெல்லாம் உண்மையை யே உரைக்கின்றன. இவைகளிலிருந்து தப்புவதற்கு வகை யென்ன?

[நீதி] சகி. நான் சொல்லவேண்டுமா. நீ நாயகனாகக் கொண்டவனுடைய முனம் இரங்குமாகில் இவைகளால் உன க்கு ஒரு வருத்தமும் விளையாது.

[சாவி] சகி. சகி. அவன் மனம் கடினமுள்ளதென்று அப்பொழுதே நான் உரைக்கவில்லையா. ஐயோ எல்லாம் ஒன்றாகச்சேர்ந்திருக்கின்றனவே.

விருத்தம்.

வெய் மறலி பாசமதா விரவைத் தீயால்
வெம்மதியைத் தென்றலை ஓய் மிருதேள் வாலால்
துய்ய கொடுஞ் சிங்கியினால் கலகண்டத் தின்
தொண்டையை யாம் பூண்மலரைச் சடுவெந் நீரால்
யையராதன்று படைத்திட்ட வேதக்
கடவுளது பொல்லாத கபடம் தீமை
செய்தது போதாதாசொல்லவன் மனத்தைத்
திண்ணிய கல்லாலழுந்தச் செய்ததம்மா.

[நீதி] சகி. வருந்தாதே.

[மனது] அவன் வருத்தம் தீரப் பூக்களைக்கொய்து அவள் மேற்போடுகின்றேன்.

[பூக்களைக் கொய்து சாவித்திரியின் மேல் போடுகின்றாள்]

[சாவி] [திடுக்கிட்டு]

ஐயோ! மலர்களே! ஏனிந்த அநியாயம் செய்கின்றீர்கள்?

(கலித்துறை)

போகாது வீண்டிழி வெம்மலர் காளுமைப் பூணிழல்
நோகாது வைத்துப் புனலூட்டி யாசையி னோடுபக்கம்
ஏகாது சிந்தை யுமையோம்பு மென்னை யெண்ணாம
லெனக்
காகாத பாவியின் கைக்கணை யாகி விட்டிரவமே.

[நீதி] சகி. என்ன சொல்லுகின்றாய்.

[சாவி] நீ பார்க்கவில்லையா. இதோ என் மேலே மன்ம

தன் மலர்க்கணைகளைத் தூவுகின்றான். இம்மலர்களும் என் அன்பு மறந்து அக்கொடியவன் கையிற் கணைகளாயினவே.

[நீதி] விரகத்தின் புதுமையை என் என்று சொல்லுவேன். உன் உடல் வெப்பம் தீருவதற்காக யான் அல்லவோ மலர்களைத் தூவினேன். குற்றமற்ற மன்மதனையும் வேதனையும் மலர்களையும் ஏன் நிந்திக்கறாய்.

[சாவி] மன்மதனும் வேதனும் குற்றமற்றவர்களா? வேதன் விரகத்தைச் சிருஷ்டித்து அவன் தம்பியாகிய மாரனுக்கு உபகாரம் செய்திருக்கிறான். ஐயோ! மன்மதனே! அங்க மிழந்த நீயும் ஒரு தலையிழந்த உன் அண்ணனும் மிகவும் நல்லவர்கள். உங்களையும் ஒருத்திபெற்றாள்ல்லவா.

[கலித்துறை]

மீன்றார் விரகம் படைத்திட்ட தீவினை மேலிட்டயன்
தன்னா லிழந்தன னோர் தலை யுன்குணத்தா லவிந்த
துன்னாருடல் கொடும் வேளே யிதெண்ணியுமைப் பெ
ற்றதாய்
பொன்னா யுருகுகின்ற னிதுவோ மக்கள் புண்ணியமே.
இதுமட்டுமா. உன் குலமே கொடியதல்லவா.

விருத்தம்

காய்பெருங் கடுவும் வெம்மதிக் கனலும் கடியவோர்
தென்றலு முனக்குத்
தாய்வழி யுறவுன் றந்தைகாண் குயிலித் தாரணிமிசை
தழைத் தோங்கச்
சூப்பிழிக் காகந்தனையெறித் தடலா தன்றுவிட் டான
வனீன்ற

சேப்மலர்க் கணையாய் நின் குலத்தியல்பார் தீமையி
துணை வெறுத் தென்னே.

(நீதி) (மனத்துள்) ஐயோ, சகி மெத்தவுழ்நுந்துகின்
றாளே, இங்கேபூங்கொடியின் கீழே வீற்றிருப்பதால் உடலின்
மேல் மலர்கள் விழும்போது மன்மதனை நிர்த்தித்து வெறிகொ
ண்டவள் போல் புலம்புகின்றாள்.

(பிரகாசம்) சகி! அதோ! திறந்த வெளியில் மதியின்
கிரணத்தால் அவ்விடம் சீதளமாயிருக்கின்றது. நாம் அங்கே
போவோமாக.

(இருவரும் கொஞ்சம் விலகி உட்கார்ந்து)

(சாவி) [உடலில் வருத்தம் அபிரயித்து]

ஐயோ, இங்கென்ன தீப்பற்றி பெறிகின்றதா. இம்
மதியும் அக்கினி தேவனும் ஒருவனே யென்று சினைக்கிறேன்.

[கலித்துறை]

அனலாகு வெம்மதி தன்னொடு கங்கை யமர்ந்ததினால்
புனலா யுருகின ளன்றெரித் தரனப் புரத்தை யவன்
கனலா லரன்தலைச் சூடாலரும்பித் தங்கண்ட தென்ன
வினையோ யவன் றிருமேனியிற் சாம்பல் மிகுத்ததுவே.

[நீதி] ஓய் மதனக் கடவுளே, மெல்லிய இதழ்போலும்
மேனியையுடைய என் சகியை வருத்தவேண்டாம். கிருபை
செய்து இப்போது வருத்தாதிருக்கில் அவள் கணவனை யடை
ந்த பின் அவ்விருவர்களும் இடைவிடாது உம்மையே பூசித்து
நீரிசைத்தவழியன்றி வேறு தெய்வத்தின் வழியிற் செல்லாதி
ருப்பார்கள்.

[சாவி] [லச்சை அபிரயித்து]

சகி, பேரூதும் போதும் பரிசுசம்.

(உடலில் வெப்பத்தின் மிகுதியை அபிரயிக்குறள்)

(நீதி) சகி, நீ மிகுந்த தாபத்தால் வருந்துகிறாய். அது நிவர்த்தியாகும் வண்ணம் இதினால் உன் அவயவங்களைப் போர்த்துகின்றேன்.

(தாமரை இலைகளைக்கொண்டு போர்த்துகின்றாள்)

சகி, உன் உடல் ஏன் இப்படிப் பதருகின்றது.

(சாவி) ஐயோ, அந்தக் கோகிலங்களின் வாய்களைக் கட்டிவிடாயா ஒ குயில்களே, ஏன் இந்தக் கொடுமை செய்கிறீர்கள்.

(கலித்துறை)

நாடோறு மென்னை வாழ்ந்திருந்தே மனம்நையமத

னெடேயிணங்கி யிப்போதிசைக்குந் குயில்கா ளுமக்கி

கேடே னுபர்த்த குடியிற் பிறக்கினும் கீழ்க் குலத்தார்

விடோடு சேர்ந்து வளர்ந்திட்ட புல்லின் மெய்மை யிதே.

(நீதி) சகி. சாவித்திரி, ஏன் இவ்விதம் அரற்றுகின்றாய்.

இதோ ஆதவனுதயமாகப் போகிறான். உன் மெய்யை வருத்தும் வெப்பமானது தீர்த்துவிடும்.

(சாவி) இக்கொடியதாகிய இரவானது கழிந்து விடியற்காலம் வருதல் எவ்வளவு சுகமாகயிருக்கின்றது.

(வெண்பா)

தண்டா மறையுஞ்சேர் சக்கிரவாகக் கொடியும்

விண்டே ரினிலமரும் வெய்யோனைக்-கண்டினிதாய்ப்

பெற்றபெரு மைக்குநிகர் பேசலாம் அன்பனைக்கண்.

ஊற்றமட வார்தம் முளம்.

சகி. இருந்தாலும் மறுபடியும் இரவுவரின் என்மெய் நோவும் வருமென்று என் மனம் பதருகின்றது அதுதீர மருந்தொன்றில்லையா.

(நீதி) சகி. அம்மருந்து தெரிந்தவன் சாலவதேசாதிபதியின் குமாரன் சத்தியவான் தவிர வேறொருவருமில்லை.

[சேவகன் தோன்றல்]

[சேவ] [சாவித்திரியை வந்தனம் செய்து]

அம்மணி. நர்மதா நதிக்கரைக்குப் போக எல்லாரும் இன்று புறப்பட வேண்டுமென்று அரசனும் மகாராணியும் உத்திரவுசெய்து அந்தப்படி இரதமுதலியவைகளும் ஸஜ்ஜமாயிருக்கின்றன. உடனே தாங்கள் அந்தப்புரத்துக்குவரவேண்டுமென்று மகாராணியவர்கள் உத்திரவுசெய்தார்கள்.

[சாவி] [லச்சையோடு புன்னகையுடன்]

சகி. நீயும் என்னுடன் நர்மதாதீரத்துக்கு வரவேண்டும் நான் அந்தப்புரத்துக்குட் போகின்றேன்.

(மாண்களும் குயில்களும் தன் கால்களைச் சுற்றுவனபோல் அபிநயித்து.)

இவைகளைவிட்டு எவ்விதம் நான் பிரிவேன். நான் போகிறேன் என்று எப்படியோ அவைகள் தெரிந்துகொண்டனவே. என்கண்போன்ற குயில்களே இங்கே வாருங்கள்.

[அவைகளைத் தழுவி]

நீங்கள் இப்போதிருப்பது போல இரவிலு மிராமல் துஷ்டத்தனம் செய்கிறீர்களே. மாண்களே இங்கேவந்து எனக்கு முத்தம் கொடுங்கள்.

[அவைகளை முத்தமிட்டு]

விருத்தம்.

நல்லி ளங்குயில் காளரி ணங்களே
அல்ல ரும்புக லுமொடு வாழ்ந்த யான்
புல்லுமென்மனை யானிடம் போருவன்
மெல்ல வென்னை மறந்திடு ழீர்களோ.

[அவைகளை அணைந்து]

நீங்களிங்கே சுகமாயிருங்கள் நான் என் கணவனிடம் போய் சீக்கிரமாக உங்களை வந்துபார்க்கிறேன்.

[அவைகள் பிந்துயர மறைதல்]

நீதிமனது என்னுயிர்க்குயிரானசாவித்திரி அவளுடையபதியின் விட்டுக்குச் செல்லுகின்றாள். நானும் அவளுடன் சென்று அவளுடைய மணக்கோலத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்துவிட்டு திரும்பி

என் அகம் செல்லவேண்டும். இதுவரையில் அவளுடைய நட்டினால் அடைந்தசுகம் இனி எனக்கு எவ்வாறு கிடைக்கும். நட்டி என்னும் ஒரு அன்பானது இல்லாவிடில் உலகம் பிழைப்பதெப்படி. அந்த மேலான ஒரு உணர்வுதான் பலவிதமாக உலகத்தின்கண் டரவி சகல சராசரங்களையும் வாழ்விக்கின்றது. நட்டுபொன்றுதான் தெய்வத்தினிடத்தில் “அருள்” என்றும் தாயினிடத்தில் “அன்பென்றும்” தந்தையிடத்தில் “வாத்ஸல்யமென்றும்” சகோதரர்களிடத்தில், “விசுவாசம்” என்றும் அரசனிடத்தில் “பொருமை” என்றும் குருவினிடத்தில் பட்சம் என்றும் தம்பதிகளிடத்தில் “காதல்” என்றும் பலவிதமாகப் பேர்கொண்டு எல்லா உயிர்களையும் காத்து இரட்சிக்கின்றது “நட்டி” என்னும் அபிமானத்துக்கு எதைத்தான் உவமை சொல்லலாம்.

(வெண்பா)

பெற்றோரும் கூடப்பிறந்தோரும் தெய்வமும்ங்
குற்றோரும் மேலா முற்றோரும்—உற்றுணரும்
கட்புலனிலா வதனக் காட்சி யெனவா மவர்கண்
நட்பது வெண் றில்லா விடில்.

(மறைதல்)

மூன்றாவது அங்கம்முடிந்தது.

நான்காவது அங்கம்.

(சத்தியவான் புஷ்பக்குடையுடன் தோன்றல்)

[சத்தியவான்]

(மனத்துள்) [யோசனையுடன் அங்குமயிங்கும் உலவி];

இது ஆச்சரியமில்லை

விருத்தம்

மாபவன் மலரோன் அந்திவண்ண 'னென் மூவர் நாளும்
சேயநல் வாணிதுன்னும் திருவுமை யவனாத்நாங்கி

நேயமோடணந்து நிற்கில் நிலையிலா மாதர் நெஞ்சம்
 தூயபூங் கொடியர் நோக்காற்றுன்புறல் நேர்மைதானே
 அன்று இரவில் அந்த மடக்கொடியைப் பார்த்தது முதல்
 உலகமானது புதிதாக எனக்குத் தோற்றுக்கின்றது. அதுவனா
 யில் நான் என் தந்தை தாயுடைய ஏவலையே என் சிரசில்
 கொண்டு முடித்து அது அல்லது மற்றொன்றையும் அறியாத
 சிறியோனாக இருந்தேன். அவளை நோக்கினவுடன் எனது ஜன்
 மமானது பலவிதமான பிரயோசனங்களை யுடையதுபோலும்.
 காணப்படுகின்றதே. அவளுடைய செளந்தரியம் பொருந்திய
 பார்வையானது என் கண்முன்னே நிற்கின்றது. குயில்மொழி
 போன்ற அவள் சொல்லானது எனது செவிகளை விட்டு அகல
 வில்லை.

(ஆகாயத்தைப்பார்த்து)

அட. இன்று வெகுநேரமாகியும் இன்னம் என்றந்தை
 யுடைய பூசைக்குவேண்டிய மலர் முதலியவைகளை நான் எடுக்
 கவில்லை. என்மனதானது என்ன காரணத்தினாலோ ஒரு பொ
 ருளையும் நாடாது நிற்கின்றது. இதென்ன பிரமை எனக்குவந்
 திருக்கிறது. எங்கும் அவள் மயமாய்த் தோற்றுகிறபடியால்
 ஒருமலரையும் சொய்ய என் மனது இணங்கவில்லை.

(விருத்தம்)

பூத்திடும் பதுமம் அன்னாள் பொன்முகம்பொருந்துமிங்கே
 பார்த்த மல்லிகையம்மாதின் பைந்நகம் போலிலங்கும்
 நேர்த்தியாங் குவளை மின்னாள் நெடிய கண்ணெனவாமெங்கும்
 ஏத்திடும் கொழுந்தும் அம்மா னிதையொத்திருக்குமன்றோ

[கொஞ்சம் மலர்கள் கொய்வதுபோல அபிநயித்து.]

இதோ, அன்னப்பேடுகளும் அவள்போல நடக்கின்றனவே.

[முன்னே பார்த்து திடுக்கிட்டி]

ஐயோ, அந்தக்களியானது அந்தக்கோவைக்கனியை வா
 யால்ப் பற்றுகின்றது. அது அவளுடைய அதரமென்று நினைத்
 தேன். அடா

விருத்தம்.

மையிருட் குழலும் திகழும் நன்முறுவல் வாய்ந்தமின் முகமும்
ஒப்பகலும்
பையரும் பவளக் தனியிதழ் வாயும் பகர்வன போன்றிடுந்
தனமும்
நையும் லீரிடையும் சிறுமடக் களிதேய் நடையும் யானொரு
தரம் கண்டேன்
தையல்நல் லழகைக் கண்டுமின் புறவென் தந்தைதாய்க் கிலை
யரும் விழியே.

அவளுடைய நினைவால் என்கென்ன பயன். முடவன்
கொம்புத்தேனுக் கிச்சிப்பது போல் அவள் அழகை நினைத்து
நினைத்து நான் ஆசைகொள்ளுதல் மிகவும் பிழை.

(யோசித்து).

அவளை நினையாது என மனம் எப்படி. யிருக்கும்-எப்
பொருளிலும் செல்லாது அவளுடைய நடையிலும் உடையி
லும் அவள் மொழியிலும் விழியிலும் நின்றுகொண்டு பிடிவா
தம் செய்கின்றதே. அரசாட்சி செய்து பெரிதான ஐசுவரியம்
நிறைந்த மன்னன் புதல்வியை காட்டிலிருந்து கீழங்கையே
உண்ணுகின்ற நான் அடைய எண்ணலாமா.

அந்தப் பெண்ணின் நிலைமைக்கும் என் சிறுமைக்கும்
எவ்வளவு தூரமிருக்கின்றது.

(மலர் கொய்வது போல அபிரயித்து)

என்ன இருந்தாலும் அவள் என்னை விரும்புவளா. கா
மம் நிறைந்த நெஞ்சிற்கு பகுத்தறிதலேது.

(கலித்துறை)

இல்லாணை நாடு துறந்திட்ட வென்றனை யேதும் நன்றாய்க்
கல்லாணை யிவ்வனத்தே பொழுதோட்டிக் கழிக்கு மிந்தப்

புல்லாணை நாட்டின் சுகம் பெறு மாறு புல்லாதவனை
நல்லானெனக்கொள்ள வெண்ணுவளோ பெண்கள்நாயகமே

ஐயோ. இன்னம் சிறிது போது இருந்துவிட்டுப் போ
வென்று என் தாய் தந்தை உரைக்கக் கூடாதா-அம்மாது
சிரோமணியின் அழகை நான் நினைக்க என் மனதில் ஆனந்த
வெள்ளம் பெருகுகின்றது.

(கனி)

மெள்ள நகைசெய்யம் மின்னாள் முகங்கண்டோ
ஒள்ளும் மதி தேய்ந் துடல் நாணும்-கிள்ளையதும்
அஞ்சமவள் மொழியிற் சாகா துவமை குழல்
கஞ்சமல ரைப்பழித்த கண்ணினாள்-நொஞ்சதலாய்ப்
பேச்செசான் றுரைத்தாற் பிணிதீரும் வினையொலி
கூச்சலாய்க் காதைக் குடையாதோ-மூச்சிலெழும்
வாசனைக்குத் தாமரையும் மல்லிகையும் செண்பகமும்
தாசனெனக் கூப்புமே தங்கரத்தைப்-பேசமுயர்
மாரன் கரும்பு மலரைந்தும் விட்டிவள்தன்
பேரதனைச் சொல்லிப் பிழைக்கலாம்-தாரிழையின்
கூந்தலுக்கு நேர் எதைபுங் கூறினால் என்னறிவு
மாந்தமெனத் தூற்றாதோ வையகமும்-காந்தையிவள்
மன்ற லளகத் துதவி மன்மதனுக் குள்ளதெனில்
கொன்றை முடியோன் விதியும் கோளாராய்-அன்றமையும்
சேய்பவளமும் கோவைச் செங்கனியும் யாமின்னாள்
வாயிதழைப் போல்வோ மென வழுத்தில் நாயமிலை
தூயவிதமுறும் சுவையமுதுக் காயின்னம்
மாய நவதரிக்கில் மாசில்லை-நேயமுறும்
கோதையவ ளதரம்கொண்டிட மெய்யின் மற்றோர்
பாதியையு மீசன் பயந்திடுவன்-வேதமுறை
ஒன்றன்றி மற்றொன்றும் ஒதிடா வேதனுமில்
மனறவி தழுக்காக மாயந்திடுவன்-என்றுமொரு
பங்கயமும் சேலும் பசுங்குவளை யும்முகிலும்

மங்குமிரு ஞும்விடமும் மான்விழியும்-சங்கை சிறி
தில்லாதுரைப்ப ரிணையென்று கண்ணினுக்கச்
சொல்லெல்லாம் நான்சொல்லும் சொல்லல்ல அல்லைப்
பகலென்று பேசும் பழம்புலவர் சொற்குற்றம்
மிகவும் வெறுங்பெனக்கம் மின்னாள்-மகிழ்வோடு
நோக்கியடல் வாள்பலரை நொந்தோரை யுந்திடமாய்
ஆக்கிவிடுவாள் நோக்கினால்.

(சேவகன் தோன்றல்)

(சேவ) வான் மாறினும் தன் சொல் மாறாத வாய்மையோ
னாகிய மத்திரதேச மன்னன் அசுவபதிராஜன் துமதசேன மகா
ராஜனுடைய ஆசிசமம் நோக்கி வருகின்றான்.

(சத்தியவான்)

(திடுக்கிட்டு)

(மனத்துக்குள்) ஆ, இதைன்ன ஆச்சரியம். அசுவபதிராஜன்
அந்தப் பூங்கொடிகயின் தந்தையல்லவா. அவனுக்கு இங்கென்ன
காரியம்-ஒரு கால் நான் விரும்பினதையும் தெய்வம் கைகூட்டி
வைக்கின்றதோ.

(அசுவபதி மகாராஜனும் சாவித்திரியும் நீதிமதியும் தோன்றல்)

(அசுவபதி) அடா, இவ்வனத்தில் நுழைந்தவுடன் அருந்
தவம்புரிகின்ற பெரியோர்களின் பெருமையால் நகரத்தின்
மீதிலாலத மனமகிழ்ச்சி உண்டாகின்றதே-தவம் நிறைந்தோர்
களின் மாட்சிமைக்கு எது நிகராகும்.

(விருத்தம்).

ஞால மூன்று மகற்றுவர் நாட்டுவர்
காலனைக் கருதாது சினப்பரிவ்
வேலைதீர அருந்துவர் விந்தையாய்ச்
சீலமாதவஞ் செய்யு மனத்தனோ.

(சத்தியவாணப் பார்த்து)

இப்புதல்வன் யார்-இவ்வழகனைப் பெற்ற புனிதர்கள் யார்
சர்வலட்சணம் பொருந்தி இராஜகுமாரன் போல் விளங்குகின்
றானே.

(ஆச்சரியம் அபிநயித்து)

விருத்தம்.

மாரனே யுடல் பெற்றிவனான தா
சூரனைப் பகைதூய நல்வேலனு
சீரமைந்திடு வற்கலம் பூணுமித்
தீரன் மாசுறு திங்களும் போல்வனே.

(சத்தி) (மனது) காலம் மிகவும் சென்றுவிட்டது.
கருணைநிதியாகிய வென்றந்தை பூசைபுரியத்
தொடங்கும் சமயமும் நெருங்கிவிட்டதே. அந்தப்பெண்ணை
நினைத்துக்கொண்டு என் காரியத்தை மறந்து நின்றேன்-எடுத்
த மலர்கள் போதும். காலதாமச மில்லாமல் ஆசிரமம் செல்
லவேண்டும்.

(கொஞ்சதூரம் சென்று மறுபடியும் திரும்பிப்பார்த்து)

(மனது) இவர்கள் வந்த காரணமின்னதென்று அறிய
வேண்டாமா. அந்த மடவன்னத்தைப் பெற்றெடுத்த பெருமா
னைக் கண்ணுலப்பார்ப்பதும் ஆனந்தமல்லவோ.

(சாவித்திரியையும் நீதிமதியையும் பார்த்து)

என் கண்களே. நீங்கள் காட்டுதல் மெய்தானு அந்தமாதை
விட்டு இனிஅகல்வீர்களோ.

(நீதிமதி) அசுவபதியை நோக்கி

என்றந்தையே, நமது முன்னாகவிருப்பதுதான் துமதசேன
ராஜனுடைய ஆசிரமம் இவ்விடத்தில் யெங்குமில்லாத சாத்து
விகக்குணம் நிறைந்திருக்கின்றது.

கலித்துறை.

வாவென் றழைக்குமிக் கிள்ளைகள் நல்லுற வாயிருந்து
போவென் றுரைப்பன போற்சிற காட்டுமிப் பூங்குயில்கள்
மாவிங் கமர்ந்தனள் நம்மெதிர்ராகியிம் மான்களன்பாய்க்
கூவுஞ் சிறப்பினை நோக்கிட வேண்டும்கண் கோடிகளே.

அந்த துமதசேனராஜன் மிகவும்தருமநிறைந்த உள்ளத்
தோனாகையால் அவன் வாசஞ்செய்கின்ற இந்தவனத்தில் தர்
மம் மிகவும் நிறைந்திருக்கின்றது. இதோ! அந்தப் பெண்புலி
யானது தாயைவிட்டுப்பிரிந்த இளமானுக்கு முலைகொடுத்துப்
பாலுண்டிவளர்க்கின்றது. அதோ பாளும்! மந்தியானது அந்தச்
சிறிய கிளிப்பிள்ளை மேனியில் வெயில் படாதவண்ணம் இலைக
ளால் மறைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றது.

(சத்தியவாணைப்பார்த்து)

ஐயா, என் அண்ணலே! கும்பிடப் போன தெய்வம்
குறுக்கிட்டதுபோல அரசன் மகனாகிய சத்தியவாணை நமது
வழியிலேயே பார்த்துவிட்டோம். இவர்தான் அந்தமகாறு
பாவன். இவர்தான் நமது சாவித்திரியுடைய கௌர்வத்தைப்
பாதுகாத்தவர். இவருடைய அழகையும் செளரியத்தையுங்
கண்டதான் நமது சாவித்திரியானவள் முதலில் மையலின்ன
தென்று உணர்கின்றாள்.

வீருத்தம்.

அன்ன மற்றனள் நங்குயி லாசையோ
டின்ன வன்குண மெய்யெழி லெண்ணலால்
மன்னு திங்க ளெரித்திட வாட்டியே
தின்னு மேயவ னைச்சிறு தென்றலே.

(அசுவ) நீதிமதி. அளவற்ற ராஜபோகத்துக்குச்சாத
னமான அவயவ ரூபலாவண்ணியமும் பிரகாசமுள்ள ஷண்திக்
புரீ நிறைந்த சிந்தையும் அவனிடத்தில் விளங்குகின்றனவே.

இந்தக்கோமகனைத்தானா நமது கண்மணியாகிய சாவித்திரி கணவனாக வரித்தாள். என் குலமானது இன்றே என்றும் பெறுத சிறப்பையடைந்தது. என்னுடைய பிதிர் தேவதைகளும் ஓய்வில்லாத சந்தோஷத்தையடைந்தார்கள். என் கண்களும் அவைகளுண்டானதற்குப் பயன்பெற்றன.

விருத்தம்.

கனைத்திடு மேகந் தன்னைக் கண்ணுறுந் தோகை யொக்க வனப்புறு மதியங் கண்டே மலருநற் குவளை யொக்கக் கனத்தபொன் புதையல் வாய்ந்த மிடியர்தங் கருத்தை யொக்க மனக்குறை யொழிந்தே னின்னோன் மலர்முகங்கண்டபோதே

(சத்தியவாணேரோக்கி)

ஐயா, துமதசேன ராசனுடைய கண்ணினுக்குக் கண்ணே! எங்கும் நிறைந்த சர்வேசுவரனுடைய அருள் பெற்று நீழிவாழ்வாயாக.

(அவன்கையிலிருந்த குடலையின் மலர்கண்டு)

அழகெல்லாம் ஒன்றாக நிறைந்த சமுத்திரமே, அறிவினாள் பிரமணையும், அருளினாள் கேசவனையும், விஞ்ஞானத்தினால் சம்பவையும் ஒப்பாக உடைய நீயும் எந்தத் தெய்வத்தைப் பூசிக்கின்றாய். எதற்காக இந்த மலர்களைக்கொய்து மலரினும் மிருதுவான உன்கையாலிக்குடலையைத்தாங்குகின்றாய்.

விருத்தம்.

மாசகல் குமான் போல வனப்பெலாம் மருவி மேலாம் நேசமோ டருளு மன்பும் நியமமும் பெருகும் நீதான் வாசியாய் ப்புரியும் பூசை யின்னதென் றறியேன் மைந்த பூசைநீ புரியப் பூசை புரிந்திடும் பூசை.யென்னும்.

[நீதிமதி] மன்னவன்மைந்தனாகிய மகாரிஷியே நானும் என்செயாகிய சாவித்திரியும் உம்முடைய தாய்தந்தைகளாகிய புனிதர்களுக்கு வந்தனம் செய்கின்றோம்.

(சத்தி) (மனத்துள்). சந்திரிகைக்கு முன்னாக விளங்கிவரும் சந்தியைப்போல இம்மாதா என்மனத்துக் கமுதம் போன்ற கண்மணியை அழைத்து வந்திருக்கின்றாள். பெண்ணரசே, நீ இது செய்ததற்காக உன் தாய்தந்தைகளுக்கு இதோ கோடி தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

(பிரகாசம்) மலர்மங்கைபோன்றயின்னார்களே. அன்று முதற் சுகமாக இருக்கின்றீர்களா பார்வதியைப் பெற்ற இமயவன் போல உன் சகியாகிய சாவித்திரியைப் புதல்வியாகக் கொண்ட மன்னர் மன்னவன் இப்பாக்கியவான்தானா.

(அசுவபதியைநோக்கி)

ஐய, உமக்கு வந்தனம், அரசர்களுக்கெல்லாம் திலகம் போன்ற பெருமானே நீர் எவருக்கருள்புரிய இவ்வனத்துக்கு வந்தீர்.

விருத்தம்.

தங்கு நற்றர ளந்தனை வாரியே
துங்க மாம்புன லோடைகள் தூற்றிடத்
தெங்கு சேர்ந்திடு முன்றிரு நாடுவிட்
டிங்கு நீவர வென்றவம் செய்தனம்.

(அசுவ) கேளும், தூய்மைநிறைந்த எழிற்கடலே! என தருமைப்புதல்வியாகியசாவித்திரி, உம்மை, இகத்துக்கும் பரத்துக்கும் உதவியான கணவனாக வரித்தாள். அவள் உமது பொருளாகையால் உம்மிடத்தில் அவளை ஒப்புவிக்கவந்தேன். அவளை நீர் அன்புகூர்ந்து கைக்கொள்ளவேண்டும்.

(சத்திய)

(புளகம் அபிரயித்துமூக்கின்மேல் விரல்வைத்து,)

இதென்ன ஆச்சரியம். அகண்டமண்டலாதிபதியாகிய உமது கண்மணியை, ஒன்றுமில்லாது வனத்தில் தவம்புரியும் நான் மனைவியாகக்கொள்ளுதல் நீதியா? நான் அவளை மணம்

செய்தால் உலகம்முழுவதும் நகையாதா? கண்ணில்லாத தாய் தந்தைகளுக்குப் பணிவிடைசெய்வதுதவிர வேறொரு செயலையும் அறியாத நான் அரசன்மகளை விவாகம்செய்யலாமா? சுகமனைத்தும் துறந்த எனக்கு உமது மகள் எப்படிப்பொருந்துவள்?

விருத்தம்.

மெல்லிய மலரிற் சீரா மேனிய ஞமது செல்வி
புல்லினி லமர்ந்து நாளும் புரிந்திடுந் தவமுளான் யான் [ர்க்
எல்லையி லிவள்தன் சிந்தைக் கிசைவனோ வெனியேன் கேட்போ
கில்லையென் றுரையா திட்டே இசைபெருந் கியபூ மன்னு

நானிருப்பது காடு, நானுண்ணுதல் காய் கிழங்கு. தந்தை தாய்க்குப் பணிவிடை செய்து சுகம் முழுவதையும் வெறுத்த துறவியா யிருக்கின்றேன். சுகத்திலே பிறந்து சுகத்திலே வளர்ந்துவரும் உமது புதல்விக்கு நான் உசிதமான நாயகனல்லேன். நாங்கள் தம்பதியாகயிருக்கில் அவருக்கும் சுகமில்லை. அவளை விவாகம் செய்வது எனக்கும் நியாயமன்று. அரசனே, இனி நீர் அவ்விதமான எண்ணம் கொள்ளல்வேண்டாம்.

(சாவி) (மனத்துள்) என் சுகமே உருவாக அமைந்த எழிற் கடலே, எனக்கு உம்மையன்றி வேறு என்ன சுகமிருக்கின்றது. ஒருகால் நீர் என்னைக் கைக்கொள்ளாவிடில் என் உடலை விட்டு விடுவதும் ஒரு சுகம்தான்.

(நீதி) (தனித்து) சுகி, என்னவிருந்தாலும்புருஷர்களுடைய கபடம் அளவற்றது. இந்தச் சத்தியவான் எவ்வளவு வைராக்கியத்தோடு பேசுகின்றார். உன்னையவரன்று பார்த்தது முதல் அவருடலானது உன் நினைவையே உணவாகக்கொண்டு வளர்ந்தமையால் உன்போலும் இளைத்திருக்கின்றது. உன் கிரத்தியையே அவன் நினைந்திருப்பதால் அதுபோல அவன் முகம் வெளுத்திருக்கின்றது. உன்னினைவா விவருநங்கவில்கையென்று அவன் கண்கள் புகலுகின்றனவே.

(அசுவ) மைந்த, நீ அப்படி யுரைப்பது நீதியன்று. உன் நினைவென்னும் உறுதியாள் என் புதல்வி உயிர்தரித்திருக்கின்றாள் உன்னையும் உன் குணங்களையும்றி வேறொரு பொருளையும் அவள் மதியாள். சுகமென்பது இத்தன்மை யுடையதென்று என்புதல்வி நன்றாக அறிந்தவள்.

விருத்தம்.

பற்று நல்லர சாட்சியும் பான்மையோ
மற்ற மாதரு மோம்பிடு செல்வமும்
மற்று மானிகை யஞ்சம மாகுமா
நற்ற வத்திரு வுக்கு நவின் றிடாய்.

அன்பே யுருவாக வமைந்த செல்வனே, என் புதல்வியை இப்போதே உமது கையில் ஒப்புவிக்கின்றேன். நீயவளை மணந்து இவ்வுலகின்கண் புரந்தரனும் சசிதேவியும் போல நீங்கள் வாழ்வீர்களாக.

(சத்தி) ஐய, நானினி என்ன சொல்லத்தக்கது. நான் ஒன்றுமறியாத சிறுவன்.

விருத்தம்.

வந்திடும் அமுதம் வேண்டா தொழித்திடும் மதிய ருண்டோ
அந்தமா யணுகும் பூமா தகன்றிட வுதைப்பா ருண்டோ
சிந்தையிற் கினிய ளாம்பின் செல்வியை யேற்க வென்றன்
தந்தை தாயிசைவ டென்கில் தமிழனுக் கதுமே லாமே.

(அசுவ) மைந்த, நீ உரைத்தது மிகவும் குணமாயிருக்கின்றது.

(சத்தி) ஐய, சமீபத்தில்தான் என் தாய்தந்தையுடைய ஆசிராமமிருக்கின்றது. நீர் அங்குவந்து எங்களுடைய பூசையைப் பெற்றுக்கொண்டு பிறகு உம்முடைய மன அபீஷ்டத்தை அவர்களிடத்திற் சொல்லலாம். அவர்கள் அதை அங்கீகரிப்பாராகில் நீர் இப்போது சொன்ன மொழியை என் ஆசிராய்.

வகித்து நடக்கின்றேன். நீரும் உமது புதல்வியரும் எங்கள் ஆசிரமத்துக்குச் செல்ல எழுந்தருளல்வேண்டும்.

(அசுவ) மைந்த, அப்படியே செய்வோம்.

[எல்லாருங் மறைதல்].

நாலாவது அங்கம் முடிவு.

நாலாவது ஐந்தாவது அங்கங்களுக்கு மத்தியில் பிரவேசகம்.

(கத்துரு என்னும் அப்ஸரஸ்திரி தோன்றுதல்).

[கத்துரு] (மனத்துள்) தேவர்கோனாகிய இந்திரனுடைய ஆக்ஞைப்படி சாவித்திரியுடைய கல்லியாண காலத்தில் அவளுக்கும் அவளுடைய நாயகனுக்கும் மலர்மழை சொரிந்து ஆசீர்வதிப்பதற்காக எனது அன்பாகிய விநதசேனன் இப்பூவுலகுக்கு வந்தார். அப்படி வந்து பத்து தினங்களாகியும் அவரின்னம் திரும்பிவர வில்லை. மதனன் புருஷனாகையால் புருஷர்களை வருத்தாமல் மாதர்கள் மேலே மட்டும் அம்புகளை யெய்து பாரபட்சம் செய்கிறான். அவனை அரன்கொளுத்தியது போல் உமையவளும் ஒரு தரம் கொளுத்தினா லல்லவோ மாதர்களிடத்திலும் புருஷர்களிடத்திலும் அந்த மீனகேதனன் சமமாக நடப்பன். ஐயோ, பேதைமை நிறைந்த மாதர்கள் என்றைக்கு ஒற்றுமையாக நடக்கப்போகிறார்கள்.

(விநதசேனன் தோன்றல்).

[விநதசே] (மனத்துள்) அட அட அத்தர்மபதியின் அழகையும் அவர்களின் ஒற்றுமையையும் பார்த்துப்பார்த்து என் மனத்தில் பெருகி ஓடின ஆனந்தவெள்ளத்தில் நான் முழுகியாவற்றையும் மறந்தேன். என் அறிவுக் கழுதம்பேசுந் த கத்துருவையும் மறந்தேன்.

[கத்துருவை நோக்கி].

என் கண்ணே! நானிவ்வளவு காலம் வாராதிருந்ததினால் உன் மனம் வருத்தமடைந்ததோ.

[கத்துருவைத் தழுவி].

கண்மணியே, அந்த சாவித்திரியுடைய மணக்கோலத்
தைப் பார்ப்பதற்கு என்னிரண்டு கண்களும் போதாதிருந்தன.

• [கத்து] நண்ப, உனக்கு நாலு கண்களுண்டே, இந்தக்கண்
களும் உன்னுடையவையல்லவோ. அவைகளையும் நீ கொண்டு
போயிருக்கலாமே. கல்லியாணம் முடிந்ததா? சாவித்திரி
யைப் பெற்றவர்களும் மற்றவர்களும் திரும்பித் தங்கள்
தேசம் போய்விட்டார்களா?

[விநதசே] அன்பே, கல்லியாணமுடிந்து எல்லாரும் போய்
விட்டார்கள்.

[கத்துரு] நாத, அசுவபதிராசன் மிகவும் ஐசவரியம்நிறைந்
தவனாயிற்றே. மிகவும் ஏழையாகிய சாவித்திரிக்கு என்ன நற்
கொடைகள் கொடுத்தான்?

[விநதசே] கண்ணே, அந்தப் புதுமையை நான் என்னென்
று சொல்வேன். தன்னிராச்சியத்திற் பாதியையும் சாவித்திரி
யை நிறுத்து அவள் நிறைபோல முப்பது பங்கு நிறையுள்ள
கனகத்தையும் அசுவபதி கொடுக்கவந்தான். அவைகளை சா
வித்திரி கைக்கொள்ளாமல் தன் தந்தையை நோக்கி மிகவும்
விந்தையா யுரைத்தாள்.

[கத்துரு] அவள் என்ன சொன்னாள்?

[விநதசே] அவள் அசுவபதியை நோக்கி என்னை நன்றி
டுத்த ஐயனே.

வெண்பா.

என்னார் கணவற் கிருப்பதே யென்றேட்டம்
தினனா தவன்சுழிக்கும் தெள்ளமூதே—துன்னமுயர்
நல்லுணவு நீயுதவும் நற்கொடைக ளென்வினையை
வெல்லவித மாமோ விளம்பு.

என்று மனங்களித்துச் சொன்னாள். அது மட்டுமா தானுடுத்திய ஆடைகளையும் தான் அணிந்த ஆபரணங்களையும் அங்கு வந்திருந்த ஏழைகளுக்குத் தானம் செய்துவிட்டுத் தன் கணவனையும் மாமன் மாழியையும்போல மாவுரிஷயத்தரித்திருக்கின்றாள். அவளுடைய மாமன் மாழிக்கு அவளும் அவளுடைய புருஷனும் மனங்களித்துச் செய்யும் கைங்கரியங்களை என்னால் உரைப்பதரிது.

வெண்பா.

அம்மைலும் கொண்ட வரசன் மகனும் தான்
செம்மையொடு பெற்றோர் திருவடிமேல்—அம்மரிதம்
பண்ணும் பணிகாணிற் பற்றியினி வாராதான்
கண்ணிரண்டு மக்குரையுங் காண்.

[சத்துரு] கேட்கக் கேட்க ஆனந்தமா யிருக்கின்றது. நம் முடைய கிரகத்துககுச் செல்வோம்.

[விநதசே] இன்னும் அங்கு நடந்த விந்தைகளை உனக்குப் பின்பு உரைப்பேன். நமது மனைக்குப் போவோம்.

மறைதல்.

பிரவேசகம் முடிவு.

ஐந்தாவது அங்கம்.

சத்தியவான் தோன்றல்.

(சத்தி) (மனத்துள்) எனக்கு அறிவு மிரண்டாகவும் உடலு மிரண்டாகவும் இருக்கின்றன போல் தோற்றுகின்றது. என் தந்தை தாய்க்குச் செய்யவேண்டிய பணியிடைகளை யெல்லாம் என் கண்மணியாகிய சாவித்திரி ஒப்புக்கொண்டெய்ட்டாள். அட, அட! என்ன ஆச்சரியம்! அந்தப்புரத்திலிருந்து இம் புலன்களின் வழியேசென்று சுகநீக்கோம்ட்டும்மேலாகக்கொள் ளும் ஐயுறியிற் பிறந்த அந்தப் பெண்குயிலுக்குத் தரும்பக ளெப்படித் தெரிந்தனவோ. வேதார்த்தங்களையும் தெரிந்தி ருக்கிறாள். சாஸ்திர முறைகளில் அவளுக்குத் தெரியாதது

ஒன்றையும் காணோமே. கண்கள் தெரியாவிட்டாலும் அங்
ளுடைய குணங்களை உரைத்து உரைத்து என அண்ணையும்
பிதாவும் அளவற்ற ஆனந்தத்தை அடைகிறார்கள்.

(விருத்தம்.)

குற்றம் நேரிடி னுமாயந்தே குணமெனக் கருதுமீரோர்
பற்றிலா வறிவுநன்கே பகருநல்லரிய நண்பர்
பெற்றவர் மனதுவக்கும் பேதைபா மனைவி நான்கும்
உற்றிடி னுலகம் மாந்தர்க் கும்பர் நாட்டினு மேலாமே.

(சாவித்திரி தோன்றல்).

(சாவி) என் அன்பு, என் மாமியும் என் மாமனும் இடை
விடாது என்னோடு அன்புடன் வசனிக்கிறார்கள். நான் ஒரு
நாளும் உணவு சமைத்தறியாதவளாக யிருக்க நானிடம் உணவு
தேவாயிர்த மென்கிறார்கள். ஞானமும் நீதியும் உருவுடன்
வந்தனபோல் விளங்குகின்ற உமது தந்தையையும் தாயையும்
மாமனும் மாமியுமாக அடைய நான் புரிந்த பூசை எத்தன்மை
யுடையதோ.

(சத்தி) எங்கண்ணே பயோநிதியின்கண் உதித்த லட்
சுமிபோல் ஐசுவரியம் நிறையும் மன்னன் குலத்திற் பிறந்த நீ
வறுமை நிறைந்த என் வீட்டிற் புகுந்தனை. உனக்கினிய
பொருளின்கே என்ன இருக்கின்றது. யெளவனம் நிறைந்த
சிறிய மாதர்களுக்கு, உடல் நிறைந்த ஆபரணங்களும், பெட்
டி நிறைந்த தனமும், ஏவல் புரியும் லேலைக்காரர்களும் முக்கிய
மாக விருப்பமுள்ளவைக ளல்லவா.

(சாவி) என் உயிர்க்குயிர் போன்ற அன்பனே! நீ யறியா
கது என்ன இருக்கின்றது. ஆபரணத்தையே மேலாக நினைக்
கும் பேதை கணவனுடைய ஐசுவரியத்தையும், தனத்தையே
மேலாக நினைப்பவள் கணவனுடைய மானத்தையும், ஏவலாட்
களை விரும்புகின்றவள் கணவனுடைய சுகத்தையும், அப்கரிக்க
ின்றாள். ஒரு குலமகளுக்கு ஆபரணங்களி விச்சையுண்டாகி
விட்டால் அவள் கணவனுக்குப் பிச்சையும் அரிதாகிவிடும்,

அவளுக்கு பணத்தில் ஆசையும் திரவியத்தை தானாகவே கொடுத்து வாங்குவதில் மகிழ்ச்சியும் உண்டாகிவிட்டால் அவள் குலடையிலும் கேடுகெட்டவள். அவளை மணம் செய்வதினும் ஒருவன் ஒரு கணிகையை மணம்புரியலாம். அவளை கல்லியானம் செய்த புருஷனும் ஒரு பிணம்போல் ஆவான். ஏவலாட்களை விரும்புகின்றவளா புருஷனுக்குப் பணிவிடை செய்யப் போகின்றாள்? அவள் தன் சுகத்தையே மேலாக நினைத்து கணவனுக்கு உண்ணவும் சோறுதவாத பேயாக இருப்பாள். உன் அன்புதான் எனக்கு ஆபரணங்களாகவும் நீயே எனக்கு குறைவற்ற தனமாகவும், உனக்குப் பணிவிடை செய்யும்படியாக முன்னமே புண்ணியங்களைப் புரிந்திருக்கின்ற என் கைமுதலிய அவயவங்களே எனக்கு ஏவலாட்களாகவும், இருப்பதால் எனக்கு என்ன குறை யிருக்கின்றது.

(சத்தி) கிளியே என்ன இருந்தாலும் என் வீட்டில் சகல வேலைகளையும் நீயே செய்வது தகுதியா. சர்க்கரைப் பாத்தியில் தேனைப் பாயவைத்து வளர்த்த கற்பகக் கன்றை முள்ளால் நிறைந்த தோட்டத்துக்கு வேலியாக வைத்ததுபோல் மலர்போலும் நுட்பமாகிய உன் அவயவங்களை வனத்தில் வாசம் செய்யுமனங்களுடையமனைத் தொழிலில் உபயோகிக்கின்றாய். உன்னுடைய மெல்லிய சபாவத்தை அன்று நீதிமதி எனக்குரைக்கவில்லையா.

(விருத்தம்.)

மெல்லிய விதழ்கள் சேர்ந்த மெத்தையி லுனையுன்றெண்டர் வல்லியர் நடத்தும் போதவ்வன்மை தாங்காம லுன்றுள் செல்லவெண்ணு தன் மன்றற் செங்கையோ கமலந்தன்னைப் புல்லவே சிவக்குமென்கில் பூவையுன் மேனியென்னும்.

(சாவி) பாவமிதகுதியா லமைந்த பெண்பிறவிக்குக் கணவனுடைய வீட்டிற் பணிவிடை செய்வதினும் வேறு என்ன தருமமிருக்கின்றது. என்ன கருமத்தினால் நளாயினிக்கு மதுசூதனே உடற்பிறந்தானாகவும், ஐந்தது இந்திரர்களை ஐந்து கணவர்களாகவும், ஐந்தாவது வேதமென்னும் பாராதம் அவள்மேன்மையைப் புகழும் நூலாகவும் அமைந்தன. ௦மேலும்

விருத்தம்.

கொய்யும் நன்மலர் கொள்ளுவ தெப்பயன்
அய்யன் பூசை தனக்குதவாதெனில்
துய்யவும் மனைவேலை தொடாத வென்
பொய்யுமேனி யிருக்கிலென் போயெனும்.

(சத்தி) என் தந்தைதாய்க்குப் பணிவிடைகளையெல்லாம்
நீயே புரியின் நானுடலெடுத்ததற்குப் பயன் வேண்டுமெதில்லை
பா; அவர்களுக்கு முழுக்காட்டு வதும் உன் வேலை யென்
கிறாய். அவர்களுடைய பூசை நேரத்திலும் அவர்களுண் ணும்
பொழுதும் அவர்களாகிலிருந்து எல்லாக் கைங்கரியங்களையும்
நீயே செய்ய வேண்டுமென்கிறாய்.

விருத்தம்.

புண்ணிய மலராற் கல்லை நுணுக்குதல்போல வென்றன்
புண்மணி யிதழ்நேருன்றன் கையினாற் பணியனைத்தும்
புண்ணுக லுசிதமாமா பாவையே யெனை யின்றோரை
புண்ணியே பணியிற் கொஞ்சம் நானுமே செய இணங்காய்.

(சத்தி) (திடுக்கிட்டு) அன்னமே, என் தந்தை என்னை
அழைக்கிறார். நான் போய் வருகின்றேன்.

(சாவி) (மனதுக்குள்) ஐயோ, எனக்கு இப்போது
கிடைத்த மகா பாக்கியமானது இதற்கு முன்னமே கிடைக்க
வில்லையே. நான் புரிவதனைத்தும் புண்ணியமாகவும் நான்
புணர்வதனைத்தும் ஆனந்தமாகவும் இருக்கின்றனவே. எனக்
குக் கிடைத்திருக்கும் நிலைமையானது உயர்ந்த பரமபதம்போ
லு மிருக்கின்றது.

(விருத்தம்.)

"தியென் மாமன் மாமியோ கருணா கிதி யெனைக்கொண்ட நா
[யகனோர்
காதிலா வழுதம் தானவர் புரிதல் குறைவிலா நற்றவம் தின
[மும்

சூதுசெய் பொரியின் வினையகற்றிடு மித்தூய நற்சோலை யெம்
[மில்லம்
ஆதலால் யானிங்குற்ற வாழ்வது போலார் அடைந்தார் சகந்
[தனிலே.

பிராரப்த கருமத்தினு லுலகத்திற் பிறக்கின்றோம். ஒன்
றுமறியாத குழந்தை ஒன்றைச் செய்யுமாறு உனக்குப் பழ
மும் தேனும் சர்க்கரையும் தருகிறேனென்று ஒருவர் பொய்
யாக உரைக்கும்போது அக்குழந்தைக்கு மிகுந்த சந்தோஷம்
உண்டாகி ஏனினதை அக்குழந்தை செய்வதும் அது ஒன்றைச்
செய்யாதிருக்குமாறு இதோ புலிவருகிறதென்று பொய்யாக
வுரைக்கும்போது அக்குழந்தைக்கு பபத்தினால் துக்கமேலிட்
டு தடுத்ததை அது செய்யாதிருப்பதும், நம்மால் பார்க்கப்படு
கின்றன. அவ்விதமாகவே அவிவேகிகளாகிய மானிடர்களுக்
கு அவர்களுடைய இந்திரியங்கள் உண்மையில்லாதவைகளை
உண்மை யுள்ளவைபோற் காட்டி வினாகச் சுகம் போலவும்
துக்கம்போலவும் பொய்யான தோற்றங்களை உண்டிபண்ணு
கின்றன. பொய் வசனமென்று குழந்தை அறியாததுபோல
இந்திரியங்களின் மோசத்தை அவிவேகிகள் அறிகிறதில்லை.
அந்த மோசத்தினு லமையும் விகாரங்களல்லவோ நம்மைச்சுகி
களாகவும் துக்கிகளாகவும் இருக்கும்படி பேதம்செய்தன.
அந்த விகாரங்களுக்குக் காரணமாகிய இந்திரியங்களை ஒடுக்கு
வதுதான் மானிடப் பிறவிக்குப் பயன். அந்தப் பயனை நான்
ஐங்குமிங்கும் தேடித்திரியாமலும் பிரர்களை நாடி வேண்டுவ
தன்றியும் என் அகத்திலேயே நான் அடைகின்றேன்.

(சத்தியவான் தோன்றல்).

(சத்தி) [சாவித்திரியைத் தழுவி].

அன்னமே, தினமும்போல நான் காடு சென்று என்றந்
தையின் பூசைக்கு வேண்டிய மலர்களும் தழைகளும் நாம்
உண்ணுதற்கினிய கந்தமுலபலங்களும் கொண்டுவருவேன். நீ
இங்கே யிருந்து உன் மாமன் மாமியர்களைப் பார்த்துக்கொள்.

(சாவி) என் உயிர்க்குயிரோ? என்மனமும் என் கண்களும் உன் கூடவே வந்துவிடுகின்றனவே, நானிங்கே சுழுபத்தி செய்கின்றவன்போலிருக்கின்றேன் நீபோப் சீக்கிரம் வரவேண்டும்.

(சத்தி) தாமசுமன்றியில் வந்துவிடுவேன்.

[மறைதல்]

(சாவி) (அவன் செல்லும் வழிநோக்கி அஞ்சலிசெய்து)

(மனதுக்குள்) [வெண்பா]

மாந்தர்க் கருளும் வனதேவதைகா னென்
காந்தன் வருகுலுன் கானகத்தில்—சாந்தநிறை
நல்லழகனைத் திதுநாடாதுயிர் காக்க
நிலு மவன் மருங்கே நீர்.

(அங்குவரும் கிளியை முத்தமிட்டு) கிளியே, நானும் என் கணவனும் இரவில் பேசிக்கொள்ளும் வசனங்களை கூசாமல் என் மாமன் மாமியோர் முன்னர் புகலுகின்றாயே! உன் வாய்க் கொழுப்பை என்னவென்று உரைப்பேன்.

[கிளி பறந்து தூரநின்று]

(கிளி)

[வெண்பா]

தெள்ளமுதையன்பு சிறிதேனுமின்றியெனைக்
களளமதன் கையிற்காட்டினாய்—ஒள்ளுமுயர்
உனகையான் மாண்டாலுண்டேகதி மாற்றான்
தன்கையான் மாண்டிடல் தாழ்வே.

(சாவி) [கிளியைப்பிடித்து அதன்வாயை மூடி] (மனது)
உதென்ன அநியாயம் ஆன்று இரவில் நான் கொஞ்சம் ஊட்டினால் என் நாயகனை விட்டுப் பிரிந்து கோவித்திருந்தபோது, வன்னைக்குச் சமாதானமாகும்படியாக உரைத்த அன்பான சனங்களை வாய்பழகி நீயுரைக்கின்றாயே? நல்லவேளை அதை அங்கொருவரும் கேட்கவில்லை.

[சத்தியவான் தோன்றல்]

(சத்திய) கண்மணியே நான் அந்த வசனங்களைக் கேட்டுக்கொண்டுதான் வந்தேன் நீ அந்தக்களியின் வாயை விட்டு விடு, நீ பிந்தியுரைத்த தேன்போன்ற மொழிகளையும் சொல்லீட்டும்.

(சாவி) [அவன் கொண்டுவந்த மலர்களையும் கனிகளையும் வாங்கிக்கொண்டு] அன்ப நான் இவைகளைப் பூசைமனையிற் கொண்டுபோய் வைக்கிறேன்.

[மறைதல்]

(சத்திய) [மனதுக்குள்] இம்மடக்கொடி யென்னைப்பவ நோயிலிருந்து விடுவிக்கவந்த அவுடதமா? கர்மபூமியாகிய இவ்வுலகத்தினின்றுபரமபதத்துக்குநானே நுவதற்காகவமைந்த ஏணியா.

(விருத்தம்)

அன்பு கூர்ந்திடலி லன்னை அறமியற்றிட லில்லாள்
துன்பு போக்குவதிற் றெய்வம் தோன்றும் நன்மதியில் வாணி
இன்ப மீய்த்திடலில்மேலா மிரதியுமிவளா மென்கில்
முன்புயான்புரிந்த தென்னும் மொழிந்திட வறிகிலேனே.

எல்லாக் குணங்களும் பொருந்திய மடக்கொடி. ஒருவனுக்கு இவ்வுலக வமைந்தால் நல்லறங்களைச் செய்வதினால் பூவுலகத்திலும், சுகத்தை மேலாக அனுபவிப்பதால் சுவர்க்கலோகத்திலும், வைராக்கியம் மிகுந்து பரம்பொருளின் சுவரூபமின் னதென்று தோன்றுவதால் பிர்மலோகத்திலும், அவன் ஒரோ சமயத்திலிருந்து கொண்டிருக்கிறான். ஆவனிடத்தில் லோகோபகாரத்தை யுடைய இல்லறமும், அறத்தின் பலப்பிராப்த தியாகிய சுவர்க்கானுபோசமும், வினையொழிந்த நிலையாகிய பிர்மலோக பதவியும் கலந்து விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். ஆனால் இல்லறத்துக்குரிய பந்தமாவது சுவர்க்கு போகத்துக்குரிய

பதிவிரதாபாரம்மியம்

பரிமாணமாவது அவனிடத்திலிருந்து. துறவியாயிருப்பவன் உலக வாழ்க்கையினின்றும் பொருளினின்றும் விலகியிருப்பான் ஆனால் உத்தம நாயகியையுடைய கிரகஸ்தனானவன் பரம்பொருள் போலவே பற்றன்றி எல்லா வாழ்க்கையிலும் பொருளிலும் தாமரை யிலேயின் தண்ணீரெனக் கலந்திருப்பான். இவன் துறவியிலும் மேலானவன். நான் சாவித்திரியை மணம் புரிந்து மீதினோறு மாதங்களும் சில நாள்களும் ஆகிவிட்டன இந்த மத்திய காலத்தில் நானும் என்னை யின்றோர்களும் அவ ளாலடைந்த செளக்கியத்தையும் ஆனந்தத்தையும் இவ்வித மென்று சொல்லுவதறிது. அவனென்ன காரணத்தினாலோ நேற்றும் இன்றும் உபவாசமா யிருப்பதுடன் வழக்கத்துக்கு அதிகமான காலம் தியானத்திலு மிருந்துகொண்டிருக்கிறாள் ஆனால் அது ஆச்சரியமில்லை. நல்லகுலத்திற் பிறந்த மங்கைக்கு விவேகம் மட்டும் இருந்துவிட்டால் அவளுரைப்பதெல்லாம் நீதியாகவும் அவள் செய்வதெல்லாம் தபசாகவுமே யிருக்கும்

(வெண்பா.)

சாந்தம் பொருமை தயை மெல்லவே புகலல்
காந்தன் மிசைதீராக் காதலொடு—நேர்ந்த துகைக்
கொண்டே மகிழுங் குலமகளினைச் சிறிது
கண்டாலும் போமே கவி.

என்றந்தை பூசைபுரியும் காலமிது வாகையால் நான் அவர் பக்கத்திலிருந்து பணிவிடை செய்யவேண்டும். என் கண்மணியாகிய சாவித்திரி உபவாசத்தினால் மேனி வாடியிருக்கிறபடியால் என்றந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய கைங்கரியங்களைப் பெரும்பாலும் நானே புரியவேண்டும்.

[மறைதல்].

ஐந்தாவது அங்கம் முடிவு.

ஆறாவது அங்கம்.

(சாவித்திரி தோன்றல்)

(சாவி) (மனவருத்தம் அபிநயித்து).

இந்த உலகத்தின் வாழ்வு அவ்வளவுதான்.

(விருத்தம்.)

மானிடப்பிறவி நீர்மேல் வருகுமோர் குமிழி போலாம்
ஊனுட லிளமை வாழ்க்கை உருதியில்லாத கானல்
வானருஞ் செல்வந்தோன்றி மறைந்திடு மின்னலொக்க
வனிவை சிறிதுமெண்ணு தேங்குவார் ஞாலத்தோரோ.

நாத மகாமுனிவ ருறைத்த காலமானது வந்துவிட்டது.
இன்றுதான் அவருறைத்த கடைசி நாள். அவர் சொன்ன
போது பதினொரு மாதங்க ளிருக்கின்றன வென்று தைரியங்
கொண்டேன். அவைகள் சடிதியிற் கழிந்தன. அம்முனிவ
ரொருவா றுறைத்தருளி யிருந்தாலும் என் மனசு சஞ்சலப்
படுகின்றதே, ஐயோ நானென்ன செய்வேன். பெரும்பாக்கி
யம் பெற்றிழப்பவனாக் காட்டிலும் பெருதவர்கள் மெத்த
சுகிகள்.

(விருத்தம்.)

மகவிலார் நல்லோர்வாய்ந்த மகவினை யிழப்பர் தம்மின்
தகுபொரு ளொழிந்திட்டாரின் றளர்த்திடும் மிடியர் மேலாம்
நிகரிலாக் குணமமைந்த நேயனோடினனான் வாழ்ந்திட்
டிகமகி லவன்பிரிந்தே யென்றுநா னிருப்பனம்மா.

இன்று வரும் கொடியவிபத்தை நினை நினைக்க என்மனம்
பதருகின்றதே, அதைக்கேட்டால் என்கணவனுடைய சிந்தை
வருந்து மாகையால் அதைநான் அவனுக் குணாக் வில்லை.

அதைதான் மாமன் மாயிமாரும் அறிபார்கள். அவர்கள் அனைத்திலிருந்தும் என் கண்வனுடன் நானும் இன்று காலை நேரம் செல்ல வேண்டுமென்று நான் கேட்டவாத்தை அந்த தனு மல்லாமல் தீர்க்க சமங்கலிபாக 'வாழ்கை' பென்று அமிர்த மழை பெழிந்ததுபோல் ஆசீர்வதித்தார்கள் அவர் அருடைய ஆசீர்வாதமும் நாரதமகா முனிவருடைய கருணை நிறைந்த கீரமும் என் அன்பனுடைய உயிரைக்காக்காவோ.

(ஆகாசத்தைப்பார்த்து)

இப்போது ஒன்பது நாழிகை ஆகின்றது. இன்னுமிரண்டு நாழிகைக்குப்பின் இன்னது வருமென்று தெரியவில்லை.

(கிருத்தம்)

பாருயிற் கடைபா வமுதையான் பெறவென்றருளிஞ்ஞலம்மை
[பா னதனைச்
சீருடன் வெகுநாட்பருகியே மகிழ்ச் செய்வனோ வென்னரும்
[வினையின்
பரிஞா வினியா காடுதனக் கென்றே கொள்வனோ வென்கரம்
[கின்று
சீருமென் னோன்பும் நல்குமோ பயனச் செல்வியின் திருவுள்
[மறியேன்.

(இருகண்களிலும் ஐலம் பெருக நிற்கின்றான்)

(சத்தியவான் தோன்றல் புஷ்பக்குடையுடன்)

(சத்தி) [சாவித்திரியை கோக்கி]

[மனத்துள்] என் கண்மணி ஏன் இப்படி வருந்துகின்றனோ தெரியவில்லை. மூன்று நாள் உபவாசத்தால் அவள் உடம்பு மெலிந்திருக்கிறது. என்ன காரணத்தினால் உபவாசத்தினை அனுஷ்டிக்கிறாள் என்று கேட்டால் பெல்லாம் உன்னதமான காரணமாகென்று சொல்லுகிறாள். அவளை நான் மனம்புரிந்தேன். அந்த உபவாசத்தால் உன் இருகண்களும்

பதிவிரதா பூதம்மியம்.

[பிரகாசம்] மயிலே நீ ஏன் வருந்துகிறாய். நீ அண்ணை விடுவதற்கு முகூர்தாமென்ன?

வெண்பா.

அன்னமே என்றந்தை யன்னை வெகுண்டறியார்

உன்னறிவு நோக வுரைத்தேனோ—என்னுயிரே

சற்றும்நீ வாடிற் சகியா வனவுயிர்கள்

நற்றிருவும் நைந்திடுவாளே.

[சாவி] என் அன்பே, இரவில் தனிவழி நடப்பவர்கள் தங்கள் மடியிலிருக்கும் தனத்தின்மேல் வைத்திருக்கும் கருத்தினால் கவலைகொள்ளாதல்போல் எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற ஒப்பற்ற நிதியாகிய நீ எந்நாளும் உயிர்பொருந்தி யிருக்கவேண்டுமே என்கிறகவலையினால் சிலசமயங்களில் என் மனம் வாட்ட மடைகிறது. அது ஒன்றுதவிர நான் சிந்தைப்படுவதற்கு வேறு என்ன காரணமிருக்கின்றது?

[சத்தியவான்] உன்னை மனைவியாக அடைந்த எனக்கு என்னகுறையிருக்கிறது. என தந்தையும் தாயும் உன்னுடன் ஏதோ வசனித்து உன்னை முத்தமிட்டு அனுப்பினார்களே அதென்ன?

[சாவி] நேய, நான் இன்று காலையில் செய்த பணிவிடைகளினால் அவ்விருவர்களும் மிகவும் சந்தோஷித்து கண்மணியே உனக்கு நாங்கள் என்னகைம்மாறு அளிப்போமென்று உரைத்தார்கள். கருணை சிதிகளே! நீங்கள் என்னைப் பார்க்கவும் உங்கள் புதல்வன நிறைந்த ஆயுள்பொருந்தி யிருக்கவும் நான் பெற்றால் அதுவே நான் செய்யும் பணிவிடைகளுக்குப் பலனாகும் என்றேன். அதைக்கேட்டுஸந்தோஷித்து நீவேண்டிய வாமொன்றுகேள் என்று அவர்கள் புகன்றார்கள்.

[சத்தி] நீ கேட்ட வாமென்ன?

[சாவி] இன்று என் கணவனுடன் நான்காட்டுக்குச் சென்ற பணிவிடைகளைக் கேளுமென் அகேட்டேன் அவர்கள் அந்த

வேதாழகம்

தந்தையு மளித்த நீ தீர்க்க சுமங்கலியாய் வாழ்வையென்று
த்தியும் நிறைந்த அவர்களுடய வாயினால் எனக்கு ஆகிவி
ன்னை முத்தமிட்டனுப்பினார்கள்.

(சத்திய) என் கண்ணே, மூன்றுநா ஞ்வாசத்தால்
ன் உடல் தளர்த்திருக்கின்றது. வெப்போன் மிகவும் கொடு
மயாய்க் காய்கிறான். மார்க்கமும் மிகுந்த சங்கடமுள்ளதா
ருக்கின்றது. நீ காட்டுக்கு எப்படி வரமுடியும்.

(சாவி) பெரியோர்கள் கொடுத்த வரத்தை என் சிர
ன்மேல் வகித்திருக்கின்றேன். அந்த வரம் கொடுக்கும்படி
ன்னையும் யாசிக்கின்றேன். நான் இந்நாள்வரையில் கேட்ட
த இல்லையென்று நீ மறுத்ததுண்டோ?

(விருத்தம்)

கூடுமென் நவமே குணமே யெனார்
வாடுநல லுயிருக் குயிரே யினி
தோடுநீ வினவா தொருகா ரணம
நாடுமில் வரமொன்று நயநதிடாய்.

(என்று சத்தியவாளைத் தழுவுகின்றாள்)

(சத்தியவான்) என் கண்மணி, நீ ஒன்றைக்கேட்டு நான்
முதை மறுத்தால் அதற்கு மேலான கொடுமை என்ன இருக்
ன்றது. உன் மனப்படியே ஆகட்டும். நாம் போகலாம்
கதான் மார்க்கம்.

(இருவரும் மார்க்கம் அபிநயித்து)

(சாவி) நீ டெல்லும் காடு இன்னம் எவ்வளவு தூரத்தி
ருக்கின்றது?

(சத்தி) இன்னும் கொஞ்சம் தூரந்தான் இருக்கின்றது.
கால் தடுமாறாமல் நடக்கவேண்டும்.

(இருவர் முன்னேறும்படித் தயாராகத் திரையினின்று எழுகின்றனர்)

(சத்திய) கண்ணே. ஏன் இப்படித் திடுக்கிடுகின்றாய்.

(சாவி) (புன் சிரிப்புடன்)

அன்பு! நாயகனும் நாயகியுமாகிய அந்த அன்னங்கள் விளையாடுகையில் ஆண் அன்னம் மரத்திலிருந்து தவறிக்கீழே விழுந்தது. ஐயோ என்று திடுக்கிட்டேன். உடனே அதுமறுபடியும் பறந்து அன்னப்பேட்டென் கூடிவிளையாடுகின்றது.

நாயக! அதுநல்ல சகுனந்தானே?

(சத்தி) என்சிற்தைக்கு அமுதம்போன்றருயிலே! நீவருந்நியபடியால் அந்த ஆண் அன்னத்துக்கு அருகில் வந்த யம தேவன் அதை விட்டு விட்டுப்போனான் போலு மிருக்கின்றது. இதோபார் வேறொரு புதுமையை.

(விருத்தம்)

வஞ்சியாங் கிள்ளை ஊடலாற் பதியைமருவிடா தேகவப்

[பதியாம்

கொஞ்சநற் கிளிபூங் கணியனித் தவளைக் கூவிடுங் கா

[லொரு வேடன்

அஞ்சமோர் கணைதூ விடவும்நாயகனை அணுகியே பின்

[அடலாது

கொஞ்சமாய் விலகிச் சென்றதவ் விணைபின் கூடியே தழு

[வுகின் றனவே.

(சாவி) [மனத்துள்] என் கணவனும் அப்படியே உயிர் பொருந்தி என்னுடன் வாழ்வனோ

(கண்ணீருடன் சத்தியவாளைத்தழுவ கின்றாள்)

(பிரகாசம்) அன்ப. இவ்வுலகத்தில் மாநிடர்கள் சுகம் பெறுவதற்கு எத்தனை இடையூறுகளிருக்கின்றன.

(சத்தி) கண்ணே, இதுதான் நான் தினந்தோறும் வருகின்ற காடு.

(சாவி) இதுதானா? மாங்கள் நிறைந்த சோலையினால் எங்கும் அலங்காரமாக விருக்கின்றது. நேய, இப்போது நாழிகை என்ன இருக்குப்?

(சத்தி) இப்போது பதினாறுநாழிகையாகின்றது.

(சாவி) ஆ! அடுத்தென்ன மரம்! மிகவும் அழகாகப் பூத்திருக்கின்றது.

(சத்தி) குயிலே, அது இரசால விருட்சம். 'அது இப்போதுதான் மலர்விடுகின்றது. இன்னுமிரண்டு மாதங்களுக்குள் மிகவும் சுவையுள்ளகனிகளைப்பயக்கும. தினந்தோறும் அந்தக் கனிகளைக் கொணர்ந்து உனக்கு அளிப்பேன்.

(சாவி) [மனத்துள்] இன்னும் ஒரு கணத்துக்குள் நடக்கப்போகின்றதை என்கணவன் அறியாம விரண்டு மாதங்களுக்குப் பின் ஆவதை எண்ணுகிறான்.

(சுலித்துறை)

இன்றோ இமைப்பொழுதோகணமோ இரவோபகலோ
என்றோ உறங்கையிலோவுணவுண்கையிலோ யிசைந்து
மென்றோண்மருவையிலோவுயிர்போகிவிடுமதற்குள்
சென்றோடிபெத்தனையோவிதம்கோடித்திடுமுள்ளமே

(பிரகாசம்) அந்த மலர்கள் மிகவும் செவ்வையாய் விருக்கின்றன.

[சத்திய] (அந்த மாத்தின் மேற் கொஞ்சமேறி மலர்கள் கொய்கின்றான். உடனே கீழே இறங்கி) என் உயிர்க்குயிரோ எனக்குத் தலைவலி மிகுதியாய் விருக்கின்றது.

(தலையிற் கைவைத்து)

மாத்தின் மேலே கரிய நிறமுள்ளவர்களாக மூன்று பேர்களைப் பார்த்தேன். தலைவலி மிகுதியால் என் கண்ணுக் கொன்றும் புலப்படவில்லை. நான் இந்த மாத்தடியிற் கொஞ்சம் படுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

[சாவித்திரி] கீழே உட்கார்ந்து கொண்டு தன் மடிமேல் சத்தியவாளைப் படுத்தும்படி செய்து]

அன்பிடி உனக்கென்ன செய்கின்றது?

[சத்தியவானுக்கு மபக்கம்மேலர்கி உத்தாம் சொல்லா
ததுகண்டு] ஐயோ, நானினி என்ன செய்யப்போகிறேன்.

[கண்மூடி தியானித்து]

[விருத்தம்]

கண்டார்க்குஞ் சொல்லுதவாக் கருணை மேவுங்
கடலே ஞானிகட்கினிய கண்ணே மாயை
விண்டார்க்கு நல்லுறவே மறையா மிலலின்
மெய்விளக்கே சனகாதி மேலோர் நானும்
கொண்டாடிச் சென்னிபுனை மணியே வானோர்
குலத்துயாதே வேகருணைக் குன்றே ஆலம்
உண்டான்சிற தைக்கினிகற கண்டேதேனே
உன்னருளா லென்கணவனனுப்ப வேண்டும்.

எச்சமயத் தோர்களுமிப் புவியில் நாடி
எங்கடவு ஞன்குலத்தே வெளறு பேதித்
திசையொடு போற்றுமொரு பொருளே தொண்டர்க்
கிடவழி காட்டிடுமநற் றுணையே பொலவாத
துச்சமெனும் பாசமொழிக் திட்ட பேர்க்குத
துரியசுகக் கனிபழுத்துச் சொரிந தனிக்கும்
உச்சிதமாங் கறபகமே அருளே அன்பே
உன் அருளா லென்கணவ னுப்பவேண்டும்.

(மரத்தை நிமிர்ந்துபார்த்து).

விருத்தம்

கற்பையேதுணை கொண்டவள் நானெனில்
நற்பலன்மிச முவசை நல்குமேல்
நிற்ப தென்கிலு யர்ந்திடு நன்னெறி
முற்ப டட்டுமிருந்தவர் முவரும்.

[மூவர்தோன்றல்]

[நீலன்] அடே கால, அட தூதா, இதோ சத்தியவான்
இறக்கிறான். உலகத்தார்ப்பிபிபையத்தள்ளி முத்துகளைக் கொள்

சேவது அங்கம்

வதுபோல அவனுடைய மண்டிகாள்ளும்படி அகற்றிவிட்டு அதற்குள்ளடங்கி நிற்கும் உயிரைக் கைப்பற்றுங்கள்.

[மூவரும் சத்தியவாளை அணுகல்]

[காலன்] அட, இதென்ன, இந்த மாதிரி மட்டும்தான் அக்கினியானது வெள்ளமபோல் பெருகிவருகின்றது. என்னுடைய பாதிகளுக்கிடத்தே.

[தூதன்] நானிங்கு நிற்கவேமாட்டேன். சத்தியவாஸுயிரை நாம் கொண்டுபோக முடியாது. சில சமயங்களில் சித்திரபுத்திரன் பொய்க்கணக்கை யெழுதிவிடுகிறான். அதை நம்பி வந்து நாம் சீர்குலைய வேண்டியிருக்கிறது.

[நீலன்] நண்பர்களே, ஏதோ நமக்கு கஷ்டகாலம் வந்திருக்கின்றது. நாம் அந்த மாதிரி முன் தோன்றி சத்தியவாஸுயிரை நமது கையிலொப்புவிக்கும்படி அவளை கேட்போம் சமாதானமாக நமது வேலையை முடித்துக்கொள்ளாத டட்சத்தில் மிகுந்த கேடு விளையும் போலிருக்கிறது.

மூவரும் சாவித்திரியின் முன் நிற்கின்றார்கள்

(சாவித்திரி) [ஒருகையினால் சத்தியவாளை இருக்கக்கட்டிக்கொண்டு]

நீங்கள் யாவர்? உங்களைக் கண்டவுடன் என் கணவனுக்குத் தலைவலி புண்டாகி மயங்கிப் படுத்திருக்கிறார். அதற்கு என்ன காரணம்?

[காலன்] அம்ம?

விருத்தம்

பாரினிற் கரும நூலின் பான்மையாற் பிறந்தே சாகுவாரியற் றிடும் வினைக்கிப் பலனளித் திடுவா றென்று கூருமோர் நடுவ னாணை கொண்டவூழியர்கள் நாங்கள் ஆரிவ னுனக்குத் தூரத் தகலுவா பிவனை விட்டே.

(சாவி) [வந்தனம் செய்து]

நான் கணவனுடைய உயிர்போகில் என்னுயிர் நிற்காது என்றேமற் கருணைகூர்ந்து என்னைவனைவிட்டு விடுங்கள்.

(காலன்) பேதைமை நிகழ்ந்த மாதே கேள்.

வெண்பா

எத்தனைபேரோகணவ ளிவ்வுலகி லேயுனக்கே
எத்தனைபேரோவுனைமூன் னீன்றவர்கள்—நித்தம்
உடுத்தியே நீக்கும் உடைபோல நீயிங்
கெடுத்தவுட லுக்கிலையே யென்.

மெண்ணே, உன் கணவனென்று நீ ஆசைகொண்டது அந்த உடலை. அதை நாங்கள் கொண்டுபோகிறதில்லை. அது தான் ஆகி அழிந்துகொண்டிருக்கின்றது. அதை நீயேவைத்துக்கொள். அதற்குள்ளடங்கியிருந்த சேதனன் என்றும் பிறவாதவன், என்று பிறவாதவன், அவன் எத்தனை உடல்களையோ எடுத்தவன், எத்தனை பேர்களையோ மணம் புரிந்தவன். ஒரு இடத்தில்கூடிச் சற்றுதூரம் சென்று பிறகு பிரிந்து போகும் வழிப்போக்கினர் போல் ஒவ்வொருவருடனும் சேர்ந்தும் பிரிந்தும் செல்லுகிறான். அவனுக்கும் உனக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

(சாவி) எமதுதரோ! நீங்களறியீர்களா? ஒரு முறையில் அவனுயிர்க்கும் என்னுயிர்க்கும் பேதமில்லை இரண்டு உயிர்களும் ஒரு பொருளினுடைய தோற்றங்களாகையால் அவ்விரண்டும் ஒன்றாகமதிக்கப்படவேண்டும். அப்படியாகில் என்னுயி னாயும்கொண்டுபோகங்கள். ஒருயிர்தான் கொண்டுபோவோமென்று நீங்கள் சொன்னால் என் கணவனுயிருக்குச் சமமானமாகிய வென்னுயிரைத்தருகின்றேன். அவனுயிரை விட்டுவிடுங்கள் மற்றொரு முறையில், என்கணவனுயிர் அவனுடலையும் அவ்வுடலின் ஒரு அங்கமாகிய என்னுடலையும் அபிமானித்து அவ்விரண்டு உடல்களையும் வாழ்வித்துவந்தபடியால் என்உடலுக்கு ஆதாரமாகிய என் கணவனுயிரை நான் விடமாட்டேன். என்னுயிரையும் சேர்த்துக்கொண்டுபோனால் நீங்கள் நாடிவந்தகா ரியம் பயன்பெறும்.

[காலன்] அம்ம. எங்கள் ஏற்பாட்டை நீயறியாய். அரும் பாயினும், பூவாயினும், காயாயினும், கணியாயினும், அதின் காம்பு, நைந்தாலொழியக் கீழே விழமாட்டாது. அதுபோல் பாலியம், கெள்மார்ம், யௌவனம், வார்த்தகம், என்னும் நான்கு தசைகளால் போதிக்கப்படும் தேகைகளுக்கு பிரார ப்த்தகருமமேகாம்பு போலாகி இப்புவனமாகிய மரத்துடன் சம்பந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறது, அந்த பிராரப்த்த கருமம் நைந்தாலொழிய அந்தச் சம்பந்தம் ஒழியாது, உன் பிராரப்த்த கருமம் ஒழியவில்லை, உன் உயிர் எங்கள் கைக்குவராது, சத்திய வானுக்கு இந்த ஜன்மத்துக்குரிய பிராரப்த்த கருமம் தீர்த்துவிட்டது, ஆதலால் அவனுயி ஷா மட்டும் நாங்கள் கொண்டுபோகவேண்டும்.

(சாவித்திரி) தேவர் நாடாகிய தென்புலவாசிகளாகியிருந் தும் நீங்கள் உண்மையை அறியவில்லை, மூவகைக் கருமங்களில் நல்லொழுக்கத்தால் சஞ்சிதமும் ஆகாமியமும் விளக்கிற் படும் அந்துபோல எறிந்து போகின்றன. வினையின்பயனை வேண்டா தவர்கள் பிராரப்த்தகருமத்தை காலிற்றறிக்கும் பாதரட்சை போல் தங்களுக்கு வேண்டுமாறுதறித்து வேண்டாதபோது அகற்றுகிறார்கள், அவர்களிடத்தில் உங்களுக்கு வேலைபுண்டோ

(காலன்) அப்பா, இவள் மெத்தப் படித்தவளாகியிருக் கிறாள், இவள் சொல்லுவது நமக்குப் புலப்பட்டால் நாமேன் இந்தத்தொழில் செய்கின்றோம். இவ்விதமாகப் பேசித்தான் னே அந்த மார்க்கண்டன் நம்மையும் நமதரசனையும் சீரழிய வைத்தான். இவள் அவன் தங்கைபோற்றுகிறாளுக்கிறது, ஏதோ நமக்கெல்லாம் மறுபடியும் கேடுகாலம் வந்திருக்கிறது ஒரு தரம் பட்டது போதாதா, நமக்கு வேறுபிழைப்பையும் கா ணோம், நாம் இவள்கையாற் சாகாமல் இங்கு நடந்ததை நமது எஜமானனிடத்திற் தெரிவித்து விடுவோம்.

(நீலன்) அப்படிச் செய்வதுதான் உசிதம்.

(தூதன்) சித்திரபுத்திரன் கணக்கு சரியாயிருந்தால் இப்படி வருமா, அவன்கொடுக்கும் வரியேட்டை வைத்துக் கொண்டு உயிர் தண்டப்போனால் நமக்கு அவமானம்தான் கிடைக்கிறது. கணக்கன் பிரட்டனாகயிருந்தால் உயிர்களில் ஒன்றாவது கைக்குவரமாட்டாது எந்தச் சீமைக்குப்போனாலும் அவன் பிரட்டுத்தானே தலைசுழுகிறது. நாம் மரியாதையாய்ச்செல்வோம்.

[மூவரும் மறைதல்]

(சாவித்திரி மனதுக்குள்) (முகத்தைப்பார்த்து) உயிரிருக்கின்றது. ஆனால் மயக்கம் தீரவில்லை என் அம்மணியின் திருவுளம் எப்படியோ.

[விருத்தம்]

நம்புமடியார்க்கருள் புரியும் நன்மையிலையோ வன்னிடம்வேன்
டும்பை யணிவோன் முப்புரத் தேர்துஞ்சுவகை செய்திட்ட
சம்புவவன்றன் மருங்கிலகத்தானேயமர்ந்தபரஞ்சோதி[பிரான்
வம்பு புரியாதெனைக் காக்கவருவாயருளத் தருணமிதே.

ஐயோ. ஏதோ பயங்கரமாய் இருளுகின்றதே. காற்றும் ஊழிகாலத்து வா தம்போல் மிகவும் பலமாய் வீசுகின்றது. எங்கோகடல் பிரண்டுவருவதுபோல் ஒலிகேட்கப்படுகின்றது. அங்குமிங்கும் நெருப்புப்பொரிகளையும் பார்க்கின்றேன். ஒருக்கால் அந்தயமதேவனே வருகின்றானே. கருணாநிதியாகிய நாரத மகாமுநிவருபதேசித்திருக்கும் மூவெழுத்தின் பலம் எனக்கிருப்பதால் ஆயிரம் யமன்வந்தாலும் நான் அஞ்சவேண்டிவதில்லை, வருவது வரட்டும்.

(சத்தியவானுடல் துடிப்பதுகண்டு)

(இருகையாலும் அவனை இருகக்கட்டிக்கொண்டு)

அம்மணி.

(விருத்தம்)

6-வது அங்கம்.

அல்லல் மிஞ்சு கொடுத்துயரத்திலிப்
புல்லள் வீழ்ந்து புலம்பிடவுய்முறை
சொல்விடாம லிருந்திடலேன் துணை
இல்லைவே நெது மின்றருள் செய்வையே.

(யமன் தோன்றல்)

(யமன்) [மனது] இது என்ன ஆச்சரியம் இந்தச் சிறு
பெண் என் துதர்களை விரட்டிவிட்டாள். நான் வந்து சத்தியவா
னுடலைப் பலவாறு பிரட்டியும் கசக்கியும் பார்த்தேன், அவள்
அவனைக் கையா லிருக்கக்கட்டிக் கொண்டிருப்பதால் அவன்
உயிர் என் சைக்கு வரவில்லை. உயர்ந்த பதிவிரதைகளின் மகி
மை அத்தன்மையுடையது. அவளிருப்பது உமைபோலும்,
அசைவது மலர்மங்கை போலும், உடைப்பது சரப்பதிபோலு.
மிருக்கிறது. அவளைப் பார்த்தவுடன் என்னுடைய கோபமா
னது முற்றிலும் அடங்கி எனக்கு இயற்கையில்லாத சாந்தம்
மேலிட்டிருக்கின்றது.

[சாவித்திரியைச் சுற்றிவந்து.]

விருத்தம்.

ஓது நான்மறையுஞ் சிறிதுன்னிடேன்
மாதவன் முதலோரையு மஞ்சிடேன்
நீதியாய்ப் புவிமேல் நிலைநின்றிடும்
மாதர்கற்பு வணங்குமென் நெய்வமே.

(சாவித்திரிக்கு முன் தோன்றி)

(பெண்ணே) அநாதியாயுள்ள காலசக்கிரத்தின் வலியை
யுன்றாற் றடுக்க முடியாது. எந்தத் தெய்வத்தின் பலமும்
அதற்குமுன் நில்லாது.

ஆயுள் ஒழிந்த சத்தியவாளை விட்டுவிட்டு நீ யுன் அகம்
போய்ச்சேர்வையாக.

பதிவிரதா பாரம்மியம்.

(யமனைத் தலையால் வணங்கி.)

(சாவி) தர்ம சொரூபியாயுள்ள பகவானே! என்னுடல் பொருள், ஆவி என்னும் இவை மூன்றையும் உமக்கே அர்ப்பணம் செய்தேன், என்னைக்காப்பாற்றி அருளவேண்டும், ஆனால் நீர் உரைத்த சொல்லில் நியாயமில்லை.

விருத்தம்.

இவனிலாம லெனக்கினி யேதுயிர்
அவனகன்றிடி லெங்குள தென்னகம்
தவம் ரிராந்த மனத்தரு மாய்ந்திடாச்
சிவமதே யுருவாகிய தெய்வமே.

நீரே பரம்பொருள்! தருமத்தின்மீது நீர் நிறைந்திருக்கின்றீர். நாமரூபங்களா லமைந்த இப்பிரபஞ்சமானது நிலைத்திருப்பதற்குப் பழமை நீங்கிப் புதுமை அவசியமாகையால் பழயனவா யிருப்பவைகளைப் புதியனவாக்கி இப்பிரபஞ்சத்தை வாழ்விப்பதற்காக அழித்தலென்னும் தொழிலை நீர் வகித்திருக்கின்றீர். நாமரூபங்களைத் தரிக்கின்ற சேதனனுக்கு அவன் செய்த கருமங்களுக்குத் தக்கபடி தண்டனைகளை விதிக்கின்றீர்

(யமன்) பெண்ணே. அவர்களுடைய செய்கைகளுக்குத் தக்கபடி நன்மைகளையும் நான் பயக்கவில்லையா?

(சாவி) ஞானமே உருவாகவந்த தருமராஜனே! ஸங்கத்தினு லமைந்தது கருமம். அந்தக் கருமத்துக்கு காரணமும் பலனும் பந்தமாகவே யிருக்கின்றது. பந்தத்தினால் விளைவது துக்கமே யல்லாது சுகமல்ல. கருமத்தின் பலனெல்லாம் துக்கமாகவேயிருக்க, கருமத்துக்குப் பலனாக நீர் நன்மைகளைப் பயக்க முடியுமா, கருமத்துக்கு மேற்பட்டவர்கள் அடைய வேண்டியதும் அவர்களுக்கு நீர் கொடுக்கவேண்டியதும் ஒன்றுமில்லை. கருமத்தின் பலனாக நீர் கொடுப்பதெல்லாம் துக்குமாகவே யிருக்க அக்ஞானத்தினால் தேகிகள் சிலவற்றை மட்டும் துக்

6-வது அங்கம்

கம் போலவும் மற்றதெல்லாம் சுகம் போலவும் பாவிக்கிறார்கள்.

[யமன்] [மனதுக்குள்] நான் வெகுநேரம் கொண்டிருந்த செருக்கானது இன்னுதான் அடங்கிற்று. இந்தப் பெண்மணி உரைத்தபடி கரும்மெல்லாம் பந்தத்தினால் விளைவதாகவும் கருடித்தின் பலனெல்லாம் துக்கமாகவு மிருப்பதால்தேகிகளுக்கு நான் கொடுப்பதனைத்தும் தண்டினையே தவிர சுகமாகுமா?

[பிரகாசம்] துமதசேனனுடைய குலத்தின் விளக்கே, இவ்வளவறிந்த நீ என்னக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கும் வினையை அறியாயா? அனாதியாபுள்ள கட்டளைப்படி நான் செய்ய வேண்டியதற்கு பதிவிரதையாகிய நீ இடையூறு செய்யவொண்ணாது.

[சாவித்திரி] தன் உயிரிருக்கத் தன் கணவனுயினை அந்தக்ஷணிய உமதுகையில் ஒப்புவிக்கின்றபேதை பதிவிரதையாவளா. அவளுக்குக் கணவனே உயிரல்லவா. அவ்வுயிர் போனபிறகு ஒரு பிணம்போல அவளிருப்பதிற்பயனென்ன.

[யமன்] கண்மணி பதிவிரதமென்பது என்ன, அது எத்தனை விதமாக உலகத்தில் அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றது.

[சாவி] பெருமானே, சர்வாந்தர்யாமியாகிய நீர்என்னைப் பரீட்சிக்கின்றீர். இசத்திலும் லோகாந்திரங்களிலும் சகல கருமங்களுக்கும் காரணமும் காரியமும் கணவனே என்று மனத்திற்கொண்டு அவ்வாறு நடப்பது பதிவிரதம், முக்குணங்களின் பான்மையினால் அந்த விரதம் மூன்றுவிதமாக பேதிக்கப்படுகிறது, சகல சுகங்களுக்கும் கணவனே காரணமென்று நினைத்து அச்சுகங்களை நாடி அவனுடிலும் அவ்வுடலுக்குரிய பொருள்களிலும் பிரேமையுடன் நடப்பவன் தாமசபதிவிரதை. அவளுக்கு ஆத்ம சுகாநுவர்த்தினி யென்று பேர். அவளுக்கும்

அவள் கணவனுக்கும் இவ்வுலகத்துக் கப்புறம் சம்பந்தமே கிடையாது. சகல சுகங்களும் கணவனுக்கே உண்டாகவேண்டுமென்று நினைத்து தான் அவைகளை தனக்காக நாடாமல் அவனறிவிலும் அவனறிவுக்கு இனிமையான விஷயங்களிலும் பிரேமையுடன் நடப்பவள் ராஜஸபதிவிரதை. அவளுக்கு பதி சுகாதுவர்த்தினி யென்று பேர். அவளுக்கும் அவள் கணவனுக்கும் சுவர்க்கலோகபரியந்தம் சம்பந்தமுண்டு. சுகமென்பதே அக்ஞான கற்பிதமென்று அறிந்து தன்னுடைய நல்ல விருத்தியால் தன் கணவனை சங்கற்ப விசுற்ப மில்லாதவனாகச் செய்து அவனுடைய ஞானத்திலும் அதற்கு இனிதான பரம் பொருளிலும் பிரேமையுடன் நடப்பவள் சாத்துவிக பதிவிரதை. அவளுக்கு சாத்வீ என்று பேர். அவளுக்கும் அவள் கணவனுக்கும் பிரம்மலோகபரியந்தம் சம்பந்தமிருந்து பிறகு அவ்விருவர்களும் ஒரே சமயத்தில் மோட்சானந்தத்தை யடைகிறார்கள். சர்வேசுவரனை நானுரைத்ததில் குற்றமிருக்கில் பொருத்தருளவேண்டும்.

(யமன்) வாணிபோலும் சிறந்தவளே, உன் சொற்களெல்லாம் ஸாமகானத்தினும் இனிதாக யிருக்கின்றது. உன் புருஷனுடைய உயிர் தவிர வேறு ஒரு வரத்தை நீ கேட்டால் அதை அளிக்கின்றேன்.

[சாவித்திரி] பரஞ்சுடரே.

விருத்தம்.

வாமுமென்னுயர் மாமனும் மாமியும்
கேடகன்று சிறந்துல கெங்குமே
நாடி நோக்கிட நல்விழி தந்தினி
தோடு நீ யருள்வா யுயர் துய்யனே.

(யமன்) கண்ணே, நீ இச்சித்தபடி உன் மாமனுக்கும் மாமிக்கும் குறையில்லாத விழிகளைக் கொடுத்தேன், சத்தியவானை விட்டுவிடு.

(சூலி) ஐயனே என் கணவனை விடுதலென்பது என் உயிர் விடுதலென்றே எனக்குப் பொருள்படுகின்றது. என்னு யிரை நீர் கைக்கொண்டால் என் கணவனுயிரும் உமது கைக் குவந்துவிடும், தருமமே யுருவாடீய நீர் அந்தப்படியே செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றேன்.

(யமன்) பெண்ணே தர்மம், தவம், வைராக்கியம், துற வறம், இவைகளிற் சிறந்தவைகளெவை?

(சாவித்திரி) அறியாதவளாகிய என்னை மென்மேலும் சோதிக்கின்றீரோ. தருமத்திற் சிறந்தது பிறருக்குத் தீதுசெய் யாமை. தவத்திற் சிறந்தது மெய்யுணர்த்தல். கிடைத்தது போதுமென் றுன்னுவதே சிறந்த வைராக்கியம். விதித்தன வாறு கருமங்களைப் புரிந்து பலன்களை நாடாதிருத்தலே உயர்ந்த துறவறம்.

(ஆனந்தம் அபிநயித்து).

(யமன்) கிளியே உன் வாயால் வருவதெல்லாம் வேத வசனமா யிருக்கிறது, நீ உன் கணவனுடைய உயிரைக் கேளா மல் பின்னுமோர் வரத்தைக் கேள்.

[சாவித்திரி] கருணாதியே.

வெண்பா.

பொய்யா வென் மாமன் புலியிற்கொருபதியாய்
உய்யாருயிர் கடனை ஒம்பி—மெய்யினொடு
நாளுமவனுடைய நன்னாட்டினைச் சுகமா
யாளவெனநீ யருளுவாய்.

[யமன்] கற்புநிஷேந்த கண்மணியே, நீவினவினபடி உன் மாமனாகிய துமதசேனன் அவனுடைய நாடாகிய சால்வதேசத் துக்கு மன்னனாகி மற்றெல்லா அரசர்களும் வணங்க முடிதரித் து வெகுநாளிருந்து பின்பு முக்த்தியையும்பெருவன், இனியாகி லும் சத்தியவாளை விட்டுவிடு.

[சாவி] உம்மையறிந்தவர்களை வேதம் அறிந்தவர்கள், சாதுவாகிய உமதுசங்கம் கிடைத்தவருக்கு ஏதுகுறையுண்டு. இன்னும் என்னைச்சோதியாமல் என்னுயிரை நீர் முதலிற்கைக் கொண்டு பிந்தி என்கணவனுயிரைக் கொள்ளவேண்டும்.

[யமன்] பெண்ணே, சாதுசங்கமென்பதென்ன? அது எத்தன்மையுடையது அதின் பிரயோசனமென்ன?

[சாவித்திரி] சர்வக்ஞாகிய உமக்கு நான் ஞாபகப்படுத்தவது தவிர புதிதாக அறிவிப்பது என்ன இருக்கிறது. சங்கமென்பது பற்று, சாதுசங்க மென்பது இந்திரியங்களையும் அவைகளின் விஷயங்களையும் ஒழித்தவர்களின் உரவு. அது அக்ஞானத்தின் பயனாகிய துக்கத்தைப் போக்கும் தன்மையுடையது. அந்த உரவானது ஸ்பர்ச வேதிபோல் சாதுக்களை அடுத்தவர்களும் சாதுக்களாகும்படி செய்கின்றதுமல்லாமல் பிரமரூப நியாயமாகவே அவர்களுக் கியற்கையில்லாது வாசனையினால் மட்டும் அமைந்த அறித்திய ஸ்வரூபம் விலகி அவர்களுடைய வாஸ்தவமான நிகழிய ஸ்வரூபத்தை அவர்களடையும்படி செய்கின்றது.

[யமன்] மாதாசிரோமணி மென்மேலும் உன்வசனங்கள் கருணையையும் சந்தோஷத்தையும் உண்டுபண்ணுகின்றன உன் கணவனுயிர் தவிர இன்னொருவரத்தை நீகேட்பாயாக.

[சாவித்திரி] பக்தவற்சல,

விருத்தம்.

தென்னிலத்தமரர்போற்றும் செல்வனேமிகவும்கோற்றே
என்னையின்றருளுந்தந்தைக் கினியவோர் மகவுண்டாகித்
துன்னிடம் வாய்மைவீரம் துலங்கிடவிருந்தவற்குப்
பின்னும்க்குலம்மேலாகப் பெருகிடவருள்செய்வாயே.

[யமன்] அருந்ததிக்குஞ் சிறந்தவளே, நீ விரும்பினபடியே உன்தகப்பனுக்கு அழகும், சத்தியமும், செளரியமும்,

6-வது அங்கம்.

ஆயினும், கீர்த்தியும் நிறைந்தஒருமகன் பிறந்து வாழவும் அவனுக்குப்பின்னும் நீபிறந்தகுலம் எந்நாளும் தழைக்கவும் வரம் கொடுத்தேன். இனிஎன்னுடைய வேலைக்குத்தடையன்றி சத்தியவாளை நீவிட்டுவிட்டு விலகிப்போ.

[சாவி] கிருபாசமுத்திரமே, என்கணவனை விட்டிருந்தால் உன் அருள் எனக்குக்கிடத்திருக்குமா? கணவனைக்காட்டிலும் ஒருகுலமகளுக்கு வேறுதெய்வம் உண்டோ? இப்புவனமானது அக்ஞானமென்னும் அந்தகாரம் நிறைந்தகாடு. அதில் காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம், என்னும் ஆறுதிருடர்கள் அங்குவரும் மாந்தர்களுடைய விவேகமென்னும்பொருளைப்பறித்தோடுகின்றார்கள். தினர்களைக்காப்பாற்றும் கருணைஉன்னிடத்திலிருந்தாலும் பழவினையென்னும் பிரதிபந்தகமானது இடர்வந்தபோது வருந்துவோர் உன்னைக் கூவவொட்டாமலும் கூவினாலும் உன் அருள் அவர்களுக்குக் கைகூடவொட்டாமலும்செய்கின்றது. அந்தப்பிரதிபந்தகத்தை முதலில் அகற்றுவதற்கு குருவின் கடாட்சம் வேண்டியிருக்கின்றது. மாதர்களுக்குக்கணவர்களேகுரு. ஆகையால்கணவனை ஒழித்த மாதுமணம் ஒழிந்தமலர்போலும் ஒளியொழிந்த கனகம்போலும் உயிரொழிந்த உடல்போலுமாவாள் - உன் அருள்பெபெற்ற எனக்கு அந்தக்கதியும் வருமோ?

[யமன்மனத்துள்] அட! இனிஎன்னசெய்யத்தக்கது? இம்மாதோ ஒப்பற்ற பதிவிரதையாயிருக்கிறாள். அவளுடையகற்புக்கும் சீலத்துக்கும் இந்தமுன்று உலகங்களையும் அவளுக்குக்கொடுத்தாலும் அவை போதாதவைகளாயிருக்கும். எனக்குஇடப்பட்டிருக்கும் ஆணைப்படி நான் நடக்கவேண்டியதாயிற்றே.

[பிரகாசம்] பெண்ணே நீகேட்டவரங்களையெல்லாம் அளித்தேன். சத்தியவானுடைய உயிரைவிடுவதற்கு முடியாது. எப்படியாவது என்வேலையை நான் நடத்தவேண்டியதாகையால் இதோ என்னுடைய பாசத்தைப்போட்டு உயிரை வாங்குகிறேன். [என்று பாசத்தைவிசுகிறான்.]

பதிவிரதாபாரம்மியம்.

[சாவித்திரி உடல் நடுங்கி]

[விருத்தம்]

பாச மற்றவள் யானெனிற் பான்மையாய்
மாசிலா நெனி டென்மணவாளனே
பேசும் வாய்மைய நென்கிலென்மாமனும்
வீச பாச மறுந்திட வீழ்குமே.

(மடமடவென்றும் சப்தத்தோடு காலபாசமானது அறுந்து விழுந்தது. மழை பொழிந்ததுபோல சாவித்திரியின் மேல் மலர்கள் சொரியப்பட்டன. இதுகண்டு

(யமன்) நீதியேயுருவாயிருக்கும் குயிலே, உன் ஞானமும் குணமும் அற்புதங்களாயிருக்கின்றன. உன் புண்ணியமும் அளவற்றதாயிருக்கிறது.

(சாவித்திரி) நீரோ மூவரும் ஒருவராயமைந்த மூர்த்தி

(விருத்தம்)

நீய ளித்தன வாற்பய நென்னவாம்
ஆயு மென்மண வாளனுக் கென்னிடம்
சேயி லாவிடில் வாய்திறந் தேயருள்
வாடிய னக்கொரு மைந்தனுஞ்செல்லியும்.

[திரைக்குள் பலர்கள் கூடி]

திர்க்க சுமங்கிலீபவ!

திர்க்க சுமங்கிலீபவ!!

திர்க்க சுமங்கிலீபவ!!!

[என்னும் ஒலிகளுடன் மலர் மழை பொழிந்தார்கள்]

[யமன்] பெண்ணே. பதிவிரதத்தைக் குறையில்லாது அனுஷ்டிக்கும் மாதர்களுக்குக்கிடையாதது ஒன்றுண்டோ. இதோ பார்! ஆகாயத்தில் சகல தேவர்களும் ரிஷிகளும் சேர்ந்து உன்னை ஆசீர்வதித்து உன்மேல் மலர்மழை சொரிவிட்டார்கள்.

..என் சகல குணங்களும் பொருந்திய கலைமகளென்று
 நினைக்கிறேன். உனக்கு நான் கொடுப்பது என்னிருக்கிறது.
 உன் கணவன் நிறைந்த உயிரையும் பெறுவான். நீயும் நித்திய
 சுகங்கிலியாய் உலகத்திலுள்ள மாதர்களுக்கு வழிகாட்டும் குரு
 பாயிருக்கக்கடவாய், உன் மணவாளனுக்கு உன்னிடம் ஸ்ரீ
 நரன்போல ஒரு புதல்வனும் உமையவள் போல ஒரு புதல்வியும்
 உண்டாய் நூழ்வார்கள். நீ சகல பாக்கியங்களுடன் வாழ்ந்
 திருந்து பிறகு நீயும் உன் கணவனும் சாகவதமான பதவியை
 அடைவீர்கள். பதவிரதம் மேன்மை பெற்றது, நானும் உன்
 னால் பெருமையடைந்தேன்.

(விருத்தம்)

வேத னாக்குவன் மாடுலது மோழ்புவன்
 ஸூத னாத னழித்திடும் பூவையர்
 நீதி மூவினை யஞ்செயு மாதலால்
 மாதர் கறபை நினைந்து வணங்குவாம்.

[மறைதல்]

[சாவி] [யமன் முன் நின்ற இடத்தைப்பார்த்து அஞ்சலி
 செய்து]

[தியானித்து]

அம்மணி. உன் அருளின் வலிமையால் யாவும் பெற்
 றேன்.

[கலித்துறை]

தொட்டாற் பிடித்திட்டிழுக்குமையோவினை சூழ்புலியான்
 விட்டாலுமலிதெனை விட்டிடுமோவதில் மெய்யம்மறந்து
 கெட்டாலும் நின்றிரு னாசல்வந்தே கிடப்பேனங்கடி
 பட்டாலும் யானகலேன் வெறுத்தாலப் பழியுனக்கே.

(சத்தியவான் முகத்தைப்பார்த்து)

நாயகி, உனக்கு இப்போது தலைவலி தீர்ந்துவிட்டதா?

(எழுந்திருந்து)

[சுததி] கண்ணே. ஏன் தலைவலி தீர்ந்துவிட்டது. நான் மிகுந்தகாலம் தூங்கினைனல்லவா, நான் தூங்கும்போது ஒரு கரியநிறமுடைய புருஷன் உன்னைச்சுற்றிவந்து வணங்கிச்செல்ல ஒரு கனவு கண்டேன். இதென்ன எங்கும் புதுமையான மலர்கள் சிதறிக்கிடக்கின்றன. மிகுதியான காற்று அடித்ததினாலோ அப்படிச் சிதறியிருக்கின்றன. நாம் செல்லுவோமா?

(சாவி)

(சத்தியவாணத்தழுவி)

துன்ப மாங் கடலைக்கடந் துய்தனம்
உன்பெ ருந்தவ மின்றுரு வானது
மின்பி யாமடை யாவரும் பேறிலை
அன்ப நீயமர் வாய்சிறிதிந்நனை.

(சத்தியவான் மீனத்துள்) ஏன் தலைவலி தீர்ந்ததுக்காக சாவித்திரி இவ்வளவு சந்தோஷப்படுகின்றாள்.

(பிரகாசம்) நாம்போம் வழியில் மலர் கொய்துகொள் ளுவோம். காலம் மிகுதியாய்க் கழிந்துவிட்டபடியால் இனி நாமிங்குதாமதம் செய்யக்கூடாது. என் களைப்பும் ஆறிவிட்டது நாம் புறப்படுவோம்.

(இருவரும் எழுந்து மறைதல்)

6-வது அங்கம் முற்றிற்று

~~~~~

7-வது அங்கம்.

[துமதசேனனும் அவன்மனைவியும் தோன்றல்]

[துமதசேனன்] சுசிலே, இதென்னபுதுமை. நம்மிருவருக்கும் ஒரேசமயத்திற் கண்கள் தெரிகின்றனவே. அப்படியானதற்குக்காரணம் தெரியவில்லை.

[சுசிலே] நாத, இன்றுகாலையில் நமது கண்மணியாகிய சாவித்திரி நம்மைநாக்கி நீங்கள் என்னைப்பார்க்கவும் உங்கள் புதல்வன் நிறைந்த ஆயுள்பொருத்தியிருக்கவும் நான்பெற்றால் அதுவே நான்செய்யும் பணிவிடைகளுக்குப்பலனாகுமென்று

7-வது அங்கம்.

உலாத்தாள். அப்பொழுதே எனக்குக் கண்கள் கிடைத்தன போல் நினைத்தேன். உடனே அந்தச்செவ்வியையும் நமது செவ்வியையும் பார்ப்பது அல்லவோ இந்தக்கண்கள் கிடைத்ததற்குப்பலனாகும். அவர்கள் இன்னும் வரவில்லையே. அவர்களை நோக்கும் வரையில் இந்தக்கண்களாற் பயனென்ன.

(விருத்தம்)

அகமுற முதல்வன் நாம மறைந்திடா நாவும் பண்டால்
சகுமெளி யோர்க்கு நல்காத் தனமுநல் வினைய கற்றத்
திகையுமோ ருடலும் போலச் சிந்தையிற் கினிய ராமெம்
மகமொடு மகனை நோக்கா வன்கணு லாவ துண்டோ

(துமத) சுசீலை, பகல்முழுதும் அநேகமாய்க்கழிந்துவிட்டது. குழந்தைகள் இன்னும்வரவில்லை. தினந்தோறும் பன்னிரண்டு நாழிகைக்குள் சத்தியவான்வந்து விடுவது வழக்கமல்லவா? அவர்கள் ஒருகுறைவையும் பெறுது வந்துவிட்டால் அது வேளனக்காயிரங்கண்கள்கிடைத்தனபோலாகும் அவர்களில்லாத நேரத்தில் இக்கண்களாலொருபயனும்இல்லை. நீ மிகவும்மதியிற் சிறந்தவளல்லவா? அவர்கள் இன்னும் வராததற்கு என்னகாரணத்தை யூகிக்கின்றாய்?

[சுசீலை] நாத, நேற்று இரவில் யான் கண்ட கனவுகள் நற்பலன்களையே பயக்கும் அல்லாது நமக்கு யாதொரு துன்பத்தையும் கொடாது. ஒருபெரிய கருநாகமானது நமதுசத்தியவானுடைய கழுத்தில்சுற்றிக்கொண்டிருக்க அதைச்சாலித்திரிகோபித்துப்பார்த்தவுடன் அது எரிந்து சாம்பலாகி உதிர்ந்துவிடவும் சாழிளவர்ணமுடைய ஒருமாதா அங்குவந்து சுற்பகமலராலமைந்த இரண்டு மாலைகளை அவர்களுக்குக் கொடுக்கவும் அந்த மாலைகளை அவர்கள் ஒருவர் கையால் மற்றொருவருக்கிட்டு இருவரும் அணிந்துவிளங்கவும் கனவு கண்டேன். இதனால் சகலமங்களங்களும் அவர்களை அடையுமென்பதற் சந்தேகமில்லை.

மேலும்

(விருத்தம்)

நாயகா வந்தச்செல்வி நம்மனை புகுந்த நாள்தொட்
டாயுநற் தவமே லாகி யன்பொடு பெரியோர் நட்பும்
தூயநம் மனத்தின் மேலாஞ் சுகமுமே யடைந்தோ மந்தச்
சேயவள் கற்பால் நம்மைத் தீமையொன் றனுகி டாதே.

[சத்தியவானும் சாவித்திரியும் தோன்றல்]

[சத்தியவான்] கண்ணே. இதென்ன ஆச்சரியம். கண்ணில்லாதவர்களாய் எந்நாளும் மனைக்குளையிருந்த என்னுடைய அன்னையும் பிதாவும் கண்களுடன் வெளியில்வந்து எல்லாப்பொருள்களையும் பார்க்கின்றார்களே.

[சாவித்திரி] இதெல்லாம் உன்னுடைய தவத்தின்பலன். இன்று நாம் இன்னும் எத்தனை ஆச்சரியங்களையோ பார்க்கப் போகின்றோம்.

[இருவரும் துமதசேனையும் சுசீலையையும்
வணங்குகிறார்கள்]

[அவ்விருவரும் சத்தியவானையும் சாவித்திரியையும்
மாறி மாறித்தழுவி]

[துமதசேனன்] என் பிராணனைப்போன்ற குழந்தைகளே, இந்நாள்வரை உங்களைப்பார்க்க எங்களுக்குப் பாக்கியமில்லை.

(சத்தியவானைத்தொட்டு)

ஐய, உன்னெழிலும் [சாவித்திரியைத்தொட்டு]

புகழம்மணி

செய்யபூமகனொக்கும்

உன்றேகமும்

(இருவரையும் பார்த்து)

நையும்மெம்மினையால்

முனம்கண்டிலம்

மையில்வேலனும்

வள்ளியும்போல்ரே

7-வது அங்கம்.

[சுசீலை] (குழந்தைகளை மறுபடியும் தழுவி)

என் கண்மணிகளே, ஏன் இவ்வளவு தாமதம். பாதை தவறி நடந்தீர்களோ. ஒருகால் சாவித்திரி நடக்கமுடியாமல் மார்க்கத்தில் இருவரும் இருந்துகளைப்பாறினீர்களோ?

(ஔவகன்றோன்றல்)

(கேவ) சாலவதேசத்து மந்திரியாகிய சுமதிவருகின்றான்.

(சுத்தியவான்] மந்திரிக்கு இங்கென்னவேலை? சாவித்திரி, நடக்கப்போகிறதாக நீ சொன்ன ஆசசரியங்களில் இது ஒன்று போலிருக்கின்றதே. உன் அறிவு மிகவும் அற்புதமாயிருக்கின்றது.

[சுமதி தோன்றல்]

துமதசேனனை நோக்கி.

(சுமதி) பெய்யுடையாத கோமானே, இன்று உமது திருமுகத்தைப் பார்த்தபின்புதான் என்கலியானது விலகிற்று.

(சுசீலையை நோக்கி.)

அம்மணி, இது நீர் வசிக்கும் காடாகையால் மாதமும்மா ரியினால் சகல உயிர்களும் மரங்களும் செழிப்பாய் வளர்கின்றன.

(இருவரையும் வணங்குகிறாள்.)

(துமதசே) சுமதி, உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும். இந்நாள்வரை எவ்விடத்தி லிருந்தாய்?.

(சுமதி) நானிதுவரையில் விர்திய பர்வதத்திலிருக்கும் ஒரு காட்டில் மறைந்துகொண்டிருந்தேன். நமது நாட்டினர் சிலர் அங்குவந்து நமது நாட்டைக் கவர்த்திருந்த சைந்தவ மன்னன் ஒரு புலியாற் கொல்லப்பட்டு இறந்துவிட்டதாகவும், அவர் மந்திரிமார்களும் மற்றவர்களும் சிந்து நாட்டுக்குப் போய்விட்டதாகவும் தேவரீரை நமது நகரத்துக்கு அழைத்து

பதிவிரதாபாரம்மியம்.

வந்து முடிசூட்டிவைக்க வேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள். அவர்களெல்லாரும் பிந்தி வருகின்றார்கள். அவ்விதமே தேவரீர் வந்து முடிதரித்து எல்லா உயிர்களையும் பாதுகாக்கவேண்டும்.

(நாரதர் தோன்றல்.)

(நாரதர் விருத்தம்.)

தென்புலக் தவர்கள் மூவர் தேவர்கள் அதிதி ஓக்கல் அன்பொடு தானிவ்வாரும் ஐவகைப் பூசை மின்னார் தன்புகழ் வினையா லோங்கித் தரித்திடு மென்கில் வேதம் பின்பவர் மகிமை யல்லால் பேசுமோ வெதையும் மேலாய்.

(அவரை அனைவரும் வணங்குகிறார்கள்.)

(சாவித்திரி நாரதரை வணங்கி.)

ஐயனே, உம் அருளால் எல்லா நன்மைகளையும் பெற்றேன். நான் என்றும் உம் திருவடியை மறவாதிருக்கும் படி அருள் செய்பவேண்டும்.

(நாரதர் சாவித்திரியைக் கட்டித்தழுவி.)

கண்மணியே, மங்களங்களெல்லாம் உனனை யடைந்தே சிறப்புற்றன. பதிவிரதம் என்னும் தர்மமும் இன்று உன்னா பெருமைபெற்றது.

[துமதசேனனை நோக்கி,]

அரசனே, உனக்கு ம்ருமகளாக வந்திருக்கும் சாவித்திரி அந்தக் கலைமகளென்றே நினைக்கவேண்டியது. இன்று காட்டில் உன் மகனுடைய உயிர்கொள்ளவந்த யமனும் அவருடைய கற்புக்கு அஞ்சி உன் மகனுக்கு நிறைந்த ஆயுளும் கொடுத்து உனக்கும் உன் மனைவிக்கும் கண்களை அளித்து உனக்கு நாட்டினையும் உன் மகனுக்குப் புதல்வனையும் அளித்துச் சென்றான். இக்கண்மணியால் நீ இகத்திலும் புரடிலாகத்திலும் ஒப்பில்லாத சுகத்தைக் கைக்கொண்டாய்.

(சுசீலை) [சாவித்திரியை மடிமேற்றுகி]

என் கண்ணே, நடந்ததை உன் திருவாயால் உரைசெய்
வாயாக.

[சாவித்திரி] அம்மணி. நான் ஒன்றுமறியேன் இந்த
நாரதமகாமுனிவருடைய வரத்தினாலும் தங்களுடைய கிருபா
கடாட்சத்தினாலும் இன்று சகலவிதமான பாக்கியங்களையும்
பெற்றேன்.

[விருத்தம்]

அங்குதும்பிழியுன தன்பணிற்
றங்கு நல்லுயிரும் புறத்தாட்சியும்
மங்கிடா மகவும் நடுவன்றர,

[நாரதநாகக்காட்டி]

இங்கிருந்திடு தூயரியற்றினார்.

[சத்திய] என்னுயிர்க்குயிரே நீ மூன்றுநாள் உபவச
மிருந்ததும் இன்று என்னுடன் நீ காட்டுக்கு வந்ததும் வரும்
போது சகுனத்தைப்பார்த்து மனஉறுதிகொண்டதும் அடிக்க
கொருதரம் என்னைத் தழுவி வருத்தத்தோடு கண்ணீர்
விட்டதும் இப்போது இன்ன காரணத்தினாலென்று புலப்படு
கின்றது. அட மரத்தின்மேல் நான் பார்த்த மூவர்கள் யம
தூதர்களா? என் கனவில் உன்னை வணங்கிச்சென்றவன் யம
தேவனு! என்ன ஆச்சரியம்.

[துமதசேனன்] என் குலத்தின் விளக்கே!

(விருத்தம்)

(சத்தியவாணக்காட்டி)

கண்கொடுத்தனை இவ்வுயிரீன்றனை
மண்கொடுத்தனை யுன்னுயர்பண்பினால்
விண்கொடுத்தனையென்றுமுன்றன்னையெம்
ஒண்குலத்துயர் தெய்வமென்றுன்னுவாம்.

[சுசீலை] [சாவித்திரியைத்தழுவி] பதிவிரதா ரத்தினமே!

[விருத்தம்]

கற்ற மாதவர்கட்கு முயர்ந்துமேல்
உற்ற கற்புநிறைந்துயரென்மகற்
கற்ற நல்லுயி ரீன்ற அணங்குணைப்
பெற்ற வார்க்கு லோம்பெரு வந்தனம்.

[நாரதர்] துமதேசன. காட்டில நடந்த வித்தைகளை
யெல்லாம் சாவித்திரி உனக்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்லுவள். நீ
உன் நாட்டுக்குச்சென்று முடிதரித்து அரசாட்சிசெய்து நீந்
கள் அனைவரும் சுகமாயிருப்பீராக.

சாவித்திரி! எல்லா பாக்கியங்களையும் அடைந்த உனக்கு
நான் என்னவரம் அளிக்கவேண்டும்.

[சாவித்திரி] கருணைக்கடலே.

(விருத்தம்)

பற்றி என்கதை பாடுவர் கேட்பவர்
உற்ற நன்மக லோடுயர் செல்வமும்
கற்ற கல்வியும் மெய்யறமும் கடை
பெற்று வாழ்ந்திடு வாரொன்ப பேசுவீர்.

[நாரதர்] அப்படி வாழ்வார்கள்.

(அனைவரும் மறைதல்)

இ து ப ர த வா க் கி ய ம் .

சபையார்களே ! பதிவிரதத்தின் மகிமையை நன்றாய்ப்
பார்த்தோம். பின்பு துமதேசனன் முடிதரித்தரசாண்டு சுசீலை
புடன் திவ்வியலோகஞ்சென்றான். அசுவபதிராஜனுக்கு அழகு
பொருந்திய புதல்வன் பிறந்து அவன் குலத்தை மேலாகச்
சிறப்பித்தான். சத்தியவானுக்கும் சாவித்திரிக்கும் தர்ம
பிருத் என்னும் குமாரனும் புலோமஜை என்னும் புதல்வியும்
பிறந்து அக்குலமும் எந்நாளும் வாழ்ந்தது. சாவித்திரியும்
சத்தியவானும் வெகுநாள் உலகிலிருந்து வாழ்ந்து கடைசியில்
நட்பற்ற பதவியை அடைந்தார்கள்.

பார்த்தீர்கள் ! பதிவிரதத்துக்கு யமனும் பயந்து வணங்கினன். பதிவிரதத்துக்கு மேலான விரதம் ஒன்றுமில்லை. பதிவிரதத்தை அறுஷ்டிக்கத் தெரியாத மாதர்கள்தான் மற்ற விரதங்களைநாடி அலைகிறார்கள்.

ஆதலாற்றான்,

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றெழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை” என்றும்

“பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னுந்
திண்மை புண்டாகப் பெறின்” என்றும்

நீதிவசனங்கள் பிறந்தன.

ம ன் க ள ம் .

பதிவிரதா பரம்மியம்

முற்றிற்று.

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
1	*த	பதிவிரத	பதிவிரதா
2	க	அல்லவே	அல்லன்
3	த	பதிவிரத	பதிவிரதா
7		அப்படியல்ல	அப்படியன்று
25		மனத்துக்	மனத்துக்
15		கலமல்ல	கலமன்று
16		அநுகரிக்கும்	அநுகரிக்கும்
17		பானமல்ல	பானமன்று
த		பதிவிரத	பதிவிரதா
2		ஏன்னும்	ஏன்னும்
19		உத்திரவு	உத்தரவு
த		பதிவிரத	பதிவிரதா
8		மனதினிக்	மனத்தினிக்
17		பயன்ற	பயந்த
3		பாத்து	பாத்து
11		கொளிந்தனன்	கொளித்தனன்
26		வசஞ்செய்ய	வாசஞ்செய்ய
1		குழல்பெண்	குழற்பெண்
1		வந்தால்	வந்தால்
10		செய்வதற்கு	செய்வதற்கு
9		வைதீகமவேடம்	வைதிகவேடம்
6		யாவரையும்	மாவரையும்
18		துயர்வான்	தொடர்வான்
19		ஐயப்போ	ஐயையோ
21		திலையோயெப்	திலையோடெப்
14		துயர்ந்து	தொடர்ந்து
3		சொல்படி	சொற்படி
19		வியசனம்	விசனம்
21		பொருதும்	பொருந்தும்
16		இருவர்களும்	இருவரும்
21		உத்திரவு	உத்தரவு
9		கோத்தி	கோத்தி
24		தானினைப்பாளா	தானினையான்பார்
6		பொருமை	பொறுமை
15		முன்பரல்	முன்பால்
7		இன்னம்	இன்னும்
11		பொருளினந்தோர்	பொருளினந்தோர்
14		சந்திரமதி	சந்திரபதி
28		சமுத்திரமும்	சமுத்திரமும்
24		சந்தனமும்	சந்தனமும்
27		பொரிபோல்	பொறிபோல்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	கிருத்தம்.
468		யையராதன்று	கையராதன்று
482		யீதுணை	யீதுணை
„ 12		யெறிசின்றதா	யெறிசின்றதா
„ 16		லரன் தலை	லரன் தலை
„ 21		அவ்விருவர்களும்	அவ்விருவரும்
49 „		மறையுஞ்	மறையுஞ்
„ 26		பதறுகின்றது	பதறுகின்றது
503		உத்திரவு	உத்திரவு
„ 5		உத்திரவு	உத்திரவு
„ 20		ஹமொடு	ஹமொடு
519		பொருமை	பொறுமை
„ 17		யெனவாமவர்கண்	நிகர்வாரவர்கண்
„ 18		நட்பதுவொன்றில்லாவிடில்	நட்பிலையென்கிறிசிறிதென்னும்
521		மாதர்	மாந்தர்
„ 4		எனக்குத்	எனக்குத்
„ 16		ஒரு	ஒரு
535		க்களிறேய்	ப்பிடியேய்
„ 9		எனக்கென்ன	எனக்கென்ன
548		மெள்ள	விள்ளும்
„ „		செய்யம்	செய்யும்
„ „		மின்னாள்	மின்னாள்
„ 21		அன்றமை	அன்றமையும்
„ 24		காயின்னம்	காயின்னும்
„ 28		மன்றவி	மன்றவி
5514		கொடியின்	கொடியின்
„ 20		மீதில்லாத	மீதில்லாத
5615		சென்று	சென்று
„ 18		கண்ணுல்பார்	கண்ணுற்பார்
„ 20		கணங்களை	கண்களை
„ 23		என்றந்தையே	என்றந்தையே
„ 24		யெங்கு	எங்கு
„ 25		விகக்குணம்	விக்ஞுணம்
5716		பாவன்	பாவர்
„ „		சௌவத்தை	கௌரவத்தை
6014		யாகவிருக்கில்	யாகவிருக்கில்
„ 15		நியாயஅன்று	நியாயமன்று
6422		தோற்றுகின்றது	தோற்றுகின்றன
655		மீனோர்	மீனோர்
„ „		மாயந்தே	மாயந்தோ
„ 7		மனதுவக்கும்	மனமுலக்கும்
6619		எனங்களு	என்களு
6821		பிரர்களை	பிறர்களை

69 25 கோயித்திருந்தபோது
71 1 அவனிடத்திலிருந்து
10 சொல்லுவதரிது
13 ஆச்சரியமில்லை
17 பொறுமை
72 7 உறுதி
11 அவருரைத்த
21 நேயனோடினான்
23 நினைக்க நினைக்க
24 பதறுகின்றதே
73 22 ஏல்லாம்
79 25 வினைக்கும்
26 கூறுமோர்
81 5 போதிக்க
16 அந்து
82 4 பிரட்டனாக
6 பிரட்டு
14 தோர்
19 புரண்டு
20 ஒருகால்
82 8 பிரட்டி
84 11 நிறைந்த
17 மனத்தருமாய்ந்திட
85 7 தண்டனை
86 11 பொறுத்தருள
21 தாயனே
22 சாலவதேச
23 பெறுவன்
88 10 உறுவு
12 உறுவு
16 நித்திய
20 மந்தெருகு
89 3 தடையன்றி
94 26 போவரே
95 20 வணங்குகிறான்
99 12 பாரம்பரியம்

தாழ்வு
கோயித்திருந்தபோது
அவனிடத்திலிருந்து
சொல்லுவதரிது
ஆச்சரியமன்று
பொறுமை
உறுதி
அவருரைத்த
நேயனோடினான்
நினைக்க நினைக்க
பதறுகின்றதே
ஏல்லாம்
வினைக்கு
கூறுமோர்
பேதிக்க
பூச்சி
புரட்டனாக
புரட்டு
தோர்
புரண்டு
ஒருகால்
புரட்டி
நிறைந்த
வந்தேயுந்தாம்பெரு
தண்டனை
பொறுத்தருள
தாயனே
சாலவதேச
பெறுவன்
உறுவு
உறுவு
நித்திய
மந்தெருகு
தடையின்றி
போவரே
வணங்குகிறான்
பாரம்பரியம்

தியானக் கிரம விஷயம்

இருகிலிஷ்டாஷையிலிருந்து
பென்ஷன் தாசில்தார் K. V. இராமசந்திர ஐயரால்
தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது

[பூர்ணசந்திரோதயமாபிக கிளர்க்கு
B. S. ராமசுப்பையரால் பரிசோதிக்கப்பட்டது]

மதுரை பிராமசுந்தான மந்திரத்தில் வலைத்த வரங்கலாம்.
இதன் விலை அனா 4.

இது

மதுரை விக்டோரியா அச்சியந்திர சாலையில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது

1916

பூர்ணசந்திரே

இது பிரதி ஆகஸ்டு மாதமும் 30-ம்வ ருந் மதுரையில் ப்
சுரமாவிலும் தமிழ்ப்பத்திரிகை. நமதேசத்தில் வடமொழி, தெ
மொழிகளில் மஹான்னாஸ் உபதேசிக்கப் பெற்றுள்ள உண்
களும், பிரம்மஞானசபையாரால் வெளிவந்துள்ள புத்தகங்களைத்
ள்ள உண்மைகளும் ஜனசமூகத்திற்குரிய பொதுவான தர்மங்களு
நீதி முறைகளும், சீர்திருத்தமுறைகளும் தக்க வித்துவான்களை
கொண்டு வியாஸங்கள் ரூபமாய் இப்பத்திரிகையில் வெளியிடப்
பட்டு வருகின்றன. பொதுவாய் ஜனங்களுக்கு ஞான பரஸ்
அபிவிருத்தியாக வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் இப்பத்திரிகை
ஏற்பட்டதேயன்றி பணலாபம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்ற கருத்து
டனன்று. பத்திராதிபரும் வியாஸம் எழுதுகின்றவர்களும் பண
விரும்பமின்றி இனாமாக வேலை செய்கின்றார்கள்.

50 ரூபாய்க்குக் குறையாமல் நன்கொடை கொடுக்கிறவர்கட்
குத் தகவல் ஆயுள் காலமுழுமையும் பத்திரிகை பிரசுரமாகும் கால
த்தில் மாசம் ஒரு பிரதி மறுபடி சந்தாப்பொறுப்பின்றி அனுப்பப்
படும் வருஷசந்தா ரூபா 2 தான். பத்திரிகை வேண்டுமோர்
அடிபிறகண்டவரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளலாம். மாணேஜர் பூர்
ணசந்திரோதயம் பிரஹ்மஞானசபை, மதுரை.

பிரம்மஞான ஸபை.

இது 1875இல் சுவம்பர் மீ 17வ ரியூபாக்கு நகரில் டுண்
டாகி 1905இல் எப்பிரல் மீ 3வ மதராஸில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.
இதின் நோக்கங்கள்.

1. ஜாதி, மதம், பாத், வர்ணம் இவ்வெற்றுக் களின்றி, மறு
வ்ய வர்க்கத்தினரின் ஸர்வதர ஸதேஹாதர பாவத்தை அதிகரிக்க,
அஸ்திவாரமாக உமைவது.

2. ஸமதர்சன் புத்தியுடன் இசுர முகங்களையும் தத்துவ
சாஸ்த்ரங்களையும் பிரகிருதி சாஸ்த்ரங்களையும் ஆராய்வது.

4. இதுவரை மறுவ்யனுடைய நேரான அறிவுக்கு எட்டாத
பல பிரபஞ்சநியதிகளை வியத்தமாயுள்ளதுத் தருச் சாதகமாக, மறு
வ்யனிபத்தில் குப்தமாயுள்ள சத்திகளை விவரிக்கச் செய்வது.

மகமானது எத்தனை கடவை அலைந்தலைந்து வெளிபே செல்கின்றதோ, அத்தனை தடவைகளும், மகத்தைக்கடிக் காளம் போட்டு இழுத்து, ஆத்மாவின் வசப்படுத்தவேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். அக்கடிக் காளங்கள் தான், இப்புத்தகத்திலுள்ள நற்சொற்களை என்ற்றிக்.

இது அடையாற்றி கிபஸாரிகல் பப்ளிஷிங் ஹவுஸ் மாணேஜரவர்களுடைய அனுமதிப்பெற்ற தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இம்மொழிபெயர்ப்பில் டென்ஷன் சப் அவலிஸ்டண்டு இன்ஸ்பெக்டர் மகா-நா-நா-ஸ்ரீ T. S. செஷ்மீநாராயண ஐயர் அவர்களால் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கும் “சத்தகுடபாதங்களில்” என்ற புஸ்தகத்தை நான் உபயோகப்படுத்தியிருக்கிறேன். அதற்காக அவர்களுக்கு, இப்புஸ்தகத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தலுக்கு அநுமதி கொடுத்த மேற்கூறிய பிரஹ்மஞான புஸ்தகசாலை மாணேஜர் அவர்களுக்கும், என்னுடைய மொழி பெயர்ப்பைப் பரிசோதனை செய்து அச்சுக்குக் கொடுத்த அச்சுபிரதியையும் கயவாரப்பரிசோதித்து வந்த பூணசந்திரோதபமாபீச கிளாக்கு மகா-நா-நா-ஸ்ரீ B. S. ராமசுப்பையர் அவர்களுக்கும், ஷே பத்தரிகை யில் முதலில் பிரசுரம் செய்யப்பட்டதாக அனுமதி கொடுத்து என்னை இப்படிப்பட்ட விலையில் தையப்படுத்தின அகன பத்திராதிபரான மகா-நா-நா-ஸ்ரீ அ. ரங்கஸ்வாமி ஐயர் அவர்களுக்கும் நான் நன்றியுள்ளவனாக விருக்கிறேன்.

இதில் ஏதாவது அர்த்தப் பிழை, சொல் பிழையிருந்தால் அதைப்பற்றி தபவுசெய்து தெரிவித்தால் அடுத்த பதிப்பில் அப்பிழைகளுக்கிடமின்றி யிருப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யத் தயாராயிருக்கிறேன். நான் மொழிபெயர்ப்பதற்கு யத்தனித்ததில் இது முதலாவது யத்தனை மாகையால் எப்படிப்பட்ட பிழைகளையும் பொறுத்தருளும் படியாக, இப்புஸ்தகத்தை வாங்குபவர்களை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

கே. எஸ். ராமசந்திர ஐயர்.

தியானக்கிரம விவரம்.

ஜனவரி மாசம்.

மாசாந்திர அப்யாஸம்:-ஸ்வ வல்லமைபுள்ள ஈசுவரன் உன்னிடமிருக்கிறார். அதனால், நீ தீவ்ரமாய் மட்டும் இச்சிப்பாயானால் உன்னைச் செய்யமுடியாதது ஒன்றுமில்லை.

வார அப்யாஸம்.

1-வது வாரம்:—ஈசுவரனுடைய அன்பின் பிரவாஹம் மனிதர்களை அடைதலுக்கு, நீ ஒரு வாய்க்காலாக அமையவேண்டி, ஈசுவரனுடன் ஐக்கியமாக இச்சி.

2-வது வாரம்:—உன் சரீரம் எதையாவது அடைய விரும்பினால், நீ அதை யதார்த்தமாக விரும்புகிறாயா என்பதைக் கவனித்துப் பார். ஏனென்றால் நீ ஈசுவராம்சமான படியால், ஈசுவரன் எதைச் சிந்திக்கிறாரோ, அதைத்தான் நீயும் சிந்திப்பாய்.

3-வது வாரம்:—நாம் விகாஸ முறைக்கு அநுகூலமாக விருக்கலாம். அல்லது தடங்கலாகவிருக்கலாம். ஈசுவர ஆக்கைக்குட் பட்டி நடக்கப் பாத்ரவானாகலாம். அல்லது அவரை யெதிர்க்கலாம்.

4-வது வாரம்:—ஈசுவர சைதன்யம் உன்னிடமிருப்பதுபோல், உன் அபலர்களாகிய சஹோதார்களிடமுமிருக்கிறது. அவர்களிடமுள்ள அந்த ஈசுவர சைதன்யத்தை மலாச்செய்வதன் மூலமாகவே, அவர்களுக்குத் குதவிசெய்து, அவர்களின் நிலைமையை உயர்த்த முயலுவாய்.

5-வது வாரம்:—ஸத், சித், ஆநந்தம் என்பவை ஸர்வேசுவரனின் மூன்று அம்சங்கள். ஈசுவரனுக்குத் தொண்டுபுரிய வேண்டுமென்று இச்சிப்பவர்கள், மேற்கூறிய அம்சங்களை யடைதற் கேதுவான கர்மம், பக்தி, ஞானம் என்ற மும்மார்க்கங்களையும் இவ்வுலகில் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்.

தியானக்கிரம விஷயம்.

திறவுகிற அப்யாஸம்.

(1) ஈசுவரனுடைய அன்பின் பிரவாகும் மனிதர்களை யுடைய துன்பு நீ ஒரு வாய்க்காலாக அமையவேண்டி, ஈசுவரனுடன் இய்யமாக இச்சி.

(2) ஈசுவரன் அன்பே யாதலால், நீ ஈசுவரனுடன் இய்யமாக வேண்டுவதற்கு, நீ தன்னயம் அற்றவனாகவும் அன்பு நிறைந்தவனாகவும் இருத்தல் அவசியம்.

(3) ஈசுவரனுடன் இய்யமாக இச்சித்தல் தான் ஸாதாரண மாய் அன்பென்று சொல்லப்படுகிறது. அன்பென்பது இச்சை யென்று மட்டும் சொல்லுதல் அவ்வளவு பொருந்தாது. ஆனால் அதைத் திடசங்கற்பம் (உறுதியான தீர்மானம்) என்றே சொல்லலாம்.

(4) அன்பு என்பது ஈசுவரனுடன் எப்போதும் ஒருமையுணர்வைக் கொள்வதன் மூலமாய், அதாவது அந்நியபாவத்தைக் கொள்வதன் மூலமாய், ஈசுவர ஸங்கல்பத்தின்படியே நாமும் திடசங்கற்பம் கொள்ளுதலாகும். அவரிடத்துள்ள பேரன்பினால், அவர் செய்வதைப் போலவே நீயும் செய்வாய், அவரைப்போலவே நீயும் நடப்பாய்.

(5) மேன்மார்க்கத்திலுள்ள ஒருவன் ஈசுவரன் கையிலுள்ள பேனாவாகிறான். அவன் மூலமாகவே ஈசுவரனுடைய எண்ணம் வெளிப்படுகிறது.

(6) அன்பு மேலிட்டு மேன்மார்க்கத்தில் ஒழுகுகிறவனை, ஈசுவரனின் அன்பாகிய ஒளியை உலகத்தில் எப்போதும் தன் கிரணங்களால் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் அக்நிஜ்வாலைக்கு உவமித்தல் பொருந்தும்.

(7) “ஸவ-ஸு வஹி-ஸு வஹி” என்ற பிரகாரம் “எல்லாம் ஒன்றே” யாகையால், அவ் வொன்றாகிய ஈசுவரனின் ஸங்கல்பம் தான், ஒருவரைப்போலவே எல்லோருக்கும் நிஜமான இன்பத்தை விளைக்கக்கூடும். ஆகையால் ஈசுவர சங்கற்பத்தையே அனைவரும் நாடக்கடவர்.

(8) உன் சரீரம் எதையாவது அடைய விரும்பினால், நீ அதையுதார்த்தமாக விரும்புகிறாயா என்பதைக் கவனித்துப்பார். ஏனென்றால் நீ ஈசுவரம்சமான படியால், ஈசுவரன் எதைச் சிந்திக்கிறாரோ, அதைத்தான் நீயும் சிந்திப்பாய்.

ஜனவரி மாசம்.

(9) மனிதர்கள் நித்ய, அநித்ய வஸ்துக்களின் விவேகம் அடைபுய்மீவரை, ஈசுவரன் பகஷ்முள்ள அணியைச் சேர்ந்தவர்களாகார்.

(10) உன்னுடைய நிஜ ஸ்வரூபம், ஈசுவரனாகிய மஹா தேஜஸ்ஸினின்று வெளித்தோன்றிய ஒருபொறி என்னலாம். அதாவது நீ ஈசுவரனுடைய அம்சம்.

(11) ஸர்வ பராக்ரமசாலியான ஈசன் உனக்குள்ளேயே இருக்கிறார்.

(12) அதனால், உன்இஷ்டம் தீவ்ரமாகமட்டும் இருக்கும் பகஷ்த்தில், உன்னால் செய்து முடிக்கக்கூடாத கார்யம் ஒன்றுமேயில்லை.

(13) “நான் ஒரு மனிதனையாயினும், மறுஷ்ய ரூபமாயுள்ள ஈசுவரனே யாகையால், இக்காரியம் என்னால்செய்யக்கூடும், இதைக் கட்டாயம் செய்தே தீர்ப்பேன்,” என்று உனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொள், அதாவது உறுதிக்கொள்ளு.

(14) விவேக மில்லாதவனே தன்னைப் பெரியவனாக நினைத்துக் கொள்ளுகிறான். “நான் இதைச் செய்தேன். அப்பெருங் காரியத்தைச் செய்தேன்.” என்று எண்ணிக்கொள்ளுகிறான். ஞானவானே, அதாவது விவேகமுள்ளவனே, ஈசுவரன் ஒருவரே பெரியவரென்றும், நற்காரியங்களைத்தும் அவராலேயே நடைபெறுகின்றன வென்றும் அறிவான்.

(15) நாம் விகாஸமுறைக்கு அதுகூலமாக விருக்கலாம் அல்லது தடங்கலாக விருக்கலாம். ஈசுவர ஆக்கஞ்சைய நிறைவேற்றலாம் அல்லது அவரை யெதிர்க்கலாம்.

(16) “நாம் எவ்விதம் நடந்துகொள்வது ஈசுவர ஸம்மதம்?” என்னும் அறிவே, ஸம்மார்க்க முறையை நாடுபவர் கவனிக்கவேண்டிய முதன்மையான விஷயம்.

(17) ஈசுவரன் விகாஸமுறை என்ற நியதிக் கிரமத்தின்படி நம்மை ஆளுகிறார். ஒருதடவை மனிதன் விகாஸமுறையின் விதியை நிதர்சனமாகத்தெரிந்துகொண்டால், அதை நிறைவேற்றுவதற்காகத் தன்னு லானமட்டும் உழைப்பான். அவ்வழியை விட்டும் வில

கான். எனெனில் அவ்வழியானது அத்தகைய மஹிமை பொருந்தியது.

(18) மனிதன் எத்தருணம் நேரான ஞானோதயம் பெட்கிறானோ, அப்போது ஈசுவரனின் பக்கமே இருந்துகொண்டு, நல்ல காரியங்களைச் செய்தும், தீயகாரியங்களை விலக்கியும், விகாஸமுறைக்கு அதுகூலமாகவும், சுயநலத்துக் கல்லாமலும் உழைக்க ஆரம்பிப்பான்.

(19) ஒருவன் அவ்விதம் ஈசுவரன் பக்ஷமாக நடப்பானாகில், அவன் வெள்ளியம்பலத்தைச் சேர்ந்தவனாகிறான். அவன் ஹிந்து, பௌத்தன், கிறிஸ்தவன், அல்லது மஹம்மதியன் என்பவைகளில் எப்பெயர் பூண்டவனாயிருந்தாலும் என்ன?

(20) ஈசுவரன் பக்ஷமுள்ளவர்கள், அவர்கள் இவ்வுலகில் இருப்பது எந்த பரமார்த்த விஷயத்திற்காக என்றும், அந்நிலைமையில் அவர்களுடைய கடமை என்னவென்றும் அறிந்துகொண்டு, அக்கடமையைச் சரிவர நிறைவேற்றவும் முயன்று வருகிறார்கள்.

(21) உனக்குள்ளிருக்கும் ஈசுவரனை, நீ ஆழ்ந்து உன்னோக்கிச் சென்று பார்த்து, ஈசுவரன் வாக்கைக் கேட்கவேண்டும். அதுதான் நீஜமாகவே உன் வாக்கு.

(22) உன் ஸஹோதரனிடத்து குப்தமாயிருக்கும் ஈசுவராம்சத்தைப் பிரகாசப்படுத்தும் வழியைத் தெரிந்துகொள். அவனையே அவ்விசுவராம்சத்தை எப்படி நன்குணர்ச் செய்யலாம் என்பதையும், தீர்க்காலோசனைசெய்து தெரிந்துகொள். இவ்விதம், உன் ஸஹோதரனைத் தவறான வழியினின்று தப்புவிக்கலாம்.

(23) ஈசுவரசைதன்யம் உன்னிடமிருப்பதுபோல், உன் அயலார்களாகிய ஸஹோதரர்களிடமுமிருக்கிறது. அவர்களிடமுள்ள அந்த ஈசுவர சைதன்யத்தை மலர்ச்செய்வதன் மூலமாகவே அவர்களுக் குதவிசெய்து, அவர்களின் நிலைமையை உயர்த்த முயலுவாய்.

(24) மேல் பார்வையில் எவ்வளவு தீயதாகக் காணப்படினும், ஒவ்வொரு ஜீவராசியிலும், வஸ்துவிலும், ஈசுவர னிருத்தலைத் தெரிந்துகொள்ளக் கற்றுக்கொள்.

(25) முக்கியமாக அன்புக்கு விரோதமாக நடைபெறும் தீய காரியங்கள் மூன்று:—(1) வம்புபேசுதல். (2) துன்பம் செய்தல். (3) மித்யாசாரம். ஈசுவரனிடம் பேரன்பு நிறைந்த ஒருவன், தன்னை இவைகள் அணுகவொட்டாமல், இடையறாது பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

(26) வேட்டை விளையாட்டு என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு ஈசுவர ஸ்ருஷ்டியாகிய ஜீவஜந்துக்களைக் கொல்லுபவர்களின் கதியும் குரூரக் கொலை செய்பவர்களுடைய கதியும் ஒன்றே.

(27) எங்கும் நிறைந்துள்ள ஈசன்மேல் அன்புள்ளவனாய், சமயம் வாய்க்கும் போதெல்லாம், ஜீவகாருண்யத்தின் சிலாக்யத்தையும், ஜீவஹிம்ஸையின் இழிவையும் தையமாய் எடுத்துரைக்க வேண்டும்.

(28) கொடிய மித்யாசாரத்திற்குட் பட்டு, அன்பின் வடிவமான ஈசுவரன் பெயரை வைத்தே அநேக பாதகங்களைப் பலர் அறியாமையாற் செய்கிறார்கள். ஆகையால் நீ மிகவும் ஜாக்ரதையாயிரு. அதின் அற்ப சின்னங்கள் கூட உன்னிடத்தில் இருக்கவேண்டாம்.

(29) ஸத், சித், ஆனந்தம் என்பவை ஸர்வேசுவரனின் மூன்று அம்சங்கள்.

(30) ஈசுவரனுக்குத் தொண்டுபுரிய வேண்டு மென்று நீ இச் சிப்பாயானால், மேற்கூறிய அம்சங்களை அடைதற்கேதுவான கர்மம் பக்தி, ஞானம் என்ற மும்மார்க்கங்களையும் இவ்வுலகில் கடைப் பிடித்தல் வேண்டும்.

(31) அன்பே ஈசுவரன் என்ற பிரகாரம், ஞானத்தின் உருவே ஈசுவரன் என்பதும் உண்மையே. ஆகையால் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு நீ ஞானவானாகிறாயோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு ஈசுவர ஸாந்தியம் உன்னிடத்தில் விளங்கும்.

பிப்ரவரி மாசம்.

மாஸாந்தர அப்யாஸம்:—குருநாதனுடைய பரிசுத்த ஸந்திதியில், குருநாதனைப் போலாக வேண்டு மென்ற இச்சை தவிர, மற்ற ஆசைகளெல்லாம் நாசமடைகின்றன.

வார அப்யாஸம்.

1-வது வாரம்:—குருநாதன் எவைகளைச் செய்வார், பேசுவார், நினைப்பார் என்று நீ எண்ணுகிறாயோ, அவைகளை நீ செய்யவும், பேசவும், நினைக்கவும் வேண்டும். மற்றவைகள் விலக்கப்பட வேண்டியவைகள்.

2-வது வாரம்:—குருநாதன், அவரது சக்தியைத் தம் சிஷ்யன் மூலமாகவே மற்றவர்களுக்கனுப்பும்படியான சந்தர்ப்பங்கள் அடிக் கடி நேரும். சிஷ்யன் மனத்தளர்ச்சிக் கு இடங்கொடுப்பானாகில் குருநாதன் அவ்விதம் செய்ய முடியாது. ஆகையால் எப்போதும் ஸந்தோஷமுள்ளவனாக யிருத்தல் வேண்டும்.

3-வது வாரம்:—நீ உன் குருநாதனைத் தியானித்து நன்குணர்ந் தும், அவரை நிச்சய புத்தியுடன் நம்பவும் வேண்டும். ஏனெனில் இவ்விதம் முடியாவிட்டால், அவர் உனக்கு ஸஹாயம் செய்யவும் முடியாது. பூர்ண நம்பிக்கை ஏற்படாத வரையில் அவருடைய அன்பும் சக்தியும் உன்னிடம் வரா.

4-வது வாரம்:—நீ செய்யும் வேலை யொன்றை, குருநாதன் உன்முன் தோன்றிப் பரீக்ஷிப்பாராயின் எவ்வளவு ஜாக்கதையாய்ச் செய்வாயென்று நினைத்து, அவ்விதமே எல்லா வேலைகளையும் திருந் தச் செய்ய வேண்டும்.

எங்கருமத்தையும், அவர் நிமித்தமாக நீ செய்யவேண்டும்.

திநசரி அப்யாஸம்.

(1) குருநாதன் எவைகளைச் செய்வார் பேசுவார் நினைப்பார் என்று நீ எண்ணுகிறாயோ, அவைகளை நீ செய்யவும், பேசவும், நினைக்கவும் வேண்டும். மற்றவைகள் விலக்கப்படவேண்டியவைகள்.

(2) குருநாதன் எனக்களித்த போதனைகளை நீங்களும் அது ஸரித்து வருவீர்களாகில் அவைகள் உங்களுக்கும் பிரயோஜன கர மாயிருக்கும்.

(3) குருநாதனுடைய உபதேசங்களைக்கேட்டல் மட்டும் போ தாது. அவர்சொல்லும் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் ஒவ்வொரு குறிப்பையும் சுவனமாய் கிரஹித்து, அகன்படி நீ நடக்கவேண்டும். அவைகளைக் காரியத்திற் கொள்ளவேண்டும்.

(4) சிஷ்யன் குருநாதனோடு ஒருமைப்பட்டவன். அவன் தன் எண்ணத்தை, குருநாதன் எண்ணத்தோடு சேர்த்து மாத்திரம் பார்க்கவேண்டியது. அவருடையது தன் எண்ணத்துடன் ஒருமைப் பட்டதா படாததா என்பது உடனே தெரியவரும்பொருட்டு அவ்வி தம் சிஷ்யன் செய்யவேண்டும்.

(5) ஸித்திகளுக்காசைப் படாதே. உனக்கவைகள் வேண்டி யது நன்மை அல்லது அவசியமென்று குருநாதன் அறியுங்காலத்தில் அவைகளுனக்கு வரும்.

(6) ஸத்தரு தரிசனம் நேருக்கு நேரே கிடைப்பதற்கு முந்தி, ஆசையின்மையை நீ அப்பணித்து அடைதல் நலம். நீ அப்பணித்தால் அடைதலும் ஸாத்தியமே.

(7) சுயசயமற்றதும், பரோபகாரமுமான எந்த வேலையும் குரு நாதனுடையதே. அதை நீ அவர் நிமித்தம் செய்யவேண்டும்.

(8) குருநாதன், அவரது சக்தியைத் தம் சிஷ்யனின் மூலமாக வே மற்றவர்களுக்கனுப்பும்படியான சந்தர்ப்பங்கள் அடிக்கடி நே ரும். சிஷ்யன், மகத்தளர்ச்சிக்கு இடங் கொடுப்பானாகில், குரு நாதன் அவ்விதம் செய்ய முடியாது. ஆகையால் எப்போதும் ஸந் தோஷமுள்ளவனாயிருத்தல் வேண்டும்.

(9) உன்னை நீ குருநாதனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்துகொண்ட "காரணத்தினாலேயே, உனது கர்மபந்தம் சீக்கிரம் முடிவு பெறவே ண்டு மென்று நீ கேட்டதாகிறது. ஆகையால் நூறு ஜன்மங்களில்

தொடர்ந்து அதுபவிக்கவேண்டிய கர்மத்தை, இரண் டொரு ஜன் மங்களில் இப்போது நீ அதுபவிக்க வேண்டியதாய் நேரிடுகிறது. இந்தச் சொற்ப ஜன்மங்களை இலகுவாய்த் தள்ளிவிட, கருமபலன் கள் தீவ்ரமாய் உனக்கு நேருமாகையால், அவைகளைக் களிப்புடனும் சந்துஷ்டியுடனும் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

(10) வெளி உபத்ரவங்களாகிய விசனம், துன்பம், வியாதி, நஷ்டம் இவைபோன்ற விஷயங்களால் மனிதனுக்கு ஒரு பாதகமுமி லலை பென்று குருநாதன் உபதேசிக்கின்றார். மனச் சமாதானத்தை இவைகள் கெடுத்ததுவிடாமல் மாத்திரம் பார்த்துக்கொள்ள வேண் டும்.

(11) நீ உன் கெட்ட கர்மங்களின் பலன்களை அதுபவித்துத் தீர்ந்து ஸ்வதந்த்ரனாக ஏற்படாத வரையில், குருநாதனுக்கு நீ உப யோகமுள்ளவனல்லவென்று ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள். உன் கர் மத்தை சந்துஷ்டியுடன் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

(12) உன் மாநவிக சரீரம் ஸ்வப்ரயோஜனத்தையே மதித்து குருநாதன் கைக்கர்பத்தை நினைக்கவும், பிறர்க்குதவி செய்யவும் ஒட்டாமல் முயற்சிக்கின்றது.

(13) அநேகர்கள் தங்களுடைய இச்சைகளையே தாங்களென்று நினைத்திருக்கிறார்கள். தங்களிடத்திலுள்ள வெவ்வேறான இச்சை களும் விருப்பு வெறுப்புக்களும் போய்விட்டால் தங்களுடைய இரு ப்பே போய்விட்டதாக எண்ணுகிறார்கள். இத்தகையர்கள் குருநாத னைத் தரிசியாதவர்கள்.

(14) குருநாதனுடைய பரிசுத்த ஸந்திதியில் குருநாதனைப் போலாக வேண்டுமென்ற இச்சைதவிர மற்ற ஆசைகளெல்லாம் நாச மடைகின்றன.

(15) நீ உன் குருநாதனை எப்போதும் மனத்தில் தியானம் கொள்வதனாலேயே, அறிந்துகொண்டு, அவரைப் பூர்ணமாக நம்ப வேண்டும். இல்லையாயின், அவர் உனக்கு உகலிபுரிய முடியாது. பூர்ண நம்பிக்கை ஏற்படாத வகையில் அவருடைய கருணையும் சக்தியும் உன்னிடம் வரா.

(16) நீ உன் குருநாதனை முழுமனத்துடன் நம்பவேண்டும். உன்னையும் நீ நம்பவேண்டும்.

(17) நீ குருநாதனைப் பார்த்துவிட்டால், உனக்கு அவரிடம் திடநம்பிக்கை ஏற்பட்டு, அநேக ஜன்மங்கள் வரை நீடித்திருக்கும்.

(18) இந்த வசநங்கள் என் ஸத்தகுருவினால் எனக்குபதேசிக்கப்பட்டவைகள். அவரன்றி என்னால் ஒன்றும் முடிந்திராது.

(19) குருநாதனுடைய ஒரு ஸமிக்கை (குறிப்பு) கவனிக்கப்படாவிட்டாலும், அல்லது அவருடைய வார்த்தை யொன்றை நாம் கவனியாது தவறவிட்டாலும், அது போனதேயாம். ஏனென்றால் அவர் ஒன்றையும் இரண்டு தரம் சொல்லமாட்டார்.

(20) நீ ஸத்தகுருவின் சிஷ்யனாகும்போது உன்னுடைய எண்ணத்தை அவர் எண்ணத்தோடு ஒத்துப்பார்த்து, உன் எண்ணங்கள் சிலாகசியமானவைதானா? என்று பரீக்ஷித்தறிந்து கொள்ளலாம்.

(21) குருநாதன் ஸர்வக்ருணையால் அவருடைய எண்ணம் குற்றமற்றதென்றறி.

(22) குருநாதன் உடனே பார்க்க வருவாரென்பதை அறிந்தால், ஒருவேலையை நீ எப்படிச் செய்வாய் என்பதை ஆலோசி. நீ செய்யும் எல்லா வேலைகளையும் இவ்விதம் ஆலோசித்துச் செய்யவேண்டும். எல்லா வேலைகளையும் நீ அவர் நிமித்தம் செய்யவேண்டும்.

(23) உலகம் நல்லதென்று புகழும் ஒரு பெருங்காரியத்தை விட, குருநாதனுடைய பிரனித்திக்கு நேரே அதுகூலமாயுள்ள ஒரு சிறிய காரியம் அதிக மேன்மையானது.

(24) குருநாதனைப் பின்பற்ற விரும்புமவர்கள் எது எப்படி நேரினும், நீதிநெறி வழுவாது செல்ல ஏற்கனவே தீர்மானித்தவர்களாயிருப்பார்கள்.

(25) நீ அடையவேண்டியது எவ்வளவு பெருமை யுள்ளதாக விருப்பினும், சுயநலத்தை விரும்பிய எல்லா இச்சைகளும் பந்தப்படுத்துமென்பதை நீ ஞாபகத்திற் கொள். சுயநலம் பற்றிய ஆசை போனால், நீ குருநாதனின் ஏவலுக்குட்பட்டு நடக்க, முழுதும் ஸ்வதந்திரனல்ல.

(26) நீ உன் முன்னிலையில் ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டிய தன்மம் குருநாதனுடைய வேலைபைச் செய்வதேயாம். நீ வேறு எவ்வேலைபைச் செய்ய நேர்ந்தாலும், இதை மறத்தல் தகாது. இதற்கிடையூறான எக்காரியமும் விலக்கப்படவேண்டும்.

(27) குருநாதன் எப்போது திருவாய் மலர்ந்தருளுவாரென்று காத்திருந்து, அவருடைய ஆக்களையை யுற்றுக் கேட்டுக் கவனத்துடன் நிந்துகொள்.

(28) அவர் காட்டும் சொற்ப ஜாடையினாலே விஷயத்தையறிந்து கொள்வாய்.

(29) நீ அவருடைய இரஹஸ்யம் எவ்வளவு மெல்லியதாயினும், அதனைக் கேட்கும் செவித்திறனுள்ளவனாயிருத்தல் வேண்டும்.

மார்ச்சு மாதம்.

மாசாந்தரஅப்யாஸம்:—“ஒரு மதுஷ்யன் முயற்சித்து ஸாதித்திருக்கிறதை, மற்றொரு மனிதனும் ஸாதிக்கலாம். நானும் ஒரு மதுஷ்யனே. ஈசுவரனும் என்னிடமிருக்கிறார். ஆகையால் இதை நான் செய்யக்கூடும், செய்சே முடிப்பேன்” என்று உனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டு திடமாய் ஸங்கல்பித்துக்கொள்.

வார அப்யாஸம்.

1-வது வாரம்:—ஜயம் பெற விரும்பும் ஒருவன், என்ன போதிக்கப் படுகிறதோ, அதை எள்ளளவேனும் தவறாமல் சரியாய் அதுஷ்டிக்கவேண்டும்.

2--வது வாரம்:—மேன் மார்க்கத்தில் செல்லுபவன் ஒருவன், ஸ்வொரு விஷயத்தையும் தனக்குத் தானே ஆலோசித்து நிதானித்துக் கொள்ளப் பரிலவேண்டும்.

3--வது வாரம்:—நீ மேன் மார்க்கத்தி லடிவைக்க வேண்டுமானால், உன் ஸங்கல்பம் துவைக்கப்பட்ட எஃகு போலிருக்க வேண்டும்.

4--வது வாரம்:—மேன்மார்க்கத்திலேயே மனிதன் ஜீவிப்பது தனக்காகவல்ல, பிறருக்காக; அவன் தன்னை மறந்தவனாகி, பிறருக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதிலேயே முயற்சிக்கிறான்.

5--வது வாரம்:—நீ அம்மார்க்கத்தையே முற்றும் அதுஸரித்து அம்மார்க்கத்துடனேயே ஒருமைப் படுதல் வேண்டும். அதில் ஸம்சயத்துடன் இங்குமங்கும் திரும்பாமல், நேரே அதில் செல்வது உன்னுடைய ஸ்வபாவமாகவே ஏற்படுதல் வேண்டும். உனக்கு அது ஸாதாரணமான வழக்கமாகவே ஏற்படவேண்டும்.

தினசரி அப்யாஸம்.

(1) ஜயம்பெற விரும்பும் ஒருவன் என்ன போதிக்கப்படுகிறதோ, அதை எள்ளளவேனும் தவறாமல் சரியாய் அறவழிக்க வேண்டும்.

(2) அவருடைய உதவியால் நான் மேன்மார்க்கத்தில் பிரவேசித்திருக்கிறேன்.

(3) இம் மேன் மார்க்கத்திற்குரிய ஸாதனங்கள் நான்காவன:—
பகுத்தறிவு—விவேகம்

ஆசையின்மை—வைராக்யம்.

நல்லொழுக்கம்—இந்திரிய நிக்ரஹம்.

அன்பு—பிரேமை.

(4) நீ பிறர்க்குதவி செய்ய, உனக்குச் சக்தியைக் கொடுக்கும் ஞானமும், ஞானத்திற்கு வழிகாட்டும் தீவ்ரமான மனோநிதர்ப்பமும் அனாத உத்ஸாஹரப்படுத்தும் அன்பும் ஆகிய இவைதான் உன் லக்ஷ்யங்கள். அதாவது நீ பெறவேண்டிய குணங்கள்.

(5) அறிதல், துணிதல், தீர்மானித்தல், மௌனமாயிருத்தல் இவைகளைச் சாதனங்களாகச் சொல்வதும் ஒரு முறை.

(6) “என்னால் இக்காரியம் செய்யக்கூடும், நான் செய்வேன்” என்று உனக்குள் சொல்லிக்கொள்.

(7) குருநாதனின் போதனையைச் சரியாய்க் கிரஹித்து அவரை ப்போலவே அநுஷ்டிக்கக்கூடுமாயில், இதை வாசிப்போருக்கும், இதை எழுதியவருக்கு லபித்ததுபோல் அப்பெரிய மார்க்கத்தின் கதவு சுழன்று திறக்கும். அப்பொழுது இதைப் படிப்பவரும் அடி வைக்கலாம்.

(8) மேன்மார்க்கத்தில் செல்பவனொருவன் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் தனக்குத் தானே ஆலோசித்து நிதானித்துக் கொள்ளப் பயிலவேண்டும்.

(9) இது நித்திய வஸ்து, இது அநித்ய வஸ்து என்று பகுத்தறியும் விவேகம் மனிதர்களை மேன்மார்க்கத்தில் பிரவேசிக்கச் செய்கிறது.

(10) இந்த விவேகமானது நம்முடைய அநுஷ்டானத்திற்கு வரவேண்டும். இம்மார்க்கப் பிரவேச முதல் முடிவு வரை, ஒவ்வொரு நாளும் அதன் ஒவ்வொரு படியிலும், இவ்விவேகம் நம்மநத்திலிருந்து நம்முடைய ஒழுக்கத்தைச் சீர்ப்படுத்தவேண்டும்.

(11) சாசவதமும், ஸத்யமும், பெறுதற் கரிபனவுமான விஷயங்கள் அம்மார்க்கத்தில் மாத்திரந்தான் அடையக் கூடியவைகளென்று நீ அறிந்திருக்கின்றமையால், அதில் நீ பிரவேசிக்கின்றாய்.

(12) நீ எவ்வளவு ஞானவானாயினும் இம்மேன் மார்க்கத்தில், நீ அறியவேண்டியது அதிகமிருக்கின்றது.

(13) “ஒரு மனிதன் முயற்சித்து ஸாதித்திருக்கிறதை மற்றொரு மனிதனும் ஸாதிக்கலாம்.”

(14) உனக்கு மேன் மார்க்கத்தில் பிரவேசிக்க இஷ்டமிருந்தால், நீ செய்யும் காரியங்கள் என்ன பலன்களை விளைக்கு மென்று நீ ஆலோசிக்கவேண்டும். இல்லாவிடில், யோசியாமல் நீ கொடும் பாதகங்களுக்கு உட்பட வேண்டிவரும்.

(15) நீ மேன்மார்க்கத்தி லடிவைக்க வேண்டுமானால் உன் ஸங்கல்பம் துவைக்கப்பட்ட எஃகு போலிருக்க வேண்டும்.

(16) “நான் ஒரு மதுஷ்பன். ஈசுவரனும் என்னிடமிருக்கிறார்.” என்று உனக்குள்ளே சொல்லிக் கொள்.

(17) சித்த ஐகாக்ரியம் (ஏகாக்ரத்தன்மை) என்ன வெனில், நீ பிரவேசித்திருக்கும் மார்க்கத்திலிருந்து உன்னை ஒரு நிமிஷங் கூட வேறெவ்விஷயமும் கிருப்ப இயலா திருத்தல் வேண்டும்.

(18) எவ்வித மயக்கப் பொருள்களும், உலக சுகங்களும், உலக அபிமானங்களும், உன்னை ஒரு வேளையிலும் இழுக்கக் கூடா.

(19) உன் மருத்தினின்று கர்வத்தை நீக்கு. ஏனெனில் கர்வம் அறிவீனத்தினின்றே வருகின்றது.

(20) உன் விவேகத்தையும் அநுபவஞானத்தையும் உபயோகித்து உன் வாழ் நாட்களை ஒழுங்காக்கிக்கொள்.

(21) (இம்மார்க்கத்தில்) நீ எப்போதும் ஜாக்ரதையாயிருக்க வேண்டும். நீ இல்லாவிட்டால் தவறி விடுவாய்.

(22) நிவிர்த்தி மார்க்கத்திலுள்ளவன் ‘தனக்கென வாழான், பிறவுயிரோம்புவன்’.

(23) அவன் பிறர்க்குபகரிப்பதில் தன்னை மறந்தவனாகியிருப்பான்.

(24) இவன் ஈசுவரன்கையில் ஒரு இலேகணி போலாகிறான்; அதன் வழியாய் அவரது கருத்துப் பிரவேசித்து, இக் கீழுலகில் வெளியாகின்றது; அக்கருத்து ஒரு இலேகணியின்றி வெளிப்பட முடியாது.

(25) தன் ஹிருதயத்தில் நிரம்பி நிற்கும், ஈசுவரவாத்ஸல்யம், உலகெங்கும் பிரவேசித்துப் பிரகாசிக்க, அவன் ஒரு ஜீவித அக் கினிஜ்வாலை போலும் இருக்கிறான்.

(26) நீ மேன்மார்க்கத்திற்கு ஆயத்தப்பட முயலுகையில் உனது சரீரம் கூர்ந்த உணர்ச்சி யுடையதாக வேண்டியது அவசியமாகிறது. ஆகையால் ஒரு சப்தம், ஒரு அதிர்ச்சி உண்டானாலும் அதன் நாடிகள் எளிதில் சலனப்பட்டுக் கலங்கும், என்றாலும், கூடியவரை முயன்று நீ சரிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

(27) சாந்தமடைந்த மனது என்றால் மனத்தையம் என்றும் அர்த்தம், ஆகையால் மேன்மார்க்கத்தில் நேரிடும் கஷ்ட நிஷ்டரங்களை நீ அச்ச மின்றி யெதிர்க்கலாம். அதற்கு மனவுறுதி யென்றும் இன்னொரு அர்த்தம்.

(28) முற்றிலும் சுதியாயும், ஆரோக்கியமாயும் சரீர மிருந் தால்தான், மேன்மார்க்கத்துக் குரிய கஷ்ட நிஷ்டரங்களுக் கிணங்க டந்து, அதன் அதிப்பிரயாசத்தை அதற்கு சகிக்க முடியும்.

(29) நீ அம்மார்க்கத்துடன் ஒருமைப் படவேண்டும். அதா யது அம்மார்க்கத்தையதுசரிக்க வேண்டிய முறையென்ன என்றும் ? ஆலோசிப்பதற்குக் கூட அவசிய மேற்படாதபடி, அவ்வளவு பட்டில் அம்மார்க்கத்தைக் கொஞ்சமேனும் வழிபிசகாமல் அதுஸி ப்பது உன் ஸ்வபாவமாகவே ஏற்பட வேண்டும்.

(30) அப்படி ஆக ஆத்மாவாகிய நீ தீர்மானித்து விட்டாய். புதினிருந்து தப்பிப்போவ தென்றால், உன்னிட மிருந்தே நீ தப்பிப் பாகிறதாகின்றது.

(31) நீ எப்பொழுதும் சாந்த முள்ளவனாக விருக்க வேண்டும்.

ஏப்ரல் மாதம்.

மாசாந்தர அப்பியாசம்:— மேல்பார்வையில் நமக்கு எவ்வளவு காலும் தோன்றினாலும், ஒவ்வொருவரிடமும் ஒவ்வொரு வஸ்து னிடமும் இயங்கும் ஈசுவர சைதன்யத்தை யறிந்து கொள்ளக் றுக்கொள்.

வார அப்பியாசம்.

1-வது வாரம்:—ஸ்வமும் ஒன்றாகையால், ஏகவஸ்துவாகிய ஈவரனது சங்கல்பப் பிரகாரம் நடப்பதே எவர்க்கும் அசுமானது.

2-வது வாரம்:—சத்தியமின்னது அரசத்தியமின்னது என்பதை நீ தெரிந்துகொள்; மனோவாக்குக் காயங்களில் எப்பொழுதும் சத்தியவானாயிருக்கக் கற்றுக்கொள்.

3-வது வாரம்:—அறித்தியத்தினின்று நித்தியத்திற்கு வழி காட்டும். அந்தகாரத்தி னின்று பிரகாசத்துக்கு வழிநடத்தும். மரணத்தினின்று தப்புவித்து அமிருதத்துவத்திற்குக்கொண்டுசேர்ப்பியும்.

4-வது வாரம்:—உன் ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம காரண சரீரங்களை, நீ என்று எண்ணாதே.

அவைகள் ஒவ்வொன்றும் தத்தம் இச்சையை அடைய, தான் ஆத்மா, தான் ஆத்மா என்று மயக்கும்.

ஆனால் அவைகளின் தன்மையை அறிந்து நீ அவைகளின் யஜிமானன் என்று நிச்சயங்கொள்.

5-வது வாரம்—உபயோகமிது, உபயோகமற்றது என்று நீ அறிந்து கொண்டால் மட்டும் போதாது; உபயோகமுள்ளவைகளிலேயே தாரதம்மியத்தையும் (அதாவது எதுஅற்ப உபயோகமுள்ளது எதுமிருந்த உபயோகமுள்ளது என்று) நீயறியவேண்டும்.

ஏழைகளுக்கு அன்னமிடுவது மேன்மை பொருந்திய நல்ல உபகாரச்செயல். ஆனால் அவர்கள் சரீரங்களைப் போஷிப்பதை விட அவர்களுடைய ஜீவன்களை விருத்திக்குக் கொண்டுவருவது மிக்க உபயோகமுள்ள மேலான காரியம்.

பணமுள்ள எவனும் சரீரத்திற்கு உணவளிக்கக்கூடும்; ஆனால் ஞான முள்ளவர்கள்தான் ஜீவனைப் போஷிக்கத் திராணியுள்ளவர்கள்.

நீ அறிவைப் பெற்றால், மற்றவர்களும் அதைப்பெற நீ உதவி செய்வது உனது கடமை.

தினசரி அப்பியாசம்.

(1) ஸர்வமும் ஒன்றாகையால், ஏகவஸ்து வாகிய நசுவரனது ஸங்கல்பப் பிரகாரம் நடப்பதே எவர்க்கும் சுதமானது.

(2) நித்தியா நித்ய வஸ்து விவேகத்தை மார்க்கப் பிரவேச முதல் அதன் முடிவுவரையில், ஒவ்வொரு நாளும் அதன் ஒவ்வொரு படியிலும் அதுபவத்தில் கொண்டுவர வேண்டும்.

(3) அறிவில்லாதவர்கள், ஜசுவரியத்தையும் அதிகாரத்தையும் அடைய முயலுகிறார்கள். இவைகள் எவ்வளவு நீடித்திருந்தாலும், ஒரு ஜன்மத்திற்கு மேற்பட்டிருக்கக் கூடிபவைகளல்ல. இவைகள் அநித்தியம், இவைகளேவிட விசேஷித்தவைகள் வேறு இருக்கின்றன. அவைகள், சாசுவதமும் ஸத்யமுமானவைகள். அவைகளை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டால், இவைகளை நீ ஒரு பொழுதும் இச்சிக்க மாட்டாய்.

(4) இவ்வுலகிலுள்ள ஜனங்கள் யாவரும் 'அறிவினர்' 'அறிவி லார்' என இருவகைப்படுவர். இதை அறிந்து கொள்வது மிகவும் முக்கியம்.

(5) ஒரு மனிதனது ஜாகியும் மதமும் முக்கியமல்ல; உண்மையில் முக்கியமானது ஈசுவரன் மனிதர்களுக்கு வகுத்திருக்கும் சட்டத்தை அல்லது நியதியை அவன் எம்மட்டு அறிந்து கொண்டிருக்கிறான் என்பதே.

(6) ஜகத்பரிபாக மார்க்கம் அல்லது உலகவிகாஸ முறைவரைப் பட்டிருக்கும் படத்தை ஒரு மனிதன் ஒரு முறை நேரில்பார்த்து உள்ளபடி அதைத் தெரிந்துகொண்டால், அது மிகவும் சிறப்புற்று மகிமை தங்கி நிற்பதால், அவன் அதற்கிணங்க நடவாமலும், அதனுடன் ஒருமைப்படாமலும் இருக்கமுடியாது.

(7) ஒவ்வொருவனிடத்தும், ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் ஈசுவர விளக்கத்தையறிய நீ கற்றுக்கொள்! எவ்வளவு தோஷமுள்ளதாய் அவை வெளிப் பார்வைக்குப் புலப்பட்டாலும் பாதகமில்லை. ஈசுவரசைதன்னியம் உன்னிடத்தும் உன் சகோதரனிடத்தும் பொதுவாயிருப்பதால் அதன்வழியே அவனுக்கு நீ உதவலாம்.

(8) சத்தியமின்னது அசத்தியமின்னது என்பதை நீ தெரிந்துகொள்; மனோவாக்குக் காயங்களில் எப்பொழுதும் நீ சுத்தமாயிருக்கக் கற்றுக்கொள்.

(9) ஒரு எண்ணத்தை அநேகம்பேர்கள் ஒரேவிதமாய்க்கொண்டிருந்தாலும் சரி, வெறுகாலமாய் அது நம்பப்பட்டிருந்தாலும் சரி. ஜனங்களால் உக்கிருஷ்டமென்று நினைக்கப்பட்ட புஸ்தகங்களில் அது எழுதப்பட்டிருந்தாலும் சரி இக்காரணங்களால் அதை நீ அங்கீகரிக்கவேண்டியதில்லை. அதை நீயே ஆலோசித்துப்பார்த்து நிபாயமானது தானாவென்று நீயே தீர்மானித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

10. மேன் மார்க்கத்தில் செல்ல இச்சிப்பவன், ஒவ்வொரு காரியத்தையும் கனக்குத்தானே ஆலோசித்து நிதானிக்கப் பயிலவேண்டும்; ஏனென்றால், இவ்வுலகத்திலுள்ள பெருங் கெடுதிகளிலும், பந்தங்களிலும் மித்தியாசாரமொன்று மிகக் கொடியது. அதிநின்று உன்னை முழுதும் விடுவித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

11. மற்றவர்களைப் பற்றி உன் அபிப்பிராயம் உண்மையானதாக விருக்கவேண்டும். அவர்கள் விஷயமாய் உனக்குத் தெரியாத சங்கதிகளில் நீ அபிப்பிராயங்கொள்ளக் கூடாது. அவர்களெப்பொழுதும் உன்னைக்குறித்து நினைத்துக் கொண்டிருப்பதாக நீ சங்கியாதே.

12. யாரேனு மொருவன் உன்னிடத்தில் கோபமாய் பேசினால் "எனக்கு அவன் விரோதி, எனக்குக் கெடுதி செய்ய விரும்புகிறான்" என்று நினையாதே; அநேகமாய் வேறு யாராவதொருவன், அல்லது வேறு ஏதாவது ஒரு விஷயம் அவனைக் கோபமூட்டியிருக்கலாம். நீ அவனுக் கெதிர்ப்பட்ட காரணத்தினால் அக்கோபத்தை உன்னிடம் அவன் காட்டலாம். அவனுடைய செய்கை மூடத்தனம். கோபம் எப்பொழுதும் மூடத்தனம் தானே; ஆகையினால் அவனைப் பற்றி நீ அசத்தியமாய் நினைக்கவேண்டாம்.

13. சிவ்யன் குருநாதனாடு ஒருமைப்பட்டவன்; அவன் தனதெண்ணத்தை குருநாதனெண்ணத்தொடு, சேர்த்து மாத்திரம் பார்க்கவேண்டியது, அது ஒரு மரப்பட்டதா படாததா என்பது உடனே தெரியும். ஒரு மரப்பட்டாலிடி, அவ்வெண்ணம் தப்பெண்ணம். அவன் அதை உடனே மாற்றிக் கொள்கிறான். ஏனெனில் சர்வக்ருகை யால் அவரது எண்ணம் குற்றமற்றது.

14. அடிக்கடி உன எண்ணங்களை நிதானித்துப் பார். “குருநாதன் இதைக் குறித்து என்ன நினைப்பார், இவ்வித சந்தர்ப்பங்களில் அவர் என்ன சொல்வார், செய்வார் என்ற விதமாயாவேலாக வேண்டும். எதை குருநாதன் செய்யமாட்டார், சொல்லமாட்டார், நினைக்கமாட்டார் என்று நீ நினைக்கிறாயோ, அதை நீ எப்பொழுதும் செய்யவுங் கூடாது, சொல்லவுங் கூடாது, நினைக்கவுங் கூடாது.

15. அநித்தியத்தினின்று நித்தியத்திற்கு வரிகாட்டும்.

அந்தகாரத்தினின்று பிரகாசத்துக்கு வழி நடத்து.

மரணத்தினின்று தப்பிவித்து அமிருதநதவத்திற்குக் கொண்டு சேர்ப்பியும்.

16. இவ்விரண்டையும் (நித்யத்தையும் அநித்யத்தையும்) பகுத்தறியும் வரை, ஈசுவரன் வழியே நிற்காதவர்களாகிறார்கள். ஆகையால் மேற் சொல்லிய பகுத்தறிவே முதற்படி.

17. இது நீதி, இது அநீதி பென்றறிவது பிரயாசமில்லை. ஏனெனில் குருநாதனைப் பின்பற்ற விரும்புமவர்கள், அது எப்படி நேரிட்டாலும் நீதி வழியே செல்ல முன்னமேயே தீர்மானித்தவர்களாவார்கள்.

18. குப்த வித்தையில் நீதிக்கும் அநீதிக்கும் மத்தியில் யாதொரு படியும் ஏற்படவில்லை. நீதி எதுவோ அது உன்னால் எவ்வகையிலும் செய்யப்படவேண்டும். அநீதி எதுவோ, அது உன்னால் எவ்வகையிலும் தவிர்க்கப்படவேண்டும். இவ்விஷயத்தில் அறிபாதவர்கள் என்ன நினைப்பினும், என்ன சொல்லினும், அவர்களுடைய அபிப்பிராயம் கவனிக்கத் தக்கதில்லை.

19. முக்யமிது, அமுக்யமிது, என்பதை நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அநீதிகளை ஒழித்து நீதி தவறாது நடப்பதில் நீ மலைபோல் உறுதியாய் நில். எப்போதும் உற்ப விஷயங்களில் நீ இதரர்களுக்கு இணங்கியே நட.

20. ஈசுவர நியதியின் குபதமான விதிகளை நீ ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். நீ அவைகளை யறிந்துகொண்டு, அவைகளுக்கு உற்ப உனது வாழ்நாட்களை, உனது விவேகத்தையும் அநுபவ ஞானத்தையும் கொண்டு ஒழுங்காக்கித் கொள்ள வேண்டும்.

21. ஈசுவர சைதநயம் உன்னிடத்தும் உன் சகோதரனிடத்தும் பொதுவாயிருப்பதால், அதன் வழியே அவனுக்கு, நீ உதவிப்பாய், அச் சைதநயத்தை அவனிடத்திலுமே ரச் செல்வத்தை மூலமாய், அவனுக்குதான் அவனைக் குற்றத்தின் ன்று விடுவிப்பாய்.

22. உனது சரீரங்களைப்பே நீ (ஆதமா) எனறு தவறி எண்ணாதே. ஸதூஸ், ஸமஷ்டம், காரண சரீரங்கள் நீ அல்ல. அவைகளில் ஒவ்வொன்றுமே தனக்கு வேண்டியதைப் பெறுதற் பொருட்டே, நீ (ஆதமா) என நடக்கும். ஆனால் நீ அவைகளல்ல வென்று அறிப வேண்டும். நீ அவைகளின் யஜமானன்.

23. உன் சரீரம் ஒன்றை விரும்புகையில் உனக்கு அது யதார்த்தமாய்த் தேவையா என்று நின்று நிதானி-
ஏனெனில் நீ ஈசுவரனே. ஈசுவர ஸ்வரூபம் போலவேதான் நீயும் இச்சிப்பா யென்றாலும், உனக்குள்ளிருக்கும் ஈசுவரனை நீ அறிய, உனக்குள்ளேயே அந்தர் முகப்பட்டு, அவரது சப்தத்தை உற்றுக்கேள். அது உனது தொனியே தான்.

24. உன் காமசரீரம் அதற்குரிய ஆசைகளுடன் கூடியது. உன்னைக்கோபங்கொள்ளும்படியாகவும், கொடிய வசனங்களைப் பேசும்படியாகவும், பணத்தில் பேராசை கொள்ளும்படியாகவும், பிறர் பொருளைக் கண்டு அருயை அடையுமபடியாகவும் நீ மருக்கிசேசத்திற்குட்படும்படியாகவும் அது விரும்பும். இவை போன்ற அநேகங்கள் அதற்குத் தேவை. இவைகள் ஒன்றும் உனக்கு அவசியமில்லை. இவ்விதம் உனக்கு அவசியங்களின்னவை, உனது சரீரத்தின் அவசியங்களின்னவை யென்று நீ பகுத்தறிய வேண்டும்.

25. இம்மேன் மார்க்கத்தில் நீ அறிய வேண்டியது அதிக மிருக்கிறது. இதிலும் உனக்குப் பகுத்தறிவு வேண்டும். அறிந்து கொள்ளத் தகுதியானது இன்ன தென்று நீ ஆழ்ந்து நிதானிக்க வேண்டும். எல்லா அறிவும் பிரயோஜனகரம் தான். காலாந்தரத்தில் ஸர்வ ஞானமும் உனக்கேற்படும் என்றாலும், நீ சொற்ப ஞானமுள்ளவனாக விருக்கும் வரை, எவ்வறிவினால் அதிக உபயோகமுள்ள விதமாகப் பிறர்க்குதவி செய்யலாம் என்றறிந்து, அதைக் கற்க ஆரம்பித்தல் வேண்டும்.

26. செய்கையில் உண்மையாயிரு. வேஷம் போடாதே.

27. சுயநயம், பரோபகாரம் இவைகளையும் நீ திட்டமாய்ப் பகுத்தறிய வேண்டும். சுயநயம் பல ரூபங்களை உடையது. அது ஒரு ரூபத்தோடு தோன்றும் போது, நீ, அதைக் கொன்றுவிட்டு, அது முற்ற ஒழிந்தது என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போதே, இன்னொரு ரூபத்தோடு முன் பலத்துடனேயே கிளம்பி நிற்கும்,

28. நிராதாரமாகவும், விவரமின்றியும், ஒன்றிருக்கப் பத்தாகவும் நீ ஒரு போதும் பேசாதே. பிறர் செய்கைகளுக்கு நீயாகக் காரணங்கள் கல்பிக்காதே. எவரைப் பற்றியாவது கெட்ட கதை யாரிடமிருந்து நீ கேள்விப்பட்டாலும், நீ அதை மறப்படியும் உன் வாக்கினால் சொல்லிப் பறை சாட்டாதே. எவ்விதத்தவறும் ஏற்படா வண்ணம் நிதானித்து ஆலோசனையுடனே பேசு.

29. உபயோகமிது, உபயோகமற்றதிது என்று நீ அறிந்து கொண்டால் மட்டும் போதாது. உபயோகமுள்ளவைகளிலேயே தாழ்ந்தவற்றையும் (அதாவது எது அற்ப உபயோகமுள்ளது, எது மிகுந்த உபயோகமுள்ளது என்று) நீ அறிய வேண்டும்.

ஏழைகளுக்கு அன்னமிடுவது மேன்மை பொருந்திய நல்ல உபகாரச் செயல். ஆனால் அவர்கள் சீரமைப்பைப் போஷிப்பதைவிட அவர்களுடைய ஜீவன்களை விருத்திக்குக் கொண்டு வருவது மிக்க உபயோகமுள்ள மேலான காரியம்.

பணமுள்ள எவனும் சீரத்திற்கு உணவளிக்கக் கூடும். ஆனால் ஞானமுள்ளவர்கள் தான் ஜீவனைப் போஷிக்கத் திராணியுள்ளவர்கள்.

30. எக்காரியத்தைச் செர்தல் கிரேஷ்டா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முயலுவாய். நீ கவனிக்க வேண்டியது, காரியம் பெரிது, சிறியது என்பதல்ல. நீ கவனிக்க வேண்டியது, உலகம் நல்ல தென்று புகழும் ஒரு பெருங் காரியத்தைவிட குருநாதனது பிரசித்திக்கு மேலே அது கூலமாயிருக்கும் ஒரு சிறு காரியம் மிகவும் உயர்ந்தது என்பதேயாம்.

மேமாசம்.

மாசாந்தர அப்பியாசம்:—உனக்கு சொந்தம் என்ற பாவணையை நீ ஒழித்துவிடவேண்டும்; நீ அதிகமாக விரும்பும் வஸ்துக்களையும், நீ மிகவும் அருமைபாக நேசிக்கும் ஜனங்களையுங்கூட கர்மவிதி உன்னை விட்டு நீக்கி விடலாம், அப்பொழுதுங்கூட நீ சந்துஷ்டனாயிருத்தல் வேண்டும். எந்தவஸ்துவையும், விடுவதற்குச் சித்தமாயிரு.

வாரஅப்பியாசம்

1வது வாரம்:—நேரே ஸத்குரு தரிசன பாக்கியம் கிடைப்பதற்கு முந்தியே, நீ அப்பாஸத்தால் ஆசையின் மையை அடையலாம்

2வது வாரம்:—அடையும் பொருள் எவ்வளவு பெருமையுள்ளதாக விருக்கினும், ஸ்வயந்மையை விருப்பிய எல்லா இச்சைகளும் பந்தப்படுத்தி மென்பதை நீ ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள். இது போனாலன்றி நீ குருநாதனேவனுக்குட்பட்டு நடக்க முழுதும் சுதந்திரனல்லன்.

3வது வாரம்:—பலனைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற உத்தேசத்தின்பேரில் வேலையைச் செய்யாதே. ஒரு வேலையைச் செய்தால் அதின் பலன் தன்படியே உண்டாகும். வேலையைச் செய்வது, வேலையை உத்தேசித்தே தவிர பலனை உத்தேசித்தல்ல. (இவ்விடத்தில் கிதை 2-ம் அத். 47-வது சுலோகம் கவனிக்கத்தக்கது.)

4வது வாரம்:—சமர்த்தனாகக் காட்டிக்கொள்ளவேண்டுமென்றாவது உலகத்தார் மெச்சப் பிரகாசிக்க வேண்டுமென்றாவது இச்சிக்காதே. பேச ஆசைப்படாதே.

4வது வாரம்:—இன்னொரு மனிதன் என்ன செய்தாலென்ன? என்ன சொன்னாலென்ன? எவ்வித அபிப்பிராய

முள்ளவனா னுலென்ன? இவைகள் உன்னுடைய காரியங்களல்ல. அவைகளில் ஒரு விதத்திலும் சம்பந்தப்படாமல் நீ இருக்கப் பயில வேண்டும்.

பேது வாரம்:—வலித்திகளுக் காசைப்படாதே; உனக் கவைகள் வேண்டியது நன்னாயென்று குருநாதன் அறியுங்காலத்தில் அவைகளுளுக்கு வந்தா.

தினசரி அப்பியாசம்.

1. தேசே ஸத குரு திரான பாங்கியம் கிடைப்பதற்கு முந்தியே நீ அப்பாஸத்கால், ஆசையின் மையையுடையலாம்.

2. அநேகருக்கு ஆசையின் மையென்ற சாதனம் கஷ்டமுள்ளதாயிருக்கின்றது; ஏனெனில், தங்களுடைய இச்சைகளையே அவர்கள்தங்கள் என்று நினைத்திருக்கின்றார்கள். தங்களிடத்திலுள்ள வேறு, வேறான இச்சைகளும், விருப்பு வெறுப்புக்களும் போய்விட்டால், தங்களுடைய (ஆத்மாவின்) இருப்பே போய்விட்டதாக எண்ணுகின்றார்கள்.

3. இவ்விதமுள்ளவர்கள் குருநாதனைத் தரிசியாதவர்கள், அவர் சந்திதானத்தின் பரிசுத்தவொளியில், அவரைப்போலாக வேண்டுமென்ற இச்சை ஒன்று தவிர மற்றெல்லா இச்சைகளும் நசுக்கின்றன.

4. பலர் இச்சிக்குற திரவியம், அதிகாரம் முதலிய வஸ்துகள் அடையத்தக்கன வல்லவென்பது முந்தியே நீ பகுத்தறிவினால் (சிக்பா நித்பவஸ்து விவேகத்தால்) தெரிந்துகொண்ட விஷயம், இதை வாக்கினால் சொல்வதுமட்டும் போதாது. யதார்த்தமாய் மனத்திலுணரவேண்டும். அப்பொழுது அவைகளிடமுள்ள எல்லா இச்சைகளும் போய்விடும்.

5. சிலர் ஸ்வர்க்காநுபவத் தையடைய விரும்பியாவது, அல்லது, பந்த நிவர்த்திபைத் தாங்கள்மாத்திரமேபெற இஷ்டப்பட்டாவது, இவ்வுலக வியாபாரங்களை விடுகிறார்கள். இத்தவறுதலுக்கு நீ உட்பட்டேவண்டாம்.

6. நீ முற்றிலும் தன்னை மறந்திருந்தால்; எப்பொழுது பந்த நிவர்த்தியாகும்; எவ்வித சுவர்க்கம் கிடைக்குமென்பதை எப்படி நீ ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கக்கூடும்?

7. நீ அதிசயம் விரும்பும் வஸ்துக்களையும், நீ மிகவும் அருமையாய் நேசிக்கும் ஜனங்களையும் கூட கம்மவிதி உன்னை விட்டு ஒரு வேளை நீக்கிவிடும். அப்பொழுதுங்கூட நீ சந்துஷ்டனாயிரு. எந்த வஸ்துவையும் எவ்வித வஸ்துவையும், விடுவதற்குச் சித்தமாயிரு.

8. அடையும் பொருள் எவ்வளவு பெருமையுள்ளதாக விருப்பினும், ஸ்வய நன்மையை விரும்பிய எல்லா இச்சைகளும் பந்தப்படுத்து மென்பதை நீ ஞாபகத்திலவை. இது போலுன்றி நீ குருநாதனேவலுக்குட்பட்டு நடக்க முழுதும் சுதந்திரனல்ல.

9. சுய நன்மையை நாடிய இச்சைகளெல்லாம் போலுங்கூட உனது பிரவர்த்தியின் பலனைப் பார்க்க நீ யிச்சிப்பாய். அதுவும் தகாது.

10. யாருக்காவது நீ உதவி செய்தால் அவ்வுதவி எவ்வளவு பயன் பெற்றது என்றறிய நீ விரும்பாதே. அதை அவனுமறிய வேண்டும் என்றும் உன்னிடத்தில் அவன் நன்றி செலுத்தவும் வேண்டும் என்றும் நீ இச்சிக்கலாகாது.

(11) உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கருதி முயற்சிப் பாயாகில் நீ அறிந்தாலும் அறியாவிட்டாலும் அதற்குப் பலன் ஏற்பட்டே தீரும், ஈசுவர நியதி இவ்விதமே யென்று நீ அறி.

(12) ஆகையால், நியாயத்தை யுத்தேசித்தே நீ நியாயமாய் நடக்க வேண்டும். அதினால் வரும் வெகுமானத்தை உத்தேசித்தல்; நீ வேலை செய்ய வேண்டியது வேலையை உத்தேசித்தே யல்லாது, அதன் பலனைப் பார்க்கவுத்தேசித்தல்: உலகத்தினிடத்தில் உனக்கு அன்பிருக்குங் காரணத்தால், உன்னை நீ அதற்கே அற்பணம் செய்து கொண்டு உலக உபகார கைங்கர்யங்களில் நீ முபலவேண்டும்.

(13) பரோபகாரத்தில் தீவ்ரமான ஆவா நிறைந்தவனாய் உன்னை சுற்றியிருக்கும் மனிதர்கள் மாதிரம் அல்லாது, புல்பூண்டு மிருகம் முதலிய ஜீவ ஜகதுக்க ளெல்லாவற்றிற்கும் சமயம் பார்த்திருந்து, நீ உதவி செய்துவர வேண்டும். இவ்வுதவி ஒவ்வொரு நாளும் சிறிய விஷயங்களிலேயே ஏற்பட வேண்டும். அதனால் பரோபகார வழக்கம் ஏற்பட்டு ஆபூர்வமாய்ப் பெரிய காரியம் சம்பவிக்கும் பொழுது, நீ அதை விட்டு விடாது அங்கீகரிக்க இயலுவாய்.

(14) ஏனெனில் நீ ஈசுவரனோடு ஐக்கியப்பட விரும்புவது, உனது ஸ்வப்பிரயோஜனத்துக்காக அல்ல. உன் மூலமாய் ஈசுவராதுக்கிரஹ அன்பு, மற்ற உன் உடனொத்த மனிதர்களுக்கும், பெரு தம்படி நீ ஒரு வாய்க்காலாக ஏற்படவேண்டும் என்பதற்கே.

(15) சமர்த்தனாகக் காட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்றவது உலகத்தார் மெச்சப் பிரகாசிக்க வேண்டுமென்றவது இச்சிக்காதே. பேச ஆசைப்படாதே.

(16) சொற்பப் பேச்சுடனிருப்பது நலம். நீ பேச விரும்புவது சக்தியமாயும், பிரியமாயும், ஹிதமாயு மிருக்கு மென்று முற்றிலும் நிச்சயமா யிருந்தாலெழிய, மௌன மே நல்லது. நீ பேசப்போவதில், இம்முன்று நிபந்தனைகளும் இருக்கின்றனவாவென்று நீ பேசமுன் நன்றாயாலோ சித்துப்பார். இவைகளில்லாவிடில் நீ அதைப் பேசாதே.

(17) இதுமுதலே நீ பேசும்போது ஜாக்கிரதையுடன் ஆலோசித்துப் பேசும் வழக்கத்தில் நீ ஏற்படுவது நல்லது; ஏனெனில் தத்துவோபதேச தீகைப் பெறவரும் சமயம் உனதுவார்த்தை ஒவ்வொன்றையும் நீ கவனிக்க வேண்டி வரும். இல்லாவிடில் சொல்லக்கூடாததை நீ சொல்லி விடக்கூடும்.

(18) சாதாரணப் பேச்சில் அதிக காலங்கழிப்பது அநாவசியம், அது மூடத்தனமுமாம். அது வம்புப்பேச்சாய்விட்டால் பாபகரமாகிறது.

(19) ஆகையால், நீ பேசுவதைவிடக் கேட்டுப்பழகு. நேரே விரும்பினாலன்றி நீ அபிப்பிராயம் கொடாதே.

(20) அறிதல், துணிதல், (ஸங்கல்பித்தல்) தொடங்குதல், மௌனமாயிருத்தல், இவைகளைச் சாதனங்களாகச் சொல்வதும் ஒரு முறை. இந்நான்கில் கடைசியானது எல்லாவற்றிலும் கஷ்டமானது.

(21) உனக்குச் சொந்தம் என்ற பாவனையை நீ ஒழித்து விடவேண்டும்.

(22) இதர மனிதர்களுடைய காரியங்களில், அநாவசியமாய்த் தலையிடுகிறதாகிய சாதாரணமான வழக்கத்தில் விருப்புக்கொள்ளாதே, நீ கண்டிப்பாய் இவ்வாசையை அடக்கிவிடவேண்டும்.

(23) இன்னொரு மனிதன் என்ன செய்தாலென்ன எவ்வித அபிப்பிராய முள்ளவனாலென்ன, இவைகள்

உன்னுடைய காரியங்களைல்ல, அவைகளை அவனிடத்திலே
நடத்திக்கொள்ளும்படி விட்டுவிட நீ பயிலவேண்டும்.

(24) வேறொருவனோடு தலையிட்டுக் கொள்ளாதவரை
யில், தன்னிடத்திலிருந்தும், ஒருவனுக்கு நினைக்கவும், பே
சவும், செய்யவும் பூர்ணஸ்வாதீனமுண்டு, எது சரியென்று
உனக்குத் தோன்றுகிறதோ, அதைச் செய்வதாய் செய்ய
நீ உரிமை பாராட்டுகிறாயல்லவா? இந்த உரிமையைப் பிற
ருக்கும் நீ அளிக்கவேண்டும். அதை அவன் செலுத்தும்
போது அவனைக் குறித்துப்பேச உனக்குப் பாத்தியில்லை.

(25) அவன் தப்பி நடக்கிறானென்று நீ நினைத்தால்,
அவனைத் திருத்த நீ சமயம் பார்த்து உபாயந்தீதடித் தனி
மையாய் மரியாதை தவறாது, பேச முடியுமாகில், அவன்
தவறுதலை நீ ஒருவேளை அவனுக்கு எடுத்துக்காட்டும் என்று
லும், அநேக சமயங்களில், இதுவே தகாது; தலையிடுதலாய்
ப்போய்விடும்.

(26) எக்காரணத்தைக்கொண்டும், மூன்றாம் மனித
னிடம் நீ போய் எதைப்பற்றியும் பறைசாட்ட வேண்டாம்
அது கெட்ட செய்கையாகவிருக்கிறது.

(27) ஒரு குழந்தையைப்போல, ஒரு மிருகத்தையா
வது வேறுபாராவது உபத்திரவம் செய்வதை நீ கண்டால்,
அதை நீ தடுக்கப் பிரவேசிப்பது உனது கடமை, எவனா
வது ராஜாங்க சட்டத்திற்கு விரோதமாய் நடப்பதை நீ
பார்த்தால், அதிகாரிகளிடம் நீ அதைத் தெரிவிக்க
வேண்டும்.

(28) உன்னிடம் கற்கவேறொருவன் உன்னிடம் வரு
வானாகில் அவனுடைய தப்பிதங்களை அவனுக்கு நீ சாந்த
மாய் எடுத்துக்காட்டுவது, உன் கடமையாக ஏற்படலாம்.
இவ்விதங்களில் தவிர, உன் சொந்தகாரியத்தைக் கவனி,
மௌனமாகிற நற்குணத்தை நீ கற்றுக்கொள்.

(29) சித்திகளுக்காசைப்படாதே. உனக்கு அவைகள் வேண்டியது நன்மையென்று குருநாதன் அறியுங்காலத்தில் அவைகள் உனக்குவரும்.

(30) பக்குவம் வருமுன் அவைகளை அடைந்தால் தீங்கை விளைவிக்கும், தவிர தந்திரமுள்ள ஈசுத்ர தேவதைகள் இவ்வித சித்தர்களுக்குப் பலவிதங்களிலும் தப்பு வழியைக் காட்டும், அல்லது அச் சித்திப் பெற்றவர்கள் கருவமடைந்து, தாங்கள் தவறக் கூடாதவர்களென்றும் நினைக்கலாம். இது எப்படியானாலும் சரி, சித்திகளை அடையும் பொருட்டுச் செலவழிக்கும் காலத்தையும் பிரயத்தனத்தையும், பிறர்க் குதவி புரிவதில் உபயோகப்படுத்தலாம்.

(31) பக்குவகாலம் வரும்பொழுது சித்திகள் வரும்; வந்தேதீரும். முந்தியே அவைகளுனக்கு வருவது பிரயோஜனகரமென்று, குருநாதன் கண்டால் எவ்விதம் கெடுதியின்றி நீ அடையலாமென்பதை அவர் உனக்குப் போதிப்பார், அதுவரையில் அவைகளில்லாமலிருப்பதே உனக்கு எல்லது.

ஜூன் மாசம்.

மாசாந்திர அப்யாஸம்:—நீ குருநாதனைச் சரணமடைந்து முற்றிலும் அவரை நம்பவேண்டும் உன்னிடத்திலேயே உனக்கு தைர்யமான நம்பிக்கை யிருக்கவேண்டும்.

வார அப்யாஸம்.

1-வது வாரம்:—சூஷ்மை (பொறுமை).

எதனிடத்தும் அதுகூலமாயிரு. எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொண்டு இணங்கியே நட. எல்லா ரிடத்தும் அதுகூலமாயும், சாந்தமாயும், பொறுமை யுள்ளவனாயும் இரு.

2-வது வாரம்:—சந்தம்.

நீ எப்பொழுதும் சந்துஷ்டி யுள்ளவனாயிருக்கவேண்டும். தீயது எதுவானாலும், அது நிலையில்லாததென்பதை ஞாபகத்தில் வைத்து நீ எப்பொழுதும் சந்தோஷமாயும் நிலைபெற்ற சாந்தமனத்தோடு கூடியவனாயு மிருக்கவேண்டியது உனது கடமை.

3-வது வாரம்:—ஏகாக்கிரதை.

நீ பிரவேசித்திருக்கும் மார்க்கத்திலிருந்து உன்னை ஒரு நிமிஷங்கூட ஒன்றும் திருப்ப இயலாதிருக்கும்படி ஒரே மனத்தினனாய் இருக்கவேண்டும்.

4-வது வாரம்:—திடநிச்சயம்.

குருநாதனை நீ பார்த்துவிட்டால் உனக்கு அவரிடம் திடநம்பிக்கை பேற்பட்டு ஜன்மஜன்மங்களாக அதிகரித்து விடும்.

5-வது வாரம்:—நிக்கிரகம்.

சுத்தமான கண்ணுடியின் வழியே சூரியப்பிரகாசம் துலங்குவது போல் ஸத்யமானது உன் வழியாக சுத்தமா ப்ப் பிரகாசிக்க வேண்டும்.

தினசரி அப்யாசம்.

(1) எதனிடத்தும் அதுகூலமாயிரு. எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொண்டு இணங்கியேகட.

(2) எல்லாரிடத்தும் அதுகூலமாயும், சாந்தமாயும் ஸ்நேகையாயும் இரு. எல்லாரையும் வித்தியாசமின்றிப்பார்.

3. நீ எல்லாருக்கும் உதவிபுரிய வேண்டுமானால் எல்லாரையும் பற்றி நன்றாயறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

4. ஒவ்வொருவனிடமும் ஒவ்வொரு வஸ்துவினிடமும் நன்மையும் இருக்கின்றது தீமையும் இருக்கின்றது.

5. உன்சொந்தமதத்தில் உனக்கிருக்கும் அபிமானம் போல் இதர மதஸ்தர்கள் கொண்டிருக்கும் கொள்கைகளி

லும் நீ மனப்பூர்வமான அபிமானமுள்ளவனாக இருக்கவேண்டும். உன் மதத்தைப் போலவே ஏனையமதங்களும் ஈசுவரனிடத்துச் சேர்க்கக்கூடிய பலவழிகளே.

(6) எவன் ஈசுவரன் வழியே நிற்பானோ அவன் நம் மில் ஒருவனாகிறான். அவன் ஹிந்து வானாலும் சரி, பௌத்தனாலும் சரி, கிறிஸ்தவனாலும் சரி, மகம்மதியனாலும் சரி, இந்தியன், இங்கிலீஷ்காரன், சீனன், ருஷியன், அல்லது வேறு யாரானாலும் சரி, சிறிதும் பாதகமில்லை.

(7) ஆடம்பரக் கிரியைகளைப் பற்றி நிற்பவர்களைப் பற்றி நீ நிந்திக்கவேண்டாம்.

(8) தீயது எதுவானாலும் நிலையில்லாத தென்பதை ஞாபகத்தில் வைத்து, எப்பொழுதும் சந்தோஷ முள்ளவனாகவும் சாந்தமுள்ளவனாகவுமிருக்கவேண்டும்.

(9) குருநாதன் அவர் சிஷ்யன் மூலமாகவே தமது சக்தியைப் பிறர்பால் செலுத்தும்படி அடிக்கடி நேரும். ஆகையால் சிஷ்யன் எக்காரணத்தாலும் மனத்தளர்ச்சிக்கு இடங்கொடுக்கலாகாது. இடங்கொடுப்பின் குருநாதன் அவ்விதம் செய்யமுடியாது. ஆகையால் சந்தோஷமுள்ளவனாக இருத்தல் வேண்டும்.

(10) மனத்தளர்ச்சி கொள்ளுதல் எப்போதும் பிசகு. ஏனெனில் அது வேறு மனிதர்களையுங் கூட, துயரத்திற்குள்ளாக்கி அவர்களை வாழ்க்கையையும் துயரத்திற்குட்படுத்துகிறது.

(11) தினசரி வாழ்க்கையில் நேரிடும் சங்கடங்களை இலகுவாக்கிக் கொள்ளவேண்டும். அதாவது அவைகளைப் பற்றி விசனத்துக் கிடங்கொடராமல் இலேசாப்தந்தள்ளிவிடவேண்டும்.

(12) பெரும்பான்மையோர் அற்பவிஷயங்களில் கிலேசப்பட்டி காலத்தை விருதாவாக்கிக்கொள்வதுபோல, அற்ப விஷயங்களில் நீ கிலேசத்தை அடையாமல் அதினின்று நிவர்த்தித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

(13) வியசனம், கஷ்டநஷ்டம், வியாதி இவைகள் போன்று வெளியினின்று நேரிடும் விஷயங்களை நீ சந்துஷ்டியுடன் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இவைகள் பூர்வ ஜன்ம கர்மங்களின் பலன்கள். அதாவது முன் ஜன்மங்களேச் சேர்ந்த (பிராரப்த) கர்மங்களின் பலன்கள், இந்த ஜன்மத்தவைகளல்லாததால் மாற்றமுடியாதவைகள். ஆகையால் அவைகளைக்குறித்து நீ வருந்துவது நிஷ்பிரபேர்ஜனமாம். இவைகளை நினைவாது, இப்பொழுது நீ செய்யும் செய்கைகளைக்கவனி; இவைகள் உனது அடுத்த ஜன்மத்தில் பலனளிக்கும் காரணங்களாகையால் அவற்றை நீ மாற்ற முடியும்.

(14) மனத்தளர்ச்சிக்கும் சோகத்திற்கும் நீ இடங்கொடுக்காதே. அது எப்பொழுதாவது வருமானால், அதை உடனே நீ விரட்டிவிடு.

(15) நீ பிரவேசித்திருக்கும் மார்க்கத்திலிருந்து ஒரு நிமிஷங்கூட வேறொன்றை நாடி நீ திரும்பலாகாது.

(16) உன் முன்னிலையில் நீ ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டிய முக்கியதர்மம் குருநாதனுடைய வேலையைச் செய்வதேயாம்.

(17) மேன்மார்க்கத்திற் செல்லுவதில் நீ ஆலோசிக்க வேண்டிய அவசியமில்லாதபடி உன் முன்னோக்கத்தையே நாடியவனாயிருக்கவேண்டும். இங்குமங்கும் திரும்பி அதனினின்று விலகுதல் உதவாது.

(18) நீ மேன்மார்க்கத்தில் செல்ல வேண்டுமானால் உன்னுடைய திடசங்கல்பமானது துவைக்கப்பட்ட எஃகு போல் இருத்தல் வேண்டும்.

(19) அம்மார்க்கத்துடனே நீ ஒருமைப் படல் வேண்டும்.

(20) நீ தொடும் எக்காரியத்தையும் உன் பூரணமான திறமையுடன் செய்துமுடி.

(21) நீ திடசங்கல்பம் கொள்ளுவாயானால் உன்னால் செய்து முடிக்கக்கூடாதது ஒன்றுமில்லை.

(22) நீ குருநாதனை ஒருதரம் தரிசிப்பாயானால் நீ அவரிடம் பல ஜன்மங்களுக்கு பூர்ண நம்பிக்கையுள்ளவனாய் நிகழ்வாய்.

(23) நீ அவரைப் பார்த்திராவிட்டாலும், அவரை சாக்ஷாத்திரித்து அவரிடத்தில் அபயம் புகுவாயாக. இன்றேல் அவரும் உனக்கு உபகரித்தல் கிரமம்.

(24) குருநாதனிடத்தில் பூர்ணமான நம்பிக்கை இல்லாவிடில் அவரது அன்பும் சக்தியும் உனக்குப் பெருக மாட்டா.

(25) உன்னுடைய குருநாதனிடத்து நீ பக்தியோடு விளங்குவதுடன் உன்னிடத்தும் தைரியம் கொள்ளவேண்டும். உன்னை நீ நன்றாய் அறிந்துவிட்டதாக எண்ணாதே அப்படியானால், அதுவே உன்னை நீ நன்றாய் அறிந்து கொள்ளவில்லை யென்பதற்கு போதுமான சாக்ஷியமாகும் பொதுவாக, சேற்றில் புதைந்து வெளிப்பார்வைக்குத் தேங்காய் போல் காணப்படும் கொட்டாங்கச்சியைப் பார்த்து மயக்கமுறுகிறாய்.

(26) நீ ஈசுவரனின் ஒரு பொறியாவாய்.

(27) ஸர்வ பராக்ரமசாலியான ஈசுவரன் உன்னிட மிருப்பதால் நீ சங்கல்பித்து செய்யக்கூடாத காரியம் ஒன்றுமில்லை

(28) நீ பின்வருமாறு அடிக்கடி சிந்தித்தல் விசேஷ பலனைத்தரும். “ஒரு மனிதன் செய்தகாரியத்தை இன் னொரு மனிதனும், செய்யக்கூடும். நானும் ஒரு மனிதனே. ஈசுவராமசமும் என்னிடத்தில் உள்ளது. நான் இதைச் செய்யக்கூடும், இதைச் செய்தே முடிபட்பன்.”

(29) சூரியகாந்தி சுத்தஸ்படிகத்தின் மூலமாய் எப் படிப் பிரகாசிக்குமோ அப்படியே சத்தியமானது உன் மூலமாய் பிரகாசிக்கட்டும்.

(30) கர்வத்தைத் தவிரமின ஏனெனில் அது அறி வின்மையால் ஏற்படுகின்றது.

சூலை மாதம்.

மாசாந்தர அப்யாசம்:—ஈசுவரனுடன் ஐக்கியப்பட இச்சிப்பதே அன்பு. நீ ஈசுவரனிடத்து அத்தயந்த பக்தி யுடையவனானால், அவர் மார்க்கத்தை அநுசரித்து அவர் செய்வதுபோல் செய்யவேண்டும்.

வார அப்யாசம்.

1-வது வாரம்:—எந்த உயிர்க்கும் ஒருவித ஹிம்ஸை யும் செய்யாதிருக்கக் கருத்துக்கொள்.

வம்புப் பேச்சு, கொடுஞ்செயல், மித்தியாசாரம் இம் மூன்று பாபகார்யங்களையும் நீ விலக்கவேண்டும். அவை கள் ஜீவபூதங்களின் விகாஸமுறைக்குத் தடை செய்பவை கள். ஏனெனில், அவைகள் அன்புக்கு நேரெதிரிடை யான குற்றங்கள். ஆகையால், எப்போதும் ஈசுவர பக்தி யானது தன் ஹிருதயத்தில் பரிபூர்ணமாயிருக்க விரும்பு

வோன் இம்முன்று தீக்குணங்களும் தன்னை அணுகாதபடி விழிப்பாயிருக்கவேண்டும்.

2-வது வாரம்:—வம்புப்பேச்சு எவ்வளவு இழிவும், கொரோமுமான பாபம் என்பதை அறிய முயல்வாயாக.

(1) அதை நீ முற்றும் விலக்கவேண்டும்.

(2) ஒருவரைப் பற்றியும் கெடுதலாய்ப் பேசாதே.

(3) எவரேனும் பிறரை இகழ்ந்து பேசுவாராயின், நீ செவி கொடாதே.

(4) நீ அத்தகையருக்கு சாந்தமாய்ப் பின்புறமாறு சொல்லாம்:—“நீ சொல்வதொருக்கால் நிஜமல்லாம் விருக்கலாம். நிஜமாயிருந்தாலுங்கூட, அதைப்பற்றி நீ பேசாதிருப்பது நலம்.”

(5) எவனைப் பற்றியாவது நீ ஏதாவது சமாசாரம் கேட்டால், நீ அதை வெளிப்படுத்தாதே. அது பொய்யாயிருக்கலாம். நிஜமாயிருந்தாலுங்கூட அதைப்பற்றி நீ ஒன்றும் பேசாமலிருப்பதே நல்லது.

(6) பிறர் செய்யுங் காரியங்களுக்கு நீயாக ஒரு கருத்தைக் கற்பிக்காதே. அதாவது இன்ன உத்தேசத்தைக் கொண்டு செய்திருக்கலாம் என்று, உன் எண்ணம் போன போக்குப்படி ஒரு காரணங் கल्पிக்க முயலாதே.

(7) மற்றவர்களைக்குறித்து உனக்குத்தெரியாத விஷயங்களில் நீ அபிப்பிராயங் கொள்ளலாகாது.

3-வது வாரம்:—பிறருக் குதவிசெய்ய எப்பொழுதும் சுந்தர்ப்பம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். பரோபகாரதைங்கர்ய விருப்பம் உன்னிடம் பரிபூர்ணமாய் ஏற்பட்டு, அதனால் உன்னைச் சுற்றியிருக்கும் மனிதர்களுக்கு மாத்திரமல்லாது, புல்லுண்டு மிருகம் முதலிய ஜீவஜந்துக்க

‘எல்லாவற்றிற்குர், சதா சமயம் பார்த்திருந்து நீ உதவி செய்து வரவேண்டும். இவ்வுதவி ஒவ்வொருநாளும் சிறிய விஷயங்களிலேயே ஏற்பட வேண்டும். அதனால் பரோபகார வழக்கம் ஏற்பட்டு, அபூர்வமாய்ப் பெரிய காரியம் சம்பவிக்கும்பொழுதும் நீ அதை விட்டுவிடாது அங்கே ரிக்க இயலுவாய்.

4-வது வாரம்:—நசுவரன் அன்பே யாதலால், நீ நசுவரனுடன் ஐசியப்பட விரும்புவாயாகில், நீயும் பூர்ணமான அன்பையும் பிறர் நலத்தையுமே கருத்திற்கொண்டு நடைபெறவேண்டும். இந்த குருசிஷ்ய மார்க்கத்திற் பயிலுவோன், தன் ஹிருதயத்தின் மூலமாக உலகெங்கும் நசுவரனின் அருட் பிரவாஹத்தைப் பெருகச்செய்யும் ஐவிதமான அக்ரி ஜ்வாலேபோல் நிகழ்வான்.

5-வது வாரம்:—நீ எப்பொழுதும் சாந்தமுள்ளவனாக விருக்கவேண்டும்.

எல்லோரையும் சாந்தமாகவே நிதானிப்பாயாக.

சாந்தமாய்ப் பேசு.

சாந்தத்துடன் ஒருவனுக்குச் சொல்லவேண்டியதைச் சொல்.

தினசரி அப்பியாஸம்.

(1) எல்லாச் சாதனங்களிலும் அன்பு மிகவும் முக்கியமானது. ஏனெனில், அது ஒரு மனிதனிடம் போதிய பலமுள்ளதாயிருக்குமாயின், மற்ற நற்குணங்களை யெல்லாம் சம்பாதித்துக் கொள்ளும்படி அவனைத் தூண்டுகின்றது.

(2) தினசரி பிரயிந்தியில், இதற்கு இரண்டு வித பிரயோகம் (i) எந்த உயிருள்ள வஸ்துவுக்கும், ஒரு ஹிம்

சைபையும் செய்யாதிருக்கக் கருத்துக்கொள்வது, (ii) எப் பொழுதும் பிறர்க்குதவி செய்ய சமயம் நோக்கி நிற்பது.

(3) பரோபகாரம் செய்வதில் தீவ்ரமாய் உழைக்க வேண்டும். சந்தர்ப்பம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். பரோபகார கைங்கரிய விருப்பம் உன்னிடம் பரிபூர்ணமாயேற்பட்டு, அதனால் நீ நிறைந்தவனாய், உன்னைச் சுற்றியிருக்கும் மனிதர்களுக்கு மாத்திரமல்லாது, புல்பூண்டு மிருகம் முதலிய ஜீவஜந்துக்களெல்லாவற்றிற்கும், சதாசமயம் பார்த்திருந்து நீ உதவி செய்துவரவேண்டும். இவ்வுதவி ஒவ்வொருநாளும் சிறிய விஷயங்களிலேயே ஏற்படவேண்டும். அதனால் பரோபகார வழக்கம் ஏற்பட, அபூர்வமாய் பெரியகாரியம் சம்பவிக்கும்பொழுதும், நீ அதை விட்டுவிடாது அங்கீகரிக்க இயலுவாய்.

(4) துக்கத்தாலாவது வேறு சங்கடங்களாலாவது அல்லது கிலேசங்களை யடைந்தாவது, வேறு ஏதாவது ஸஹாயத்தை விரும்பியாவது மனச் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டு பலர் இருக்கின்றார்கள். பிரதிதினமும் அத்தகைய ரொருவரைப் பற்றி நினைத்து, அவர் பேரில் அமிருத வர்ஷம் போன்ற உன் அன்பைச் செலுத்து.

(5) உதவி செய்யும் பொருட்டு உன் அன்பின் சக்தியைப் பெருகச்செய்வாயானால், பார்த்தாலும், பார்க்காவிட்டாலும் அதற்குப் பலன் நிச்சயமாய் இருந்தே தீரும். ஈசுவர ஆக்ஷையை அல்லது அவர் நியதியை நீ அறிவாயானால், நீ செய்யும், உதவிக்குப் பலன் உண்டென்பது உனக்குத் தெரியும்.

உலகத்தின் கண் உனக்கு அன்பிருக்குங் காரணத்தால், உன்னை நீ அதற்கே அர்ப்பணம் செய்துகொண்டு லோகோபகார கைங்கர்யங்களில் நீ பிரவிர்த்திக்கவேண்டும்.

(6) மேன் மார்க்கத்திலேறும் மனிதன் ஜீவிப்பது தனக்காகவல்ல, பிறருக்காக. அவன் தன்னை மறந்தவனாகி பிறருக்கு உபகாரம் செய்வதிலேற்படுகிறான்.

(7) எல்லாரிடத்தும் அன்புள்ளவனாயும் சாந்த முள்ளவனாயும் சுஷமையுள்ளவனாயும் இரு.

(8) உலகத்தில் மற்றெல்லாவற்றையும் பார்க்கிலும் அதிக கொடியவையான மூன்று பாபச்செயல்கள் உள்ளன. வம்புப்பேச்சு, கொடுஞ்செயல், மித்தியாசாரம், இவைகள் அன்புக்கு விரோதமான பாபங்களாகையால் எல்லா அபிவிருத்தியையும் கெடுத்துவிடும்.

(9) வம்புப்பேச்சு, முதலில் செட்ட எண்ணம் தோன்றிய பிறகே ஆரம்பிக்கிறது. அதனவே ஒரு பாபகம்.

ஏனெனில் ஒவ்வொருவரிடமும் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் நன்மையும் இருக்கிறது; அவ்விதமே தீமையும் நிற்கின்றது, நமது சித்தவிர்த்திப் பிரயோகத்தால், இவ்விதரண்டையும் நாம் விருத்தி செய்யலாம்.

இவ்விதமாய் ஜீவபூத விகாஸத்திற்கு நாம் அதுகூலமாயாவது, விக்கினமாகவாவது ஏற்படலாம்.

நாம் ஈசுவர சங்கல்பத்தை அதுசரிக்கலாம் அல்லது எதிர்க்கலாம். இது மிக இழிவுள்ளதும் கோரமுமான பாபச் செயல்.

(10) வம்புப்பேச்சினால் உண்டாகும் கெடுதிகளாவன.

(i) நீ எப்போதும் நல்ல சித்தவிர்த்தியைக் கொள்ள வேண்டியிருக்க கெட்ட சித்தவிர்த்தியையே கொண்டு உன் அயலார் மனங்களையும், அதனாலேயே வியாபிக்கச்

செய்து உலகத்தில் துக்காபிவிருத்தியைச் செய்வோனாவாய்.

(ii) நீ நினைத்த துர்க்குணமானது உன் சகோதர னிடமிருக்குமானால், அதை நீ போஷித்துப் பலப்படுத்துகிறாய். நீ உனது சகோதரனைக் குணப்படுத்த வேண்டியிருக்க, இவ்விதம் நீ அவனை மிகவும் கெடுக்கிறாய் அல்லது அவனை உன்னுடைய எண்ணமானது கெடுதியைச் செய்ய தூண்டுகிறது.

(iii) நல்ல எண்ணங்களால் உன் சித்திவிர்த்தி நிறைந்திருக்க வேண்டியிருக்க, உனது கெட்ட எண்ணங்களால் அதை நீ நிரப்பிக் கொள்ளுகிறாய், உனது அபிவிருத்தியும் மங்குகின்றது; உன் அகத்தைப்போலவே புறமும் விளங்குகின்றது உன் முக மலர்ச்சியும் சரீரத்திற் செழிப்பும் குன்றி அவலக்ஷணமான தோற்றம் ஏற்படுகின்றது.

(iv) இவ்விதவம்பன் வேறு மனிதர்களையும் தன் பாதகத் தொழிலுக்குக் கூட்டாளியாகச் செய்து கொண்டு தன்னாலியன்றமட்டும் முயலுகிறான். பிறகு இவனோடு அவர்களும் சேர்ந்து ஒருவன் மீது கெட்ட சிந்தனைகளைப் பிரயோகிக்கிறார்கள்.

(11) வம்புப்பேச்சு எவ்வளவு இழிவுள்ளதென்றும் கோரமானதென்றும் நீ தெரிந்துகொள். இதை நீ முற்றிலும் ஒழிக்கவேண்டும். (ii) ஒருவனையும் நீ இகழ்ந்து பேசாதே.

(iii) எவரோனும் பிறரை இகழ்ந்து பேசுவராயின் நீ செவி கொடாதே.

(iv) நீ அத்தகையருக்குச் சாந்தமாய்ச் சொல்லு “நீ சொல்வதொருக்கால் நிஜமல்லாமலிருக்கலாம், நிஜமாயிருந்தாலுங்கூட அதைப் பற்றிப் போதிருப்பது நலம்.”

(12) எவனைப் பற்றியாவது நீ ஏதாவது சமாசாரம் கேட்டால் நீ அதை வெளிப்படுத்தாதே. அது பொய்யாயிருக்கலாம். நிஜமாயிருந்தாலுங்கூட நீ அதைப்பற்றி பேசாமலிருப்பது நல்லது.

(13) பிறர் செய்யுங்காரியங்களுக்கு நீயாக ஒரு கருத்தைக் கல்பிக்காதே. அதாவது இன்ன உத்தேசத்தைக் கொண்டு செய்திருக்கலாம் என்று உன் எண்ணம் போன போக்குப்படி ஒரு காரணம் கற்பிக்க முயலாதே. அவனுடைய செய்கைகளுக்கு நீ நினைபாத காரணங்களிருக்கலாம் அவைகள் அவனுடைய குருநாதனுக்கு மட்டும் தெரியவரும்.

(14) மற்றவர்களைக் குறித்து உனக்குத் தெரியாத விஷயங்களில் நீ அபிப்பிராயங் கொள்ளலாகாது.

(15) கருதிச்செய்யும்கொடுஞ்செயல்:-வேண்டுமென்றே வேறொரு ஜீவஜந்துவுக்கு உபத்திரவஞ் செய்வதாகும். எல்லாப் பாபங்களிலும் இது பெரும்பாபம் இது மதுஷ்ய பிரவிர்த்தியல்ல அசுரச் செய்கை.

மனிதர்கள் இதைத்தினசரி செய்துகொண்டே வருகிறார்கள்.

(16) திருஷ்டாந்தங்கள்:-

i ரோமன் காதலிக் மத விசாரணை சங்கத்தார் இதைச் செய்தார்கள்; ii தங்கள் மதத்தின் பெயரால் இதை மதாபிமானிகளும் செய்துவந்தார்கள். iii ஜீவராசிகளின் உடற்கூறு சாஸ்திர பரீக்ஷகர்கள் இன்னும் இதைச் செய்கிறார்கள். iv அனேகம் பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயர்களும் இதை வழக்கமாய்ச் செய்கிறார்கள். v அநேகர்களா வெளியிற் சென்று, வேட்டை விளையாட்டென்று சொல்லி புத்தி பூர்வமாய் நகவர சிருஷ்டிகளாகிய ஜீவஜந்துக்களைக் கொல்கிறார்கள்.

vi பிறனொருவன் மனத்தை நோக்கச் செய்யவேண்டுமென்ற கருத்துடனேயே வன்சொல் உரைப்பவனும் கொலை செய்வோனாவன்.

(17) ஈசுவரனிடத்துச் செலுத்தவேண்டிய அன்பை உத்தேசித்தே, சமயம் நேரிடும்பொழுது இவ்வித கருமங்கள் (மேற்கண்ட 1-முதல் 5-வரையுள்ள திருஷ்டாந்தங்கள்) கூடாவென்று நீ தெளிவாய் எடுத்துரைக்கவேண்டும்.

(18) கருதாது செய்யும் கொடுஞ்செயல்:—சாதாரணமாய் ஆலோசியாமல் நேரிடுகிறது. அசாக்கிரதையாலும் இது நேரிடுகிறது. ஒவ்வொரு செய்கையும் எவ்விதம் இகரர்களை பாதிக்குமென்பதைப் பற்றி நினைக்க மறப்பதினாலும் நேரிடுகிறது.

உதாரணம்:

i தான் நியாயமாய்க்கொடுக்கவேண்டிய சம்பளம், கூலி இவைகளைச் சரியாய்க் கொடுக்காமல் பிடித்துக் கொள்ளுகிறது. } பணத்திலும் இதர பொருள்களிலுமுள்ள ஆசையால்

ii தன் மனைவி மக்களுக்குத் தக்க உணவு அளிக்காமலிருக்கிறது. } ஷே

iii ஆத்மாக்களையும் சரீரங்களையும் கெடுக்கி } தன் தூராசையை திருப்தி செய்து கொள்ளுவதில் மாத்மிரம் கவனமா யிருந்துகொண்டு.

iv தன்னுடைய வேலையாட்களுக்கு குறித்த தினத்தில சம்பளங் கொடுக்காமலிருப்பது. } தன்னுடைய சொற்பொருளைத் தொந்தரவை உத்தேசித்து.

v கிற்சில சமயம் கவனிபாது 'சொல்லுமொருவார்த்தை வரமத்துடன் சொல்லிய வார்த்தைபோல் தன்பத்தை விளைவிக்கும்.

(19) உனக்கு மேன்மார்க்கத்தில் பிரவேசிக்க இஷ்டமிருந்தால், நீ செய்யுங்காரியங்கள் என்ன பலன்களை விளைவிக்குமென்று நீ ஆலோசிக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் யோசியாமல், நீ கொடும பாதகங்களுக்கும் உட்பட்டு விட வேண்டிவரும்.

கருகாது செய்யும் கொடுஞ் செயலைப்பற்றி நீ ஜாக்கிரதையாக விருந்தக வேண்டும்.

(20) மித்தியாசாரம்; இது இன்னொரு வலிய கேடு இது பயவதமான பாதகந்நையுண்டாகி யிருக்கின்றது. இதற் கடிமைப்பட்டவன், தன்னை விட அறிவுள்ளவர்களை நிந்தித்து, தானசெய்யும் பிரகாரம் அவர்களுடைய செய்யும் படி பலவந்தம் செய்கிறான். இதுதொடர்பு மாயாதர்மமாய்க் கதலுக் குட்பட்டு அன்பே வடிவாய்ந் கொண்ட ஈசுவரன் பெபநா வைத்தே அநேகம் பாதகங்கள் நடந்திருக்கின்றன.

(21) உதாரணம். (1) பிராணிகளைப் பலிக்கொடுக்க வேண்டுமென்பது மித்தியாசாரம். இதைப் பார்க்கிலும் கொடிய மித்தியாசாரம், மனிதன் தனது ஆகாரத்திற்கு மாமிசத்தை ஆவகிபகப் படுதலாவது.

(2) இவ்விததியாவில், மித்தியாசாரம் தாழ்ந்த ஜாதியாகளை எவ்விதம் நடத்தி வருகின்றதென்பதைக் கருதிப் பார். நெஞ்சம் புண்பட செய்கின்ற அன்பற்ற கொடுமையை உண்டாக்கி வருகிறது.

அதன் அற்ப அடையாளங்கூட உன்னிடத்தில் உண்டாகாதபடி நீ மிகவும் ஜாக்கிரதையாக விரு.

(22) அவர் அன்பே ஆகையால், அவருடன் நீ ஐக்கியப்பட இச்சித்தால், நீ ஸ்வலா பேச்சையை முழுமையும் விட்டு, அத்தியந்தம் பிரேமையோடு கூடினவனாக வேண்டும்.

(23) மேன்மார்க்கத்திலேறிய மனிதன் தன் ஹிருதயத்தில் நிரம்பி நிற்கும் ஈசுவர வாத்ஸல்யம் உலகெங்கும் பிரவேசித்துப் பிரகாசிக்க அவன் ஒரு ஜீவித அக்கினி ஜ்வாலையோல் இருக்கிறான்.

(24) அன்பானது ஈசுவரனுடன் ஒன்றுகூடியிருக்க விரும்பும் ஒரு ஸங்கல்பம், தீர்மானம்.

(25) அது (அன்பு) ஈசுவரனோடு ஒன்றுகூடியிருக்க விரும்பும் இச்சைதானென்றாலும், உன் சொந்த ஆபாசம் வருத்தம் இவைகளிலிருந்து நீ விலக அல்ல. ஆனால் உனக்கு ஈசுவரனிடமிருக்கும் அக்தியந்த பக்திடால், அவர் மார்க்கத்தை அனுசரித்து அவர் செய்யவது போல் செய்வதே.

(26) இச்சங்கல்பம் சித்திபெற வேண்டுமாயின், அது உனது பூர்ணஸ்வபாவ குணமாகி, வேறு ஒரு குணமும் வர இடங்கொடாதிருக்கவேண்டும்.

(27) நீ ஈசுவரனோடு ஐக்கியப்பட விரும்புவது, உனது ஸ்வப்பிரயோஜனத்துக்காக இராது. உன் மூலமாய், ஈசுவராதுக்கிரஹ அன்பு, மறை உன் உடனெத்த மனிதர்களுக்கும் பெருகும்படி நீ ஒரு வழியா யேற்பட வேண்டும்.

(28) உன் மனதைப் பரோபகார சிந்தையிலேயே பூர்ணப்படுத்திக்கொள்வாயாகில், உனக்கப்பொழுது ஸ்வப் பிரயோசனத்தை யெண்ணுவதற்கே அவகாசமிராது.

(29) நீ எப்பொழுதும் சாந்தனாயும், உபகாரியாயும் விவேகத்துடன் கூடினவனாயும், பிறருக்கணங்க நடக்கக்கூடியவனாயும் இருக்கவேண்டும்,

(30) குருநாதன் சந்திதான பரிசுத்த வொளியில், அவரைப் போலாக வேண்டுமென்ற இச்சை ஒன்று தவிர மற்றெல்லா இச்சைகளும் நசிக்கின்றன.

(31) ஸத்சித், ஆநந்தம் இம்மூன்றும் ஈகவர ஸ்வ ரூபத்தின் மூன்று தோற்றங்கள், அவர் தொண்டர்களில் ஒருவராகச் சேர்த்துக்கொள்ள விரும்பும் நீயும் அவரது ஸ்வரூபத் தோற்றத்தின் அம்சங்களை உலகத்தின் காட்ட வேண்டும்.

ஆகஸ்டு மாசம்.

மாசாந்தர அப்பியாசம்:—உன் மனத்தை வசப்படுத்த வேண்டும்; அதைத் திரிந்து கொண்டிருக்க விடவேண்டாம்.

வார அப்பியாசம்.

(1) எந்தக் காரியத்தை நீ செய்துகொண்டிருந்தாலும், அதிலேயே உன் மனதை நிறுத்து, அப்பொழுது அக்காரியம் நன்றாய்ச் செய்யப்பட்டு முடியும்.

(2) “குருநாதன் இதைக் குறித்து என்ன நினைப்பார்,” என்று அடிக்கடி நீ நிதானித்துப் பார்க்கவேண்டும். நீ முற்றிலும் சத்தியமாய் நடக்கப் பயிலவேண்டும். முதலில் சத்திய எண்ணத்தையே கொள்ளவேண்டும்.

(3) மற்றவர்களைக் குறித்து உனக்குள்ள அபிப்பிராயம் உண்மையானதாயிருக்கவேண்டும். அவர்களைக் குறித்து உனக்குத் தெரியாத விஷயங்களில் நீ அபிப்பிராயம் கொள்ளக்கூடாது.

(4) துக்கத்திலாவது, கஷ்டத்திலாவது, ஆழ அழுங்கியும் சகாயத்தை விரும்பியும் இருக்கின்ற யாரையேனும் நீ ஆலோசித்தறிந்து, தினந்தோறும் அவன்மேல் உன் அன்பான சிந்தனையைக் தீவிரமாய்ச் செலுத்து.

(5) உன் மனதைச் சோம்பேறித் தனமாயிருக்கவிடாதே. எடுத்த காரியம் முடிந்ததும், நல்ல எண்ணங்களே உன் மனத்தில் வந்து தங்கும்படி எப்பொழுதும் நல்ல எண்ணங்களே உன் மனத்தைப் பின்பற்றி நிற்கட்டும்.

தினசரி அப்பியாசம்.

(1) எந்தக் காரியத்தை நீ செய்துகொண்டிருந்தாலும், அதிலேயே உன் மனத்தை நிறுத்து.

(2) மனத்தில் பதற்றம் வராமல் மனத்தை நிலைபெறும்படி செய்து கொள்ளவேண்டும். அப்படியானால் மகஸ்கலக்கமற்று சாந்தமாயிருக்கும்.

(3) மனது நீ அல்ல, அது, உன் உபயோகத்திற்காக நீ அடக்கியாளவேண்டிய ஒர் கருவி.

(4) மனத்தளர்ச்சிக்கும், சோகத்திற்கும் நீ இடங்கொடாதே. மனத்தளர்ச்சி பிசகானது. உனக்கது, எப்பொழுதாவது சப்பவித்தால், அதை உடனே நீ தள்ளிவிடு.

(5) உன்னுடைய சித்தவிர்த்தி இருக்கவேண்டிய படியிருந்தால் உனது செய்கைகளைப்பற்றிக் கவலையிராது.

(6) எதை குருநாதன் நினைக்க மாட்டாரென்று நினைக்கிறாயோ, அதை நீ எப்பொழுதும் நினைக்கலாகாது.

(7) நீ உன் மனத்தை அடக்கவேண்டும் அதைத் திரிந்துகொண்டிருக்கவிட வேண்டாம்.

(8) அடிக்கடி உன் எண்ணங்களை நிதாமித்துப்பார்த்து குருநாதன் இதைப்பற்றி என்ன நினைப்பார் என்று சிந்திக்கவேண்டும்.

(9) மனோவாக்குக்காயங்களில் எப்பொழுதும் நீ சத்தியவானாயிருக்கக் கற்றுக்கொள். முதலில் மனத்தைச்சத்

தியமான வழியில் பழக்கவேண்டும். பிறகு ஸத்தியமானது தானாகவே மற்ற இருபரணங்களின் மூலமாய் விவங்கும்.

(10) அசத்திய எண்ணங்களுள், விவேக மற்ற மித்தியாசாரங்களுள் உலகத்தில் அநேகம் உடன-இவைகளுக்குட் ப்பட்டிருக்கும் எனவும் அபிவிருத்தியடைய முடியாது.

(11) ஒரு எண்ணத்தை அநேகம் பேர்கள் ஒரே விதமாய்க் கொண்டிருந்தாலும் சரி, வெகு நாளாய் அந்நான்களால் நம்பப் பட்டிருந்தாலும் சரி ஜனங்களால் உத்திருஷ்டமென்று நிகைகசப்பட்ட புஸ்தகங்களில் அது எழுதப்பட்டிருந்தாலும் சரி, இக்காரணங்களால் அதை நீ அங்கீகரிக்க வேண்டியதில்லை.

(12) அதை நீயே ஆலோசித்துப் பாராதது, நியாயமானது தானாவென்று நீயே நிர்மாணித்துக் கொள்ளவேண்டும். ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி, ஒன்றுத தெரியாத ஆயிரம் ஜனங்கள் அதைக் துறித்து ஒரே விதமாய் அபிப்பிராயங் கொண்டிருந்தாலும், அவ்விப்பிராயத்தால் ஒரு பிரயோஜனமுமில்லை யென்பதை நூபகததில் வை.

(13) மேன் மாக்கத்தில் செல்ல இச்சிப்பவன், ஸ்வவொரு காரியத்தையும தனக்குத்தானே ஆலோசித்து நிதானிக்கப் பயிலவேண்டும்.

(14) இவ்வுலகிலுள்ள பெருக்கெடுத்தனிலும், பந்தங்களிலும் மித்தியாசாரம் என்பது மிக வலியதாகும்.

அதிலிருந்து உன்னை நீ முழுவதும் விடுவித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

பிராணிகளைப் பலிகொடுத்து வருவது, மித்தியாசாரம். இதைப்பார்க்கிலும் கொடிய மித்தியாசாரம், மனிதன் தனது ஆகாரத்திற்கு மாம்சத்தை ஆவசியப்படுத்து

வது. இவ்விரு வகையிலுமுண்டாகும் பயங்கரமான மிருக வதையை நீ ஆலேசித்து நிதானி.

(15) மற்றவர்களைக் குறித்து நீ கொள்ளும் அபிப் பிராயம் உண்மையானதாக விருக்கவேண்டும். அவர்களைக் குறித்து உனக்குத் தெரிபாத விஷயங்களில், நீ அபிப் பிராயம் கொள்ளலாகாது.

(16) மற்றவர்களைப் பொழுதும் உன்னைக் குறித்து நினைத்துக் கொண்டிருப்பதாக நீ சங்கியாதே.

(17) உனக்குத் தீங்கென்று நீ நினைக்கின்ற வொன்றை ஒரு மனிதன் உனக்குச் செய்தாலும், உன்னைக் குறித்தது என்று நீ நினைக்கின்ற வொன்றை அவன் சொன்னாலும் “அவன் எனக்குக் கெடுதி செய்ய எண்ணங் கொண்டான்” என்று நீ உடனே நினைக்காதே. அநேகமாய் அவன் உன்னை நினைக்காமலே யிருந்திருக்கலாம்.

(18) ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் அதனதன் சொந்த கஷ்டங்களிருக்கின்றன! அதனதன் எண்ணங்களே முக்கியமாய் அதனதனைச் சுற்றி நிற்கும்.

(19) ஒருமனிதன் உன்னிடத்தில் கோபமாய்ப் பேசினால் “அவனைக்கு விரோதி, எனக்குக் கெடுதி செய்ய விரும்புகிறான்” என்று நினையாதே. அநேகமாய் வேறு யாராவதொருவன், அல்லது வேறு ஏதாவது ஒரு விஷயம் அவனைக் கோப மூட்டியிருக்கலாம், நீ அவனுக்கு எதிர்ப்பட்ட காரணத்தினால், அக்கோபத்தை உன்னிடம் அவன் காட்டலாம், அவனுடைய செய்கை மூடத்தனம். கோபம் எப்பொழுதும் மூடத்தனம் தானே, ஆகையினால் அவனைப் பற்றி நீ தவறாய் நினைக்கவேண்டாம்.

(20) கீம்புப்பேச்சுக்குக் காரணம்கெட்டஎண்ணம். உகுவே ஒரு பாதகம். ஏனெனில் ஒவ்வொருவனிடமும்,

ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் நன்மை நிற்கின்றது; அவ்விதமே, ஒவ்வொருவனிடமும், ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் கெடுதியு மிருக்கிறது. நமது சித்த விர்த்திப் பிரயோகத்தால் இவ் விரண்டையும் நாம் விருத்தி செய்யலாம்; இவ்விதமாய் ஜீவபூத விகாஸத்திற்கு, நாம் அனுகூலமாயாவது விக்ஷிண மாயாவது ஏற்படலாம் நாம் ஈசுவர சங்கற்பத்தை அனு சரிக்கலாம் அல்லது எதிர்க்கலாம்.

(21) உனது கெட்ட எண்ணம் உனது சகோதரனை த்தப்பிதஞ்செய்ய ஏவுகிறது; ஏனெனில் அவன் இன்னும் பூர்ணபிவிருத்தியடைந்திராவிடில் அவனை நீ நினைக்கின்ற படியே ஆக்கிவிடலாம்.

(22) ஒவ்வொரு தினமும் துக்கத்திலும், கஷ்டத் திலும், மூழ்கியாவது, சகாயத்தை விருப்பியாவது இருப் பதாக உனக்குத் தெரிந்திருக்கும் யாரையேனும் ஆலோ சித்தறிந்து, அவன்மேல் தீவ்ரமாய் உன் அன்பான சிந் தனையைச் செலுத்து.

(23) நற்காரியங்களில் உன் மனச் சக்தியை எப் போதும் உபயோகி. ஜீவபூத விகாஸத்துக்கு நீ அநுகூல மான ஒரு சக்தியாய் ஏற்படு.

(24) இன்னொருவனிடமுள்ள கெடுதியை நீ நினைப் பாயாகில், மூன்று கெட்ட காரியங்களை நீ அதோடு கூட வே செய்கின்றாய்.

உன்னைச் சுற்றியுள்ள அயற் பக்கங்களிலும், உன் சகோதரனிடத்திலும், உன்னுடைய மனதிலும், நல்ல சித்தவிர்த்தியை அகற்றி, கெட்ட சித்தவிர்த்தியை வியா பிக்கச் செய்துகொண்டு, உலகத்தில் துக்கத்தை விருத்தி செய்கின்றாய்.

(25) பெரும்பான்மையோர் தங்களுக்கு நேரிடும் அல்பசங்கடங்களுக்காகக் கிலேசப்பட்டுக்கொண்டு மிகுந்த

காலத்தை விருதாவில் போக்கிக்கொள்வது போலல்லாமல், நீ அய்வித கிலேசத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

(26) ஒரு செய்கை செய்விதம் இதர்களைப் பாதிக்கு மென்பதை ஜாக்கிரதைக் குறைவால் கவனியாது, மறந்துவிடுவதால் அதிக துன்பமுண்டாகிறது. நீ செய்யும் காரியங்கள் எனன பலன்களை விளைவிக்குமென்று நீ ஆலோசித்தகவேண்டும்; இல்லாவிடில் யோசியாமல் நீ கொடும் பாதகங்களுக்கு உட்பட்டு விடவேண்டிவரும்.

(27) உன் மானவிக சரீரம், கர்வத்துடன் பிரிந்து நின்று, தனனை மேலாகவும் மற்றவர்களைக் குறைவாகவும் கருத, இச்சிக்கின்றது.

(28) ஆடம்பரக் கிரியைகள் ஆநாவசியமென்று நீ உணரவேண்டுப; இல்லாவிடில், அவைகளைச் செய்வாதவர்களைவிட நீ சிறைஷ்டனென்று உனனை நினைப்பாய்.

(29) உன் சரீரம் ஒன்றை விருப்புதையில் உனக்கு அது யதார்த்தமாய்த் தேவைபாவென்று நிதானி, ஏனெனில் நீயே ஈசுவரன்.

(30) மனதைச் சோம்பலாயிருக்கும்படி விடாதே, எடுத்த காரியம் முடிந்ததும் நல்ல எண்ணங்களை உன் மனத்தில் வந்து தங்கும்படி, எப்பொழுதும் உன்மனத்தைப் பின்பற்றி நிற்கட்டும்.

(30) நீ பேசுமுன் விழிப்புடன் ஆலோசி.

(31) கர்வத்தினின்று உன் மனதை நீக்கு; ஏனெனில் கர்வம் அறிவீனத்தினின்றே வருகின்றது. ஞானமில்லாதவன் தன்னைப் பெரியவன் என்றும், இது அது என்று குறித்துக் காட்டக்கூடிய பெரிய காரியங்களைச் செய்தவனென்றும் நினைக்கக் கூடாது; ஈசுவரன் ஒருவன் தான், பெரியவர். அவரால்தான் எல்லா நற்காரியங்களும் செய்யப்படுகின்றன, என்று விவேகி யறிகிறான்.

திரயானக்நிரம விஷயம்.

செப்டம்பர் மாசம்.

மாசாந்தர அப்பியாசம்:—வார்த்தை ஒவ்வொன்றையும் கவனித்துப்பேசு.

வார அப்பியாசம்.

1-வது வாரம்:—பேசுவதற் குமுதிகின்ற ஆலோசி.

(a) உன் பேச்சு உண்மையுட, பகஷ்முட, உடகாரமுமானதா?

(b) இப்பேர்க்கொத்த சந்தர்ப்பங்களில் குருநாதர் என்ன சொல்வார என்பதை நன்றப் ஆலோசி?

(c) இல்லாவிட்டால் சொல்லத்தகாததை நீ தவறிச் சொல்லிவிடக்கூடும்.

2-வது வாரம்:—சொற்பப் பேச்சுடன் நிற்பது நல்லது.

நேரே விரும்பினாலன்றி அபிப்பிராயம் கொடாதே.

3-வது வாரம்:—கருத்துவறு, வார்த்தை வேறென்று ஒருவரையும் நினையாதே; அவ்வது எண்ணங்கள் அவனுடைய குருநாதனுக்குத் தெரியும். அவனுடைய செய்கைகளுக்கு நீ நினையாத காரணங்களிருக்கலாம்.

4-வது வாரம்:—எவரைப் பற்றியாவது ஏதாவது சமரசாரம் கேட்டால் நீ அதை வெளிப்படுத்தாதே; அது பொய்யாயிருக்கலாம். கிஜமாயிருந்தாலும்கூட, அதைப் பற்றி நீ ஒன்றும் பேசாமலிருப்பது நல்லது; எக்காரணத்

தைக்கொண்டும் மூன்றாம் மனிதனிடம் நீ போய் அதைப் பற்றி அலப்பேண்டாம். அது ஒரு தீய பாபச்செய்கையாயிருக்கிறது.

5-வது வாரம்:—இதர மனிதர்களுடைய காரியங்களில் அநாவசியமாய்த் தலையிடத்தூண்டும் விருப்பத்தை நீ கண்டிப்பாய் அடக்கிவிடவேண்டும்.

அடியில் கண்ட விதமான விஷயங்களில்தவிர, உன் சொந்தக்காரியத்தைக் கவனி. மௌனமாகிற நற்குணத்தை நீ கற்றுக்கொள். விலக்கு விஷயங்கள்:—

(a) ஒரு குழந்தையையாவது ஒரு மிருகத்தையாவது யாராவது உபத்திரவம் செய்வதை நீ பார்த்தால்,

(b) எவனாவது ராஜாங்க சட்டத்துக்கு விரோதமாய் நடப்பதை நீ பார்த்தால்,

(c) உன்னிடம் கற்க, வேறொருவன் உன் கீழ் வருவானாகில்,

கருதிச்செய்யுங் கொடுஞ்செயலை ஒழிக்கவேண்டுமென்று சமயம் நேரிடும்பொழுது நீ தெளிவாய்ப் பிறர்க்கு எடுத்துரைக்க வேண்டும்.

தினசரி அப்பியாஸம்.

1. பேசுவதற்கு முந்தி நன்றாய் ஆலோசி.

2. உன் பேச்சு உண்மையும், பஷமும் உபகார முமானதுதானா வென்று கவனி.

3. இவ்வித சந்தர்ப்பங்களில் குருநாதன் என்ன சொல்வார் என்று அடிக்கடி சிந்தித்துப்பார்.

4. இதுமுதலே, நீ பேசுமுன் விழிப்புடன் ஆலோசித்துப் பேசும் வழக்கத்திற் பயிலுவது நல்லது. ஏனெனில்

தத்துவோபதேச திணைப் பெற வரும் சமயம் உனது வார்த்தை ஒவ்வொன்றையும் நீ தவறிக்கவேண்டிவரும், இல்லாவிட்டால் சொல்லக்கூடாததை நீ தவறிச் சொல்லி விடக்கூடும்.

5. திட்டமாய் உரைக்காததால் அசத்தியத்திற்குள் ளாகாதிருக்கும்பொருட்டு, நீ எப்போதும் நன்றாய் ஆலோசித்துப் பேசு.

6. அந்தப் பேச்சு வம்புப்பேச்சாய்விட்டால், பாபகரமாகிறது.

7. சூஷ்ம சரீரம் (அகாவது நாம சரீரம்) அநேக ஆசைகளுடன் கூடியது. உன்னைக் கொள்ளும்படியாகவும், கொடிய வசனங்களைப் பேசும்படியாகவும், மாந்தஸரியங்கொள்ளும்படியாகவும், பணத்தில் பேராசை கொள்ளும்படியாகவும், மற்றவர்களுடைய பொருள்களைக்கண்டு அருபை அடையும்படியாகவும், நீ மனக்கலைசத்திற்குட்படும்படியாகவும் அது விருப்பம்

ஆனால் அவைகளொன்றும் உனக்கு (நிஜமான ஆத்மாவுக்கு) அவசியமில்லை.

8. சொற்பப்பேச்சுடன் நிற்பது நல்லது.

9. நீ பேசுவிரும்புவது சத்தியமாயும், பிரியமாயும் பிரயோஜனமுள்ளதாயுமிருக்குமென்று முற்றிலும் நிச்சயமாயிருந்தாலொழிய, மெளனமே நல்லது.

10. மற்றையோர்களைக் காட்டிலும் சமர்த்தனாகப் பிறர் உன்னைக் கருதவேண்டுமென்றாவது, உலகிற் புகழ் பெறவாவது நடிக்க இச்சிக்காதே, பேச ஆசைப்படாதே,

11. மிக்க சாதாரணப்பேச்சு அநாவசியம். அது மூடத்தனமுபாம். அது வம்புப்பேச்சாய்விட்டால், பாப கரமாகிறது.

12. ஆகையால் பேசுவதைவிடக் கேட்கப்பழகு.

13. நேரேவிரும்பினாலன்றி நீ அபிப்பிராயம் கொடாதே.

14. அறிதல், துணிதல், தீர்மானித்தல், மௌனமாயிருத்தல், இவைகளைச் சாதனங்களாகச்சொல்வதும் ஒரு முறை:—இந்நான்கில் கடைசியானது எல்லாவற்றிலும் கஷ்டமானது.

15. பிறர் செய்யும் எக்காரியத்திற்கும் நீயாக ஒரு காரணங் கற்பிக்காதே.

16 இன்னொரு மனிதன் என்ன செய்தாலென்ன. என்னசொன்னாலென்ன, எவ்வித அபிப்பிராய முள்ளவனாலென்ன இவைகள் உன்னுடைய காரியங்களல்ல. அவைகளில் ஒருவிதத்திலும் சம்பந்தப்படாமல், நீ இருக்கப் பயிலவேண்டும்.

17. ஒருவன் வேறொருவனோடு தலையிட்டுக்கொள்ளாதவரையில் தன்னிஷ்டப்பிரகாரம், அவனுக்கு நினைக்கவும், பேசவும், செய்யவும், பூர்ணஸ்வாதீனமுண்டு. அவனைக் குறித்துப் பேச உனக்குப் பாத்தியமில்லை.

18. கொடுமை யென்பது செய்கையில் மாத்திரமல்ல, வாய்ப்பேச்சிலு மிருக்கிறது. . வேண்டுமென்றே வேறொரு ஜீவஜந்துவுக்கு உபத்திரவஞ் செய்வது கருதிச்செய்யும் கொடுஞ்செயலாம்.

19. சில சமயங்களில் கவனியாது சொல்லுமொரு வார்த்தை, வர்மத்துடன் சொல்லிய வார்த்தைபோல் துன்பத்தை விளைவிக்கின்றது. ஆகையால் அறியாமல்கூட, உன்னைக் கொடுஞ்செயல்களுக் குட்படுத்திக்கொள்ளாது, ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும்.

20. எதைக் குருநாதன் சொல்லமாட்டார் என்று நீ நினைக்கிறாயோ அதை ஒரு பொழுதும் நீயும் சொல்லலாகாது.

21. உன் மூலமாய், ஈசுவரானுக்கிரஹ அன்பு, உன் உடனெத்த மற்ற மனிதர்களுக்கும், பெருகுப்படி நீ ஒரு வாங்க்காலா யேற்படவேண்டும்.

எவனைப்பற்றியாவது நீ ஏதாவது சமாசாரம் கேட்டால், நீ அதை வெளிப்படுத்தாதே. அது பொய்யாயிருக்கலாம். நிஜமாயிருந்தாலுங்கூட அதைப்பற்றி நீ ஒன்றும் பேசாமலிருப்பதே நல்லது.

22. நீ ஒருவரைப்பற்றியும் கெடுதலாய்ப் பேசாதே

24. ஒருவனைப்பற்றி வேறொருவன் கெடுதலாகப் பேசினாலும் செவிகொடுத்துக் கேளாதே.

25. “ஒருவேளை நிஜமில்லாமலிருக்கலாம். அப்படியே நிஜமாயிருந்தாலும் அதைப்பற்றிப் பேசாமலிருப்பது நல்ல” தென்று மிருதுவாய்ச் சொல்.

26. நீ யாராவது ஒருவனைப்பற்றி எதையும் கேள்விப்பட்டால் அதைப்பற்றி வேறொருவனிடம்போய் வினாய் அலததாதே. அது முற்றிலும் கெட்ட காரியம். வம்புப் பேச்சு அன்புக்கு விரோதமான பாபச்செய்கை,

27. உன்னுடைய பேச்சு உண்மையானதாகவும் திட்டமானதாகவும், பெருக்கிக் கூறாமலும், உள்ளதை உள்ளபடியே கூறவேண்டும்.

28. ஈசுவரபக்தியை உத்தேசித்தே, சமயம் நேரிடும் பொழுது, இவ்வித கருமங்கள் கூடாவென்று நீ தெளிவாய் எடுத்துரைக்கவேண்டும். (கருதிச்செய்யும் கொடுமை) உடற்கூறுசாஸ்திர பரீக்ஷகர்கள் இதைச் செய்கிறார்கள் அநேகம் பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயர்கள் இதை வழக்கமாய்ச் செய்கிறார்கள். அவ்விதமே வேட்டை விளையாட்டென்று சொல்லி, புத்திபூர்வமாய், ஈசுவர சிருஷ்டிகளாகிய ஜீவஜந்துக்களைக் கொல்கிறார்கள்.

29. இதரமனிதர்களுடைய காரியங்களில் அநாவசியமாய்த் தலையிடுகிற இன்னொரு சாதாரண விருப்பத்தை நீ கண்டிப்பாய் அடக்கிவிடவேண்டும்.

உன் சொந்தக்காரியத்தைக் கவனி. மௌனமென்கிற நற்குணத்தை நீ கற்றுக்கொள். (இதர விலக்கு விஷயங்களைப்பற்றி வார அபிப்பிராயத்தில் பார்.)

30. “ஒரு மனிதன் எதைச் செய்திருக்கின்றானோ அதை மற்றொருவனும் செய்யக்கூடும், நானும் ஒரு மனிதன். மேலும் மனிதனில் ஈசுவராய்ச்முள்ளவனாயு மிருக்கிறேன். என்னுலிக்காரியம் செய்யக்கூடும். நான் செய்வேன் என்று அடிக்கடி உன் மனத்திற் திடங்கொள்வாயாக.

தீயானக்கிரம விஷயம்.

அக்டோபர் மாசம்.

மாசாந்தர அப்பியாசம்:—செய்கை:—உன் முன்னிகில் நீ ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய முக்கிய தர்மம் குருநாதனுடைய வேலையைச் செப்வதேயம்.

வார அப்பியாசம்.

1-வது வாரம்:—உலகம் நல்லதென்று சொல்லும் ஒரு பெருங்காரியத்தைவிட, குருநாதனது பிரவர்த்திக்கு நேரே அது கூலமாயிருக்கும் ஒரு சிறியகாரியம் மிகவும் மேன்மையான தென்றறி.

2-வது வாரம்:—நியாயத்தைக் கைக்கொள்வதற்கே நீ நியாயமாய் நடக்கவேண்டும்; அதினால்வரும் வெகுமானத்தை யுத்தேசித்தல்ல; நீ வேலை செய்யவேண்டுவது வேலையை உத்தேசித்தே யல்லாது, அதன் பலனையுடைய உத்தேசித்தல்ல.

3-வது வாரம்:—சோம்பல் தவிர்க்கப்படவேண்டும். நற்காரியத்தில் சுறுசுறுப்புடன் உழைக்க வேண்டும்.

விவேகியானவன் தன் சரீரத்தைப் பார்த்து “நற்பணி செய்ய நீ தடைசெய்யாதே,” என்று மறுமொழி சொல்கிறான்.

4-வது வாரம்:—குருநாதனுக்கு நீ சொந்தமாக வேண்டுவாயாகில், சாதாரணமான காரியங்களை மற்றவர்களைவிட நீ மேலாகவே செய்யவேண்டும். சிரத்தைக் குறைவாய்ச் செய்யலாகாது ஏனென்றால் அவைகளுயுங்கூட நீ குருநாதனுடைய நிமித்தமாகவே செய்யவேண்டும்.

ஸ்வலாப நோக்கமற்ற எந்த பரோபகாரச் செயலும் குருநாதனுடையதே; அதை நீ அவர் நிமித்தம் செய்ய வேண்டும்.

5-வது வாரம்:—எந்தக் காரியத்தை நீ செய்துகொண்டிருந்தாலும், அதிலேயே உன்மனதை நிறுத்து. அப்பொழுது அக்காரியம் நன்றாய்ச் செய்யப்பட்டு முடியும்.

தினசரி அப்பியாசம்.

1. உலகம் நல்லதென்று சொல்லும் ஒரு பெருங்காரியத்தைவிட குருநாதனது பிரவிர்த்திக்கு நேரே அதுகூலமாயிருக்கும் ஒரு சிறிய காரியம் மிகவும் மேன்மையானதென்றறிக.

2. உன் முன்னிலையில் நீ ஏற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டிய முக்கியதர்மம் குருநாதனுடைய வேலையைச் செய்தலேயாம்.

3. குருநாதனது உபதேசங்களில் அவர் சொல்லும் ஒவ்வொரு குறிப்பையும் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் கிரகித்து, நீ அதன்படியே நடக்கவேண்டும்.

4. நீதி யெதுவோ அது உன்னால் எவ்வகையிலும் செய்யப்படவேண்டும்; அநீதி எவ்வகையிலும் விடப்படவேண்டும்; இவ்விஷயத்தில், அறியாதவர்களுடைய அபிப்பிராயம் கவனிக்கத் தக்கதல்ல.

5. செய்யத் தகுதியுள்ளது இது என்பதைத் தெரிந்துக்கொள்ள முயலு. நீ கவனிக்கவேண்டியது, காரியம் பெரிது, சிறிது என்பதல்ல.

6. ஏழைகளுக்கு அன்னமிடுவது மேன்மை தங்கிய உபகாரமாகும். அது நற்காரியந்தான். ஆனால் அவர்கள் சரீரங்களைப் போஷிப்பதைவிட அவர்களுடைய ஜீவன்

'களை விருத்திக்குக் கொண்டுவருவது மிக்க உபயோகமுள்ள மேலானகாரியம். பணமுள்ள எவனும் சரீரத்திற்கு உணவளிக்கக்கூடும். ஆனால் ஞானமுள்ளவர்கள் தான் ஜீவனைப் போஷிக்கத் திராணியுள்ளவர்கள்.

7. ஈசுவரன் ஒருவர் தான் பெரியவர். அவரால் தான் எல்லா நற்காரியங்களும் செய்யப்படுகின்றன, என்று விவேகியறிகிறான்.

8. நியாயத்தை உத்தேசித்தே நீ நியாயமாய் நடக்க வேண்டும். அதினால் வரும் வெகுமானத்தை யுத்தேசித்தல்ல.

9. நீ வேலை செய்யவேண்டுவது வேலையை உத்தேசித்தேயல்லாது அதன் பலனைப் பார்க்க உத்தேசித்தல்ல.

10. உலகத்தின்கண் உனக்கு அன்பிருக்குங்காரணத்தால் உன்னை நீ அதற்கே அர்ப்பணம் செய்துகொண்டு உலக கைங்கரியங்களில் நீ முயலவேண்டும்.

11. ஒருதரம் ஒரு மனிதன் [ஈசுவரன் மனிதர்களுக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கும் விகாஸ முறையை] உண்மையாக அறிந்துகொண்டால், அது மிகவும் சிறப்புற்று மகிமை தங்கி நிற்பதால், அவன் அதற்கு இணங்க நடவாமலும் அதனுடன் ஒருமைப்படாமலும் இருக்க முடியாது. ஆகையால் அவன் அறிவுபெற்று ஈசுவரன் வழியே நின்று, நன்மை புரிந்து தீமையை விலக்கி, விகாஸ முறைக்கு இணங்க நடந்து, ஸ்வலாப நோக்கத்தை விடுகிறான்.

12 அநேக ஜனங்களுக்குத் தங்கள் சொந்தக் காரியங்களை மாத்திரம் கவனித்து நடக்கப் பயிலுவது உலகில்

மிகவும் கஷ்டமான விஷயமாயிருக்கின்றது. அதனான் இதைத்தான் நீ நன்றாய்க் கவனித்து நடக்கவேண்டும்.

13. அடியில் கண்ட விதமாய் நீ உன்னைச் சற்று யோசனையின்மையால் கொடுஞ் செயல்களுக்குட்படுத்திக்கொள்ளாது, ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும்

(1) கவனியாது சொல்லும் வார்த்தை

(2) வேலைக்காரனுக்குச் சம்பளம் கொடுப்பதில் கிருபணத்தனம்.

(3) தன்னுடைய சொற்பொந்திரவை யுத்தேசித்து தன்னுடைய வேலையாட்களுக்குக் குறித்த தினத்தில் சம்பளங்கொடுக்கிறதில்லை. அவர்களுக்குத் தன்னாலுண்டாகும் கஷ்டங்களையும் நினைக்கிறதில்லை.

14. வேண்டுமென்றே வேறு ஒரு ஜீவ ஜந்துவுக்கு உபத்திரவஞ் செய்வது கருதிச் செய்யும் கொடுஞ்செயலாம். இது மனுஷப்பிவர்த்தியல்ல அசுரச் செய்கை, எல்லாப்பாபங்களிலும் இது பெரிது. உடற்கூறு சாஸ்திர பரீக்ஷகர்கள் இதைச் செய்கிறார்கள். அநேக பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயர்கள் இதை வழக்கமாய்ச் செய்கிறார்கள். வெளியிற் சென்று, வேட்டை விளையாட்டென்று சொல்லி, புத்தி பூர்வமாய், ஈசுவர சிருஷ்டிகளாகிய ஜீவஜந்துக்களைக் கொல்பவர்களின் கதியும்; கொடுமை செய்பவர்களுடைய கதியும் ஒன்றே. ஒருவனை மர வருத்தமுறச் செய்யும்படி பேசுவதும் இங்குக் குற்றத்திற் சம்பந்தப்பட்டதுதான்.

15. கோம்பலை நீக்கவிடு. நற்காரியத்தில் இடைபடாதபடியாயிருக்கவேண்டும்.

16. பிறர்க்குதவி செய்யச் சமயம் நேரிட்டால் “இது என்ன உபத்திரவம், வேறு யாராவது செய்யட்டுமே” என்று சரீரம் பலவிதமாய் நினைக்கின்றது. நற்பணி செய்ய நீ தடை புரியாதே என்று விவேகபானவன் சரீரத்தைப்பார்த்துக் கண்டிக்கிறான்.

17. சரீரம் ஒரு மிருகம் போன்றது. நீ சவாரி செய்யும் குதிரை ஆகலின், அதை நன்கு கவனித்து நடத்தி மிதமிஞ்சியவேலைக்குட்படுத்தாது, சுசியான அன்னபான திகளால் சரிவரப்போஷித்து கொஞ்சமும் அழுச்சற்ற ஸ்திதியில் அதை எப்போதும் நீ வைக்கவேண்டும்.

18. முற்றிலும் சுசியாயும், ஆரோக்கியமாயும் சரீரமிருந்தால்தான், மேன்மார்க்கத்துக்குரிய, கஷ்டநிஷ்டரேங்களுக்கணங்க நடக்கவும், அம்மார்க்கத்திற்குரிய இடையறாத உழைப்பைச் சசிக்கவும் முடியும்.

19. ஆகையால் சரீரம் உனக்கு உட்பட்டிருக்கவேண்டுமெயல்லாது, அதன் வசம் நீ யிருப்பது கூடாது.

20. ஸ்வதர்மம் தான் உனக்கு பெரிது. உன் சொந்தக்கடமையையே நீ முதன்மையாகச் செய்யவேண்டும். மற்றவர் உன்னை வேண்டினால், அவருக்கு நீ உதவிசெய்யும் பொருட்டு, அவரது பிரவிர்த்தியில் உழைக்கலாம்.

21. ஒவ்வொரு மனிதனையும் அவன் வழியிலேயே அவன் சொந்த வேலையைச் செய்யும்படி விடு. அவசியம் நேரிடும் சமயத்தில், நீ உதவி செய்ய எப்பொழுதும் தயாராக இரு. ஒரு பொழுதும் இதரருடைய காரியங்களில் தலையிடாதே.

22. குருநாதனுக்கு நீ சொந்தமாக வேண்டுவாயானால் ஸாதாரணமான காரியங்களை மற்றவர்களைவிட மேலாகவே செய்யவேண்டும். சிரத்தைக் குறைவாய்ச் செய்யலாகாது எனென்றால், அவைகளையுங்கூட நீ குருநாதனின் நிமித்த மே செய்யவேண்டும். எவ்வாறு நோக்கமற்ற எந்த பரோபகார வேலையும் குருநாதனுடையதே. அதை நீ அவர் நிமித்தம் செய்யவேண்டும்.

23. உயர்வான வேலையை நீ செய்ய முயலுகிற காரணத்தினாலேயே, உனது சாதாரண கடமைகளை நீ மறக்கக் கூடாது. இவைகள் செய்யப்படாவிட்டால், வேறு சைங்கரியத்துக்கு நீ சுதந்தரனல்லன்.

24. புதிதாய் நீ ஒரு பிரபஞ்சப் பிரவர்த்தியையும் ஆரம்பிக்க ஏற்கவேண்டாம். நீ ஏற்றுக்கொண்டு முடிக்கக் கடன் பட்டிருக்கிற நியாயமான கடமைகளை நீ பூர்ணமாய் நிறைவேற்றவேண்டும். பிறர் பலர் உன்னைப் பலவிதமாய் அவரவர் போக்குப்படி ஏவும் வேலைகளையெல்லாம் இரண்டாம் படிமமாகவே கருதுவாயாக.

25. எதைக் குருநாதன் செய்யமாட்டாரென்று நினைக்கறாயோ அதை நீ ஒருபொழுதும் செய்யக்கூடாது.

26. கல்வியைப் பொறுமைபுடன் அடை, இதர மனிதர்கள் உன்னை விவேகி என்று நினைப்பதற்காகவல்ல; விவேகியென்று நீயே அறிந்து ஆனந்தப்படுவதற்காகவுமல்ல. விவேகிதான் ஆராய்ந்து விவேகத்துடன் உதவி புரியக்கூடும். நீ எவ்வளவு உதவிபுரிய விரும்பினும், விவேகக்குறைவால் உனது செய்கைகளில் நன்மை குறைந்து தீமை மேலிடும்.

27. செய்கையில் உண்மையாயிரு; வேஷம் போடாதே; சுத்தமான கண்ணாடியின் வழியே சூரியப் பிரகாசம் துலங்குவதுபோல் சுத்த சத்தியப் பிரகாசம் உன் வழியே பிரதி பவிக்கவேண்டும். வேஷ அபிநயமெல்லாம் இதற்கு விரோதம்.

28. இப்பொழுது நீ செய்யும் செய்கைகளைக் கவனி. இவைகள் உனது அடுத்த ஜன்மத்திற் பலனைக் கொடுக்கக் கூடியவைகள்; அவைகளை நீ மாற்ற முடியும்.

29. எந்தக்காரியத்தை நீ செய்துகொண்டிருந்தாலும் அதிலேயே உன் மனதை நிறுத்து. அப்பொழுது அக்காரியம் நன்றாய்ச் செய்யப்பட்டு முடியும்.

30. நீ எவ்வற்ப வேலையைச் செய்யும் பொழுதும் அதில் உனது கவனம் முழுமையையும் செலுத்திச் செய்; எவ்வளவு நன்றாய்ச்செய்ய உன்னால் முடியுமோ அவ்வளவு நன்றாய் அது செய்யப்படவேண்டும்.

31. குருநாதன் பார்க்க உடனே வருவதாக நீ அறிந்தால், ஒரு வேலையை நீ எப்படிச் செய்வாயென்பதை ஆலோசி; நீ செய்யும் எல்லா வேலைகளையும், இவ்விதம் ஆலோசித்துச் செய்யவேண்டும்.

தீயானக்கிரம விஷயம்.

நவம்பர் மாசம்.

மாதாந்திர அப்பியாசம்:—பிறருக்கு உதவிசெய்.

வாரப்பியாசம்.

1-வது வாரம்:—சாரமில்லாத விஷயங்களில் எப்பொழுதும் நீ தலையிட்டுக்கொள்ளாதே. வீண் விவகாரம் செய்யாமல் பிறருக்கு இணங்கு. ஏனென்றால் நீ எப்பொழுதும் சாந்தமுள்ளவனாகவும், பகஷ்முள்ளவனாகவும், விவேகமுள்ளவனாகவும், இணக்கமுள்ளவனாகவுமிருக்கவேண்டும். நீ ஸவேச்சையாயிருக்க விரும்புகிறபடி மற்றவர்களுக்கும் இடங்கொடு.

2-வது வாரம்:—உனக்கு தெரிந்த விஷயத்தை மற்றவர்கள் அறியும்படி செய்வது உனது கடமை.

3-வது வாரம்:—நாளடைவில், தன்னயம் சிறிதும் கருதாமல், பிறருக்கு உதவிசெய்யவேண்டுமென என்சிற எண்ணம் உன்னிடத்தில் பூர்த்தியாயேற்படும.

4-வது வாரம்:—பரோபகாரம் செய்யவேண்டுமானால் எல்லோரையும் நீ அறிந்துகொள்ளவேண்டும்,

5-வது வாரம்:—உன் சகோதரனிடத்தில் உள்ள ஈசுவராம்சத்தை எவ்விதம் வெளிப்படுத்தக்கூடும் என்பதை நீ கற்றுக்கொள். அவனிடம் இருக்கும் ஈசுவராம்சத்தை அவன் தெரிந்துகொள்ள எவ்விதம் செய்யவேண்டுமென்பதை நீ அறிந்துகொள். அப்படியானால், உன் சகோதரன் தன்மார்க்கத்தில் செல்லாதபடி நீ அவனைத் தப்புவியப்பா

தினசரி அப்பியாசம்.

1. குருநாதன் செய்த உபதேசம் நனக்கு உதவியாக விருப்பதுபோல், பிறருக்கும் அவ்வுபதேசம் உபதாரமாக வேண்டுமென்று இச்சித்தல் வேண்டும்.

2. என் குருநாதன் எனக்குச் செய்த உபதேசத்தின் படி நீ நடந்தாள் அந்த உபதேசம் உனக்கும் அனுகூலமா யிருக்கும்.

3. பிறருக்கு உதவி செய்ய சமயம் வாய்த்த காலத் தில், ஸ்தூல சரீரமானது அப்படி உதவிசெய்வது தொந் திரவென்று உணர்ந்து, வேறு யாரேனும் செய்யலாமெயெ ன்று சொல்லும. ஆல், உன்னிடமிருக்கும் ஜீவாத்மா எல்ல காரியம் செய்வதில் என்னைத் தடை செய்யாதேயென்று மறுமொழி சொல்லவேண்டும்.

4. உன்னுடைய மாநவிக சரீரம், குருநாதனுடைய வேலையைப்பற்றியும், பிறருக்குதவி செய்யவேண்டும் என்ப தைப்பற்றியும், நினைக்காமல், சுய அபிவிருத்தியைப்பற்றித் தன்னலம் பாராட்டுகிறது.

5. சாரமில்லாத விஷயங்களில் எப்பொழுதும் நீ தலையிட்டுக்கொள்ளாதே. வீண் விவகாரம் செய்யாமல் பிறருக்கு இணங்கு. ஏனென்றால் நீ எப்பொழுதும் சாந்த முள்ளவனாகவும், பகஷமுள்ளவனாகவும், விவேகமுள்ளவ னாகவும், இணக்கமுள்ளவனாகவுமிருக்கவேண்டும். நீ சுயே ச்சையாயிருக்க விரும்புகிறபடி மற்றவர்களுக்கும் இடங் கொடு.

6. உனக்குத் தெரிந்த விஷயத்தை மற்றவர்கள் ஆறி யும்படி செய்வது உனது கடமை.

7. பிறருக்குதவிசெய்ய எது உனக்கு அதிக சாதகமாக இருக்குமோ அதைப்படி பொறுமையுடனும் சிரத்தையுடனும் படி. பிறர் உன்னைப் புத்திசாலி யென்று மதிக்கவேண்டுமென்றும், நீ புத்திசாலியென்று நினைத்து அகம்பாவம் கொள்ளும்படிக்குல், நீ படிக்காதே ஏனென்றால் புத்திமானே புத்திசாலித்தனமாக உதவி புரிவான்.

8. மற்றவர்கள் விஷயத்தில் உன்னுடைய எண்ணங்கள் லண்மையுள்ளவைகளாக விருக்கவேண்டும். அவர்கள் விஷயம் உனக்குத்தெரியாத பாவத்தைதப்பற்றி நீ நினைக்கக்கூடாது.

9. நாளடைவில் தன்னயம் சிறிதும் கருதாமல் பிறருக்குதவிசெய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் இனளிடத்தில் பூர்த்தியாய் ஏற்படும்.

10. நீயும் உன் சகோதரனும் எதில் ஒத்துக்கொள்ளக்கூடுமோ, அதுமூலமாய் நீ உன் ஸகோதரனுக்குக்குதவிசெய்யலாம். அதுதான் ஈசுவராம்சம் அதை அவனிடத்தில் மலரச் செய்வாயாக. அதை அவன் தெரிந்து கொள்ளும்படி செயயப் பிரயத்தனப்படு. அப்படியானால் உன் சகோதரன் துண்மார்க்கத்தில் செல்லாதபடி நீ தப்பிவிப்பாய்

11. நீ யாருக்காவது உதவி செய்தால், எவ்வளவுமட்டில் அவனுக்கு நீ உதவி செய்திருக்கிறாய் எனபதைப் பார்க்க இச்சிக்கிறாய். சிலவேளைகளில் அவன் அதை உணர்ந்து உனக்கு அதற்காக நன்றியறிவுள்ளவனாயிருக்கவேண்டுமென்றும் நீ இச்சிக்கிறாய். இதுவும் ஓர்வித இச்சைதான். அத்துடன் அவநம்பிக்கையையும் காட்டுகிறது. மனப்பூர்வமாக ஒருவனுக்கு நீ உதவிபுரிந்தால் அதற்குஒரு பலன் உண்டாகவேண்டும். அவ்விதபலன் நீ கவனித்தா

லும் கவனிக்காவிட்டாலும் உண்டாகும். உலகத்தை நேசிப்பதால் உலகத்தார் கைங்கரியத்தில் உன்னை அர்ப்பணம் செய்துகொள்ள வேண்டும். உன்னை அந்த கைங்கரியத்துக்குத் தியாகம் செய்துகொள்ளாமலிருக்கமுடியாது.

12. சித்திகள் பெறுவதற்கு இச்சைப்படாதே. அவைகளை அடையச் செலவழிக்கும் காலத்தையும் பலத்தையும் மற்றவர்களுக்கு உழைப்பதில் செலவிடலாம். சாரமில்லாத விஷயங்களில் எப்பொழுதும் தலையிட்டுக்கொள்ளாதே. வீண்விவகாரம் செய்யாமல் பிறருக்கு இணங்கு. ஏனென்றால் நீ எப்பொழுதும் சாந்தமுள்ளவனாகவும், பகைமுள்ளவனாகவும், விவேகமுள்ளவனாகவும், இணக்கமுள்ளவனாகவு மிரு. மற்றவர்களுக்கும் இடங்கொடு.

13. சொற்பமாய்ப் பேசுவது நலம். நீ சொல்ல விரும்புகிற விஷயம் உண்மையாயும் பகைமுள்ளதாயும் உபகாரார்த்தமாகவும் இருக்குமென்று நீ நிச்சயமாயறிபாதவரை ஒன்றும் பேசாமலிருப்பது நலம்.

14. எப்பொழுதும் விசனத்துக்கும் மனத்தளர்ச்சிக்கும் இடம் கொடுக்காதே. மனத்தளர்ச்சி பிசகானது உன்னுடைய மனத்தளர்ச்சியானது மற்றவர்களைத் தாக்கி அவர்களுக்கு வருத்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. அவ்விதம் செய்ய உனக்கு பாத்தியதை யில்லை.

15. துன்பங்கள், வருத்தங்களுக்குட்பட்டு பிறர் உதவியை வேண்டுகிறதாக நீ அறியும் எவரையாவது ஒரு வரைப்பற்றித் தினசரி நினைத்து உன்னுடைய அன்பு நிறைந்த எண்ணங்களை அவரிடம் செலுத்து.

16. எல்லோரையும் அவரவர் இஷ்டப்படி காரியங்களைச்செய்யும்படி விடு. ஆனால் உன் உதவியை அபேஷிக்கும் காலத்தில் உதவி செய்யத் தயாராயிரு. ஒரு போதும் பிறர் காரியத்தில் தலையிடாதே.

17. மனித வார்க்கத்திற்குத் தவிபுரிய வேண்டுமானால் எண்ணமானது செய்கையில்முடிவுபெறவேண்டும். சோம்பலாயிருக்கக்கூடாது. எப்போதும் நற் காரியத்தில் முயற்சியிருக்கவேண்டும். எப்பொழுதும் உன்னுடைய கடமையை நீ செய்யவேண்டும். மற்றொருவன் அனுமதியின பேரில் மட்டும் அவனுக்குத் தவிபுரியும்பொருட்டு அவன் காரியத்தில் நீ பிரவேசிக்கலாமே தவிர மற்ற வேலைகளில் பிரவேசிக்கக் கூடாது.

18. உன்னுடைய மதக் கோட்பாடுகளில் நீ எவ்வளவு அபிமானமுள்ளவனாயிருப்பாயோ, ஏனைய மதங்களின் விஷயத்திலும் அவ்வளவு அபிமானமுள்ளவனாயிரு. எந்த உன்னதமான பதவிக்கு உன் மதம் ஒருமார்க்கமாயிருக்கிறதோ, அப்படித்தான் அந்த மதமும் மார்க்கம். பரோபகாரம் செய்யவேண்டுமானால் நீ எல்லோரையும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

19. இப்பொழுது உன் கண் திறக்கப்பட்டபடியால் முன் நீ அநுசரித்துவந்த மத சம்பந்தமான கொள்கைகளும் சடங்குகளும் உனக்கு அநாவசியமாய்த் தோன்றும். ஆயினும், அவைகள் வேறு சிலருக்கு உபயோகமாயிருக்கும். ஆகையால் அவர்களின் பொருட்டு நீ அவைகளை நன்கு மதிக்கவேண்டும், நிந்திக்கலாகாது.

20. தன்னுடைய குழந்தைப் பருவத்தை மறந்து குழந்தைகள் விஷயத்தில் அன்பில்லாதவன், குழந்தைகளுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கவாவது, அவர்களுக் குத் தவிபுரியவாவது அருதனல்லன். ஆகையால் எல்லாரிடத்திலும் பக்சுமாயும் அன்பாயும் வித்தியாசமின்றியும் எல்லோரையும் சமமாகக் கருது.

21. உனக்குத் துன்பம் வருவதைக் கௌரவமாக நினைத்து உன் கீழ்ப்பலன் என்னவிதமாயிருந்தாலும், அதை நீ

னுடைய கெட்ட கர்மத்தின் பலன்கள் அறுபவிக்கப்பட்டு நீ கர்மபந்தமற்றுப் போனாலொழிய நீ குருநாதனுக்கு பிரயோசனப்படமாட்டாய்.

22. நீ சொத்தில் ஆசையைத் தவிர்த்து விடு. நீ எந்த வஸ்துக்களை அதிகமாக விரும்புகிறாயோ அவைகளை கர்மா உன்னிடமிருந்து எடுத்துக்கொள்ளும. நீ நிரம்பவும் நேசிக்கும் மனிதர்களைக்கூட உன்னிடமிருந்து அபகரிக்கும். அப்பொழுதுகூட நீ சந்தோஷமுள்ளவனாயிருக்கவேண்டும். எல்லாவற்றையும் தியாகஞ்செய்துவிடத் தயாராயிரு. குருநாதர் தமது சக்தியானது தம சீஷன் மூலமாய் மற்றவர்களை அடையும்படி செய்ய அடிக்கடி நேரிடும். சீஷன் மனத்தளர்ச்சிக் குட்படுவானால், அவர் அவ்விதம் செய்ய முடியாது. ஆகையால் எப்பொழுதும் சந்தோஷத்துடனிருந்த வேண்டும். இதுவே உன் முக்ய நியமமாயிருத்தல் வேண்டும்.

23. உபகாரமுள்ளதும், சுயநயமற்றதுமான வேலை எல்லாம் குருநாதன் வேலை. ஆகையால் அத்தகைய வேலையை நீ குருநாதனுக்காகச் செய்யவேண்டும்.

24. உனக்கு குருநாதனிடம் திடமான நம்பிக்கையிருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் குருநாதனும் உனக்குதவி புரிய முடியாது. பூர்ண நம்பிக்கையில்லாவிட்டால் அவரது அன்பும் சக்தியும் உன் வழியே தடையின்றி வராது.

25. “அன்பே சிவம்.” அன்பே உருவெடுத்தவர் ஈசுவரன். நீ ஈசுவரனுடன் ஐக்கியமாக இச்சிக்கும்படித்தல்கிஞ்சித்தும் சுயநயமின்றி பூர்ண அன்பு உன்னிடம் நிறைந்திருக்க வேண்டும்.

26. எப்பொழுதும் பிறருக்குதவி செய்யச் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

27. ஒவ்வொரு ஜீவராசியினிடமும், வஸ்துவினிடமும், நன்மையிருக்கிறது. அவ்விதம் தீமையுமிருக்கிறது. இவைகளில் எதையாவது சிந்தித்துப்பலப்படுத்தலாம். அதனால் ஒருவன் விருத்தி யடையும்படி உதவலாம். விருத்தி பாக வொட்டாமல் தடுக்கலாம். ஈசுவர ஸங்கல்பத்தின் வழி படலாம் அல்லது அவரை எதிர்க்கலாம்.

28. அஜாக்கிரதையினால் விளையும் துன்பம் அதிகம். — அதாவது ஒரு செய்கையினால் மற்றவர்கள் எவ்விதம் பாதிக்கப் படுவார்கள் என்ற விஷயத்தைப்பற்றி நினைக்கத் தவறுவதேயாகும்.

29. நன்மை செய்வதிலேயே தீவிரமுள்ளவனாயிரு. பிறருக்கு கைங்கர்யம் செய்ய வேண்டும் என்ற இச்சையானது உன்னிடம் பூர்த்தியாயிருக்க வேண்டும். உன்னைச் சுற்றிலும் உள்ள, மனிதர்கள் மாத்திரமல்ல, பிராணிகள், புற பூண்டிகளுக்கும் உதவி செய்யச் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். நீ ஈசுவரனையடைய இச்சிக்கும் பஷுத்தில் அது உன்னுடைய சுயநலத்துக்காக அல்ல; ஈசுவரனின் அன்பு மற்றவர்களைப்போய் அடைய நீ கருவியாயமைய வேண்டிவதற்கேயாம்.

30. நிவர்த்தி மார்க்கத்தில் இருக்கிற ஒருவன் தனக்காக ஜீவிக்க மாட்டான், பிறருக்காக ஜீவிக்கிறான். மற்றவர்களுக்குக் கைங்கரியம் செய்யும் நிமித்தம் தன்னை மறந்து விடுகிறான். இவனுடைய ஹிருதயத்தை நிரப்பிக் கொண்டிருக்கும் ஈசுவரகிருபையானது உலகத்தில் பிரகாசிக்கும்படி செய்ய இவனொரு ஜோதியாயிருக்கிறான்.

பிறருக்குதவி செய்யும்படி உன்னைத் துண்டிச் சாதகமாயிருக்கும் ஞானத்தை நீ எவ்வழியாய் அடைந்தனையோ அவ்வழியை உலகத்தில பாவச செய்வாயாக,

தியானக்கிரம விஷயம்.

டிசம்பர் மாசம்.

[சமீபகாலத்தில் ஒரு அவதார புருஷரை அநேகர் எதிர்பார்ப்பதில், அதுவிஷயமாக இந்த மாச அப்பியாசம் ஏற்படுவதால், முன் அவர் திருஷ்டணபகவான், கௌதமபுத்தர். இயேசுகிருஸ்து நாதர் இவர்களாக அவதாரம் செய்த காலத்திலுண்டான சில விஷயங்கள் இப்பொழுது ஞாபகத்தில் உதிக்குமாறு அடியில் விவரிக்கப் பட்டிருக்கிறது.]

மாசாந்தர அப்பியாசம் :—ஐசுக்குருவை எதிர்பார்த்து அவர் திருவரவிற்கேற்ற ஆயத்தம்செய்.

வார அப்பியாசம்.

1-வது வாரம் :—உன் நாதன் எப்பொழுது வருவாரென்று உனக்குத் தெரியாதாகையால் அவர் வரவை எப்போதும் எதிர்பார்த்தவண்ணம் இரு. (மத்தேயு XXIV-42) இல்லாவிடில் அவர் சடிதியில் வரும்போது, கிழித்திராமல் நீ தூங்கிக்கொண்டிருப்பாய். (மார்க்கு XIII-36.) நீ எதிர்பார்க்கும் பிரபு திடீரென்று அவர் ஆலயத்துக்கு வருவார். (மலாச்சி III-1).

2-வது வாரம் :—நமது பிரபுவின் வருகைக்கு நேரான ஒரு பெரிய ராஜபாட்டையாக இப்போதுள்ள பாலைவனத்திலே சீர்திருத்தம்செய். (சசாயா XI-3) ஹெ! புண்ய சேஷ த்ரமாகிய ஜேருஸலேமே! யூதேயா நேசத்துப் பட்டணங்களில் சிறந்த ஜேருஸலேமே! உன் உரத்த சப்தத்தால் ஈசுவரனுடைய திருவரவை எந்நாட்டிலும் பிரபலப்படுத்தி உத்கோஷிப்பாயாக. பரமசார்பன் திருவரவைப் பஹிரங்கப் படுத்தக் கூசாதே, பயப்படாதே. (சசாயா XL-9)

3-வது வாரம் :—ஆகையால் தயாராயிருங்கள். நீங்கள் நினைவாத வேளையில் பிரபு வருவார். (லூக்கா XII-40)

அப்படியானால் சீக்கிரம் வாருங்கள் என்று நான் சொல்ல வேண்டிமே யல்லாமல், நான் என் ஆடைகளைச் சுத்தப் படுத்தி உடுத்திக் கொள்ளும் வரை காத்திருக்கும் என்று சொல்லமுடியாது போலிருக்கிறதே.

4-வது வாரம்:—ஜகத்குருவாகிய அரசனை அவரது பூரண அழகோடு, காண்பாய். (சுசாயா XXXII, 17)

இப்பெரிய அரசர் பரமசாந்தராய் ஒரு கோவேறு கழுதையின்மீது ஏறிகொண்டு உன்னிடத்துக்கு வருவார். (மத்தேயு XXI, 5)

பரமர் வருதருணத்தில் விழிப்போடு காத்திருக்கும் ஊழியர்கள் அவரது நுகர்ஹத்தைப் பெறுகிறார்கள். அவர்களே உண்மை ஊழியர்களாவார்கள். (லூக்கா XII-37-38)

5-வது வாரம்:—பக்தியும், மக உறுதியும், சாந்தமும் நம்முடைய தினசரி நடக்கையில் முயற்சி அளிக்கவாய் அமையும்படி. முயற்சிப்போமாக. (உதயதிசை உத்திர சங்கரம்)

ஒரு ஆட்டிடையன் போல், அவர் தம்மைச் சரணம் டைந்தோரை உஷிப்பார். தம் மந்தை யாடுகளைக் கையால் தூக்கி, மார்போடணைத்துச் சுமந்து செல்வார். (சுசாயா XL, 11)

தினசரி அப்பியாசம்.

(1) பரமசாரியர் திடீரென்று வரக்கூடுமாதையால் அப்பொழுது அவர் நீ தூங்குவதைப் பாராதபடி விழித்திரு. (மார்க்கு XIII—36)

நீ தேடுகிற பிரபு திடீரென்று அவரது கோவிலுக்கு வருவார். (மலர்ச்சி III—1)

(2) உயர்வற உயர் நலம் அமைந்த உம்முடைய வாக்கிலிருந்து வெளிப்படும் ஞானமொழி ஒவ்வொன்றும் எல்லாததிசைகளிலும் பரவி எல்லா வஸ்துக்களையும் மிகுந்த

பல பராக்ரமத்துடன் இனிய நல் வழியிலேயே நேர்மையாய் நடத்துகிறது. ஹே! பாமகுருவே! எங்களுக்கு ஞான வழியைக் காட்டியருளும். (ரோமன் பீஸிபரி)

(3) தர்மம் அழிந்தும், அராமம் மேலிட்டும வருகிற காலத்தில் நானே அவதாரம் செய்கிறேன். (பகவத்கீதை IV—7)

(4) பகவான் புத்தர் சொன்னதாவது:—இந்த பூமிக்கு வந்த முதலாவது புத்தர் நானல்ல. நான் தான் கடைசியாய் வந்திருக்கிறவரென்பதுமல்ல. இனிவருங்காலத்தில் அதற்குரிய வேறொரு புத்தர் வருவார். நான் உங்களுக்கு கற்பித்த நித்தியமான உண்மைகளையே, அவரும் வந்து எடுத்துரைப்பார்! (புத்தருடைய உபதேசம்)

(5) கடவுளுக்குத் தமது தூதனாக அனுப்பப் பட்ட வேண்டியவர் யாரென்றும், எத்தகையரென்றும் நன்றாய்த் தெரியும். (கொரரன்)

(6) நல்லவர்களை ரக்ஷிப்பதற்காகவும் கெட்ட சுபாவமுள்ளவர்களை (கெட்ட செய்கையுள்ளவர்களை) அழிக்கவும் தர்மத்தை ஸ்தாபனம் செய்வதற்காகவும் நான் யுகந்தோறும் அவதரிக்கிறேன். (பகவத்கீதை IV-8)

(7) நீ ஈசுவரனின் திருவருளைப் பெறுவாய். அவருடைய, அளவிறந்த சக்தியால், நீயும் சக்திமானாவாய். (லூக்கா I, 35)

ஒளிபானது இருளிலேயும் பிரகாசிக்கிறது. இருளானது அதைத் தெரிந்து கொள்ள வில்லை. (ஆன் I, 5)

(8) ஜகத்குருவின் வருகைக்கு, அவர் வழியைச்சீர்ப் படுத்துங்கள். அவருக்கு வழியை நேர்மைப் படுத்துங்கள். (மத்தேயு III; 3 R V.)

நற்செய்திகளைக் கூறினவருடைய பாதங்கள் மலைகளின்மேல் எவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றன. (சசாயா iii—7)

“இதோ கடவுள்,” என்று சத்தமிட்டுப் பிரவசித்தப் படுத்து. பயமும், கூச்சமும் வேண்டாம். உன் முழுப் பலத்தோடும் கோஷிப்பாயாக. (XL—9)

(9) என்னுடைய சகவரத் தன்மையை அறியாமல், நான் மானிட வேடம்பூண்டிருப்பதை வைத்து மூடர்கள் என்னை அவமதிக்கிறார்கள். (பகவதகீதை IX—11)

(10) இவைகளை நீர் ஞானிகளுக்கும் கல்விமான்களுக்கும் மறைத்து, பாலகருக்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறீர். (லூக்கா X—21)

(11) வெளவால் சூரியப் பிரகாசத்தில் வர இயலா விட்டால், சூரியன் ஒளியற்றவரென்று சொல்லலாமா? (ஸாதி)

(12) நம்முடைய ஜகத்பிதா நம்மை அவரிடத்து நிலை பெற்றிருக்க வேண்டுகிறாரே தவிர வெறும் புஸ்தகத்தை மட்டும் வாசித்து பாண்டித்யம் பெறுவதற்கல்ல. (வில் பெர்போர்ஸ்)

வேத வாக்கியங்களைப் படித்து விடுவதால் நீங்கள் நித்ய வாழ்க்கையை யடைந்து விடலாமென்று எண்ணுகிறீர்களே யொழிய நித்ய வாழ்க்கையை என் மூலமாயல்லாமல் பெற முடியாதென்பதை உணர்கிறீர்களில்லை (ஜான் V—39 R. V.)

(13) பகவான் புத்தர், மைத்ரேயர்” என்றழைக்கப் பெறுவர். மைத்ரேயர் என்றால் “பக்தமுள்ளவர்” என்று அர்த்தம். (புத்தர் உபதேசம்).

(14) ஜார் ஆட்டிடைப்போல் தம்மைச்சரணமடைந்தோரைப் போஷித்தும், ரக்ஷித்தும் பாதுகாத்தும்

அவர்தம் மந்த ஆடுகளைக் கரத்தால் எடுத்து மார்போடணைத்துச் சமந்துசென்று, காவை ஆடுகளைக் குட்டி களுடன மெதுவாய் நடத்துவார். (சுசையா 40-11.)

(15) நீங்கள், நினையாத நேரத்தில் அவதார புருஷர் வருவாராகையால் நீங்கள் விரித்தமாயிருங்கள்.

(16) இராக்காலத்தில் நீ எதிர்பாராத சமயத்தில் தன் கருத்தை ய குறியாகக்கொண்டு வரும் திருடனைப் போல், அவதார புருஷரும் அவரது உயர்ந்த கருத்தையே நிறைவேற்றுதற் பொருட்டு உங்களுக்குள் தோன்றுவார் முற்காலத்திலும் இவ்விதம் நடந்திருக்கிறது. வருவார் தலதிலும் இவ்விதமே நடக்கும். (எட்மார்ட் கார்பெண்டர்)

(17) மேகமண்டலத்திலிருந்து திடீரென்று மிகுந்த ஜோதிர்மயமான பெரிய சாட்சியுடன் பரமாசார்யர் வருவாரென்று நாம் எதிர்பார்க்கிறோம் ஆனால் நாம் அவரை எளிதில் கண்ணேறிட்டுப் பார்க்கும்படியாக, தம்முடைய அளவிறந்த தேஜஸை, இத்தூல வலகிற்கேற்ப மட்டுப்படுத்திக்கொண்டுதான் வருவார் (ஸகாதந ஞானமார்க்கம்.)

(18) என்னிடத்தில் பூர்ணமான ஸமாகாசம் ஏற்பட்டால் மட்டும் உமமுடைய வாவு அறியப்படும். (கவென்ட்ரீ பாட்மோர்)

(19) அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கிப் பலம் குன்றிய அன்பனே! நீ தேடுகிறவர் நான் தான். நீ அன்பு செலுத்திய தகஷணமே நான் விரைந்தோடி வந்து விட்டேன். (பாலோக கோஷம்)

(20) உன் முன்பாக விருக்கும் என்னைப் போலவே வரப்போகும் பரமாசார்யரும் ஓர் மனிதனாகவே தோன்றுவார். அவரும் கை, கால், முகம் முதலியவைகளோடு கூடிய

மனிதரே யாவர். உன் சொற்ப அன்பிற்கு ஈடாக, என் றென்றைக்கும் சாசவதமான அவரது பேரன்பைப் பெறு வாய். அவர் முகமலர்ச்சி தான் இவ்விதமென்றால், அவர் திருக்கரங்களோ, நித்யவாழ்வை யடைதற்கேற்ற, புதிய மார்க்கத்தில் நீ பிழைச்சிக்குமாறு, மூடிய கதவுகளைத் திற ந்துவைக்கும் இயல்பினவன்றோ.

(21) எப்பொழுது உலகமுழுதும் பாபத்திலேயே உழன்று வருகிறதோ, அப்போதுதான் பரமாசார்யர் தோன்றுகிறார். அவர் தங்குவதற்கு நல்ல இடங்கொடாமல் மிலேச்சனான அநயனைப்போல், பிறையிலேயே தாழ்மை என்னும் குணம் நிறைந்து, மாட்டுக் கொட்டத்தில் பிறந்த மஹா புருஷரை, நாமும் நேரே அறிந்து கொள்ளாமல் மாட்டுக்கொட்டத்தில் வரவேற்று உபசரிக்கிறோம். இவ் விதமின்றி அவரைத் தெரிந்து கொள்ளும் தகைமையைப் பெற வேண்டும்.

(22) நீங்கள் இப்போது பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்க்கும் பரிசுத்தமான விஷயங்களைக் காணும் கண்களே கண்கள். ஏனெனில் தற்காலம் அததகைய சுபஞ்சகமான காலம். அநேக ரிஷிகளும், அசுரர்களும் இந்நற் காலத்தில் ஜம்மமெ டுத்து, நீங்கள் பார்த்தும்கேட்டும் வருகிற விஷயங்களைப் பார்க்கவும் கேட்கவும் பிரியங்கொண்டுளார். (லூக்கா, X அத்-23)

(23) ஒரு பெரும் வெள்ளம் வருகையில் சிறு ஓடை களும் பள்ளங்களும் தாமாகவே நிரம்பிவிடுகின்றன. அதே மாதிரியாக ஒரு அவதார புருஷர் வரும் காலத்தில் ஞான வெள்ளமானது உலகத்தில் பரவி அவர் ஸந்நிதி மாற்றத் தில் ஞானத்தை யடைகிறார்கள். (ஸ்ரீராம கிருஷ்ண)

(24) இதுதான் குறிப்பிட்ட காலம்! சுவனி !! இதுதான் முத்தியளிக்கும் காலமுமாகும். (II கொரிந்தியர்கள் ii, 2)

(25) சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய ஈசுவரன் நமசிமாடிருக்கிறார்.

(26) அவர் வருவது நிச்சயம் ஞானிகளை வருத்தியழைக்கும் சப்தங்கள் ஆயிரக்கணக்காக விருந்திப்போதிலும், செவிடர்களுக்குக் கேட்குனறனவல்ல. அவர் நிச்சயமாகவே வருகிறார். உலகமும் சந்தோஷிக்கின்றது. அவர் வருகை நிச்சயமென்று உறுதி கொள்கிறவர்களை சந்தோஷமடைகிறார்கள்.

(27) இந்த நன்னம்பிக்கையானது உதயமாகுமுன் வெகுதூரத்தில் மினு மினுக்கையில் என்ன ஆச்சரியம் மறச்சஞ்சலம் அடங்குகின்றது. மௌனம் சித்திக்கின்றது அவரைக் காணும் வரை என் ஆத்மாவானது மோகிக்கின்றது, இந்திரியங்களின் வெளி நோக்கானது குறைகின்றது, உடனே உள்முகமாக என் ஆத்மா மட்டும் சலிக்கின்றது மோஹிக்கின்றது, கடைசியாய் அவர் மௌனவாக்கை இரகச்யமாய்க் கேட்கின்றது. (மயர்ஸ் ஸென்ட் பார்)

(28) என் பசுக்கள் என் குரலைக் கேட்டு என்னைப் பின் பற்றுகின்றன. (ஜான் X, 37)

நான் போகும் பக்கம், என் குழந்தைகள் எல்லோரும் என்னையறிவார்கள். பூலோகத்தினின்று, கேட்கும் இனிய கானங்களெல்லாம் என் குழந்தைகளின் கானங்கள். இராய் பகலாக அவர்கள் பாடிக்கொண்டே யிருக்கிறார்கள்.

நீ யாறாயிருப்பினும், என்னைப் பார்த்தும் படியாக உன் கண்களின் மாயாமயமரண திரை நீங்கிய வளவில், நீ அதுக்ரஹம் பெற்றவனையாவாய்.

29. பக்தியும், மனஉறுதியும், சாந்தமும், நமது திசைநீ நடப்படிசையில் முன்ய அபசங்களாக அமையும்மாறு நாம் முயற்சிப்போம். (உதயதிசை நவீந்தா சங்கர.)

30. உதய ஸூரியனே! ஹே! நித்யபிரகாச! ஹே ஸத்யபிரகாச! அக்ஞான இருளிலும், மரண பயத்திலும் தத்தனிக்கும் ஜனங்களுக்கு உன்னொளிப்பை யருளுவதற்கு வாரீர். (ரோமன பீனியரி.)

31. ஈசுவரன் நாமததால், ஈசுவர ஆக்ஞையைக் கொண்டுவரும் அரரன் ஈசுவர அதுக்ரஹம் பெற்றவர். (லூகா XIX—38.)

அவரது பரிசுத்தமான மிருநாமம் எக்காலத்தும் இவ் வுலகிலுந் நிலைத்திருக்கட்டும், பூலோகமுழுமையும் அவர் மஹிமையே நிரம்பி யிருக்கட்டும். (ஸங்கீதம் IXXII-19)

ஓம் தத் ஸத்

இந்த மரிசை நம் ஒன்றையே நோக்கி, ஆத்மக்
ஞான விஷயம் காஸ்திகத்தைத் தொலைத்து, மத
விஷயங்களில் மிகச் சிரத்தையை விளைத்து மறுபடியு
வார்க்கத்திற்குப் பகையப்பவாவா, இதற்கே விரும்புவோர் எம்மத
ஸ்தராயும், அல்லது ஓர் மதத்தையும் தழுவாமலு நிருக்கலாம். ஆ
மூன்று நோக்கங்களே இச்சபைக்குப் பிரதானம். பிறமதங்களை
யும் பாரபக்யமின்றி ஆராய்வதால், மததுவேஷம் நீங்கியவர்களாயும்,
அபிப்ராய பேதங்களில் ஒற்றுமை குன்றாதவர்களாயும் இச்சபை
யோர் உளர். வெறும் நம்பிக்கையால் மட்டுமல்லாமல், சத்துவத்
தை நேருக்கு நேராய் அறியவேண்டிய அவாவின்றலேயே, இச்சபைத்
தினர் அனைவரும் ஒரு மனப்பாட்டினுக்கின்றனர். தேர்த்த படிப்
பினாலும் ஆழ்ந்த சிந்தனையாலும் சுத்த சார்மயமாலும், உயர் நோக்
கங்களிற் கொள்ளும் ஸ்திர பக்தியாலேயே ஒருவன் தத்துவத்தை
யடைபக்கடும். தீயமான உழைப்பின் பயனாக அறுபவத்தால்
தான் ஒருவனுக்கு உண்மை கைகடும். நிரபந்தரதால் கட்டுப்
படுத்தும் கொள்கை எதுவும் உண்மையாகாது. அறிவில்லால் நம்
பலகாது. எல்லோரிடத்தும் பொறுமையும், பொறுமையற்றவர்
களிடமுங்கூட நமது கடமையாகக்கொண்டு, அன்பையே காட்டு
வதும், அறிவில்லாதே ரிந்தித்து துயேஷ்யாமல் அவர்களுக்கு போ
திப்பதுமே சிலாக்யமெனக் கொள்வதோடும், ஒவ்வொரு மதமும்
பிரஹ்மஞானத்தின் ஓர் அம்சமென்றும், அகலுலகை அசட்டை
செய்யாது படிக்கவேண்டுமென்றும் ஒருவனுடைய ஓர் மதத்தினின்
று இன்னொரு மதத்திற்குப் பெயர்க்காமல், அத்தந்த மதத்தில் அழ
காயுள்ள உபதேசங்களை யாசரிக்கச் செய்தலே மேன்மையென்றும்
இச்சபை வற்புறுத்துகின்றது. உண்மையே இச்சபையின் உயர்
லக்ஷ்யம். உபசாரத்தே இச்சபையோரிடம் விளங்கும்.

பிரஹ்மஞான தர்சனம் எல்லா மதங்களுக்கும் ஆதாரமான
தத்துவங்களின் கொருது. அது இம்மதத்தைக்கான் சார்ந்தது.
அதைத்தான் சார்ந்தது என்று சொல்லுதல் இயலாததாம். அகன்
தத்துவம் விலக்க முடியாதது, உலக வாழ்க்கையிற்கேற்றதும் ஸம்
சய விபரீதங்கள் அனைத்தையும் விலக்கி எதற்கு உபந்த நீதி
நெறியிடனுபாயமாகாருணயக்கோடும் விசுவ முறையானதுநடை
பெற்று வருகிறது என்பதை அனைவரின் விவரங்களுடன் பிரகாசப்
படுத்துகின்றது. அகண்டமான வாழ்க்கையில் மரணமென்பது
அடிக்கடி நேரும் ஓர் சம்பவமென்றும், ஸ்தூலதேஹம் நீங்கியவு
டன் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டவன்போல, சிரமத்தினின்று விடு
பட்டு அரிமேனமையான ஸுக்ஷ்மதேஹத்தில் தீவன் விழித்துக்
கொள்ளுகிறானென்றும் விவரிக்கின்றது. ஞானிகள் நீதாசனமா
யறிகின்றவாதே, நமது யுகத்திக்கும் பொருத்தமாக, பற்பல மதங்
களின் கொள்கைகளையும் ஆசாரங்களையும் ஸுக்ஷ்ம அர்த்தங்களு
டன் விளங்குகின்றது.

பிரஹ்மஞான ஸபை அங்கத்தினர்கள் இவ்வண்மையைப்
படித்து, அவைகளின் பிரகாசமே ஆசரிக்க முயலுவர், சுற்று, உண்
ர்ந்து அடங்கவும், உயர்வம் பெறவும், விடாமுயற்சியோடுகைக்க
வும், பிரியப்படும் ஒவ்வொருவரும் இச்சபையிற் சேரலாம். அப்
படிச்சேர்ந்த ஒவ்வொருவரும் போலியாக இராமல், உண்மையான
பிரஹ்மஞானியாகவே முடிவாவாக.

தமிழ்ப் புத்தகங்களின் விவரம்.

2. பதஞ்சலியோக சூத்திரம்	1—0—0
3. இயேசு கிறிஸ்து என்பவர் ஒழுக்காட்டிய ஒழுக்க முறைநூல்	1—0—0
4. மாத்நீ அந்ரிபெஸன்ட் அம்மையாரின் யோக உபந்யாஸங்கள்	0—12—0
5. மனிகள் வமிசாவளியின் உண்மை	0—8—0
6. பிராசன் தர்மங்களின் உபந்யாஸம் இக்கால ஆசாரங்களும்	0—6—0
7. ஔவையோகசூத்திரம் (தமிழினின்று ஆங் கிலி மொழிபெயர்ப்பு)	0—4—0
8. ஸர்வசம்மத ஐகமதய ஸாரஸங்கிரஹம்	0—4—0
9. இந்துத்வ தாஷணையின் பரிகாரம்	0—4—0
10. மௌந்யாகரு	0—2—0
11. ஸகமாக்க தீபம்	0—2—0
12. மாத்நீ அந்ரிபெஸன்ட் அம்மையார் சரித் திரம் (படத்துடன்)	0—1—0
13. மஹாலய பக்ஷமும் நவராத்திரியும்	0—1—0
14. எண்ணெசூரின இரஹசியம் படத்துடன்	0—1—0
15. காயத்ரீ	0—1—0
16. காயத்ரீராமயானம் (ஸம்ஸ்கிருத மூலமும் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பும்)	0—1—0
17. மாத்நீ ஹெலிநாமபான் அம்மையார் சரித்திரம்	0—0—6
18. ஹிந்து என்பவன் எவன்?	0—0—6
19. லோககுருவின அநாதாரைகள்	0—0—6
20. பகவான கௌதம புத்தரின் சரித்திரம்	0—0—6
21. ஹென்ரிக்ஸ்பலம் என்ற ஞானிகளின் சககம்	0—1—0
22. மோனம் என்பது ஞானவரம்பு	0—0—6
23. உதாஸீந ஸாது ஸ்தீதாத்திரம் (ஸம்ஸ்கிருத மூலமும் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பும்)	0—6—0
24. மஹாத்மாக்களும் அவர்களையடையும் மார்த்தமும்	0—0—6
25. தேவாலயம்	0—0—6
26. பிரஹ்மஞ்ஞானமும் பிரஹ்மஞ்ஞானசபையும்	0—0—6
27. ஸகமாக்கமுறையில் ஹிதோப்தேசம்	0—1—0
28. மரீகா பஞ்சகம்	0—1—0
29. குருசப்த்ய ஸம்பந்தம்	0—1—0

மேற்கண்ட புத்தகங்கள் தேவையானவர்கள் “மதுரை பிரம்ம
மஞ்ஞானஸபை பிரஸிடெண்டு அவர்களுக்கு” அல்லது “மதுரை
திரவாரபிசை பப்ளிக்ஸ் ஹவுஸ், அண்டயாறு சென்னை” வுக்கு
விலாசத்திற் செழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

